

Phan Thị Thu Loan

Hai Đứa Trẻ

Phần I

Chăm chú lựa chỗ gân bò vừa lọc ra từ miếng thịt đùi tươi rói, tôi mừng thầm vì đã chọn được vài lát ngon, ít bạc nhạc, có thể kho mềm với cà rốt cho cu Tuấn ăn. Nhìn tảng phi lê đỏ au, chợt nhớ ra đã lâu lắm chưa dám mua lần nào. Loại thịt đó quá mắc so với túi tiền của một nhân viên đánh máy quèn.

Nghĩ đến con, đột nhiên tôi nhận ra cu Tuấn vừa đứng túm gấu áo má đã biến đi đâu mất. Bỏ cả chỗ gân bò mất bao công chọn lựa, tôi quáng quàng phóng khắp chợ tìm con. Chỗ nào cũng chật như nêm. Tôi cuống quýt xô đẩy, rẽ vệt đám người, mặc cho họ trợn mắt la lối rủa xả.

Toát cả mồ hôi vẫn không tìm thấy nó. Tim tôi đập thành thịch, nước mắt trào ra. Miệng gào thát thanh Tuấn ơi Tuấn à. Đúng lúc đó tôi nghe tiếng cu Tuấn khóc. Rẽ ngoặt sang dãy hàng khô, tôi bàng hoàng nhận ra thằng nhỏ đang đứng trước một gã ăn mày, tay chân

băng bó chằng chịt, lớp vải mùng thấm máu đỏ lòm.

Nó khóc vì quá khiếp đảm. Tôi nhào đến, bồng con lên tay. Trước khi áp nó vào lòng đỡ dành, tôi chợt nhìn thấy đứa trẻ khoảng một tuổi đang thêm thiếp ngủ trong tay người đàn ông ấy.

Lòng dạ tôi nôn nao. Định quay đi thì cu Tuấn giật tay áo má, chỉ về phía đứa bé. Một người đi qua thương tình bỏ đồng bạc lẻ vào chiếc nón nát tươm đang chìa ra. Tôi ngập ngừng, bàn tay lần sờ túi. Chỗ tiền còm cõi mang theo vừa đủ mua lạng gân bò và vài củ cà rốt cho con.

Mặc cu Tuấn giãy giụa, tôi cương quyết bồng nó quay lại. May quá, chưa ai mua chỗ gân bò tôi đã chọn xong. Tôi vội vàng bóc lên cân, trả tiền và dắt con ra chỗ hàng rau quen biết gần cổng chợ. Cầm bao nilon đựng hai củ cà rốt nhỏ xíu và chỗ gân bò rẻ tiền, tôi dắt cu Tuấn ra về, vẫn chưa hoàn hồn khi nghĩ đến chuyện suýt lạc mất con.

Bữa trưa, cu Tuấn bỏ cơm. Sờ trán nó thấy vẫn mát rượi, tôi băn khoăn hỏi con đau chỗ nào, sao không chịu ăn vậy? Nó phụng phịu hồi lâu rồi nói rất ngây thơ: "Sao má hồng cho xiềng (tiền) người ta!". Tôi cười mà miệng méo xệch. Thành nhỏ mới tròn năm tuổi, làm sao hiểu nỗi má nó cũng nghèo, vẫn hay chảy nước mắt khi nghĩ đến đứa con còn non nớt đã phải nhịn thềm đủ thứ.

Đi chợ thấy cửa ngon vật lạ, phải quay mặt đi không dám ngó. Mua lạng thịt, biết người ta cân thiếu, thấy đau như chính mình bị từng

xẻo vạy. Tôi gượng cười nói con ăn ngoan đi, mai má sẽ cho họ tiền, được chưa? Cu Tuấn gật lẹ, xúc cơm ăn một hơi, mau hơn cả mọi ngày.

Từ bữa đó, cu Tuấn hay vùi má cho đi chợ cùng. Nó cười hào hển khi thả đồng hai trăm nhàu nhĩ vào chiếc nón nát. Nụ cười của nó sáng bừng cả khuôn mặt non tơ. Tôi đổi sẵn tiền, để dành một tuần năm tờ hai trăm đồng màu cà rốt trong chiếc hộp giấy. Mỗi lần theo má đi chợ, cu Tuấn lại mở chiếc hộp, lấy ra một tờ. Hôm nào có nó đi cùng, tôi cũng dành cho con niềm vui được đem cho người ăn mày những đồng bạc lẻ đó.

Một buổi sáng, cu Tuấn không đợi tôi, nó đi như chạy đến chỗ người đàn ông. Rất thân thiện, nó đưa tay nắm bàn chân thằng bé con lắc lắc, cười thiệt giòn. Rồi nó lanh lợi thả tờ bạc xuống chiếc nón. Từ bên hông anh ta, tôi nhận ra nụ cười của cu Tuấn chợt tắt. Ánh mắt hung hãn loé lên, anh ta giật chiếc nón lại.

Tờ bạc rớt xuống đất. Cu Tuấn nhìn sửng khuôn mặt dữ dằn đó như bị thôi miên. Mũi nó nhành ra như sắp khóc. Ngó thấy tôi bước tới, anh ta quay mặt đi, sau khi ném lại một cái nhìn khinh miệt. Tôi giật thót người, nhận ra vẻ quen thuộc trên khuôn mặt lem luốc kia. Anh ta giống y chang người đàn ông vẫn ngồi uống bia ở quán cóc đầu con hẻm mà tôi thường bỏ mồi đậu phộng rang.

Chắc mình nhìn lầm người thôi. Người đàn ông nọ mạnh khỏe, áo quần tinh tươm, lại có tiền uống bia mỗi tối, sao có thể là gã ăn mày

nhếch nhác, máu me bê bết như vậy? Tôi dắt cu Tuấn định bỏ đi, bỗng choáng cả người như bị điện giật.

Lần đầu tiên tôi phát hiện ra đứa trẻ trên tay anh ta luôn thiêm thiếp ngủ, không khi nào tỉnh giấc. Không hề la khóc như bao đứa trẻ khác. Vậy là sao? Vừa đi tôi vừa nghĩ miên man.

Từ bữa đó, tôi gửi cu Tuấn sang hàng xóm mỗi lần đi chợ. Nó dường như cũng biết sợ, không đòi theo má như mọi ngày. Tôi tránh đến gần chỗ anh ta ngồi, nhưng từ xa vẫn kín đáo quan sát đứa nhỏ. Quả thật, chưa khi nào tôi thấy nó thức. Như cục thịt vô tri vô giác, nó nằm im thin thít trong đôi tay lúc nào cũng băng bó, hoe nhoét đỏ của anh ta.

Tối hôm đó, đi bỏ đậu phộng rang ở con hẻm nhỏ, tôi chủ tâm tìm tòi nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông ngồi uống bia như mọi lần. Tôi càng tin mình đã làm người.

Hai Đứa Trẻ

Phần II

Sau một thời gian, tôi thuê chỗ ở khác, và đi chợ ngay trong khu tái định cư. Không còn gặp người đàn ông lạ lưng đó nữa, hình ảnh anh ta cũng phai dần trong tâm trí tôi.

Buổi tối đi làm về ngang qua bãi đất trống gần chung cư, lâu lâu tôi lại gặp người đàn bà dờ hơi nằm ngủ lảm lác trên đám cỏ. Bên cạnh

là đứa trẻ lấm láp, bò lồm ngồm, cứ rúc vào nách mẹ mò mẫm, sục sạo. Chị ta há miệng ngáy rất vô tâm. Đứa trẻ khóc văng lên cho đến khi tìm được vú mẹ nó.

Tuy rất xót xa trước cảnh ngộ đó, nhưng tôi chẳng làm được gì, chỉ lâu lâu bỏ xuống cạnh chị ta gói giấy báo đựng cái bánh mì không nhân. Cứ đến sáng là người đàn bà đó biến mất. Chắc đang bồng con đi lang thang xin ăn. Làm sao chị ta nuôi được đứa nhỏ chớ?

Tôi thường đón cu Tuấn từ trường mẫu giáo về sớm, gởi cho hàng xóm trông giùm rồi mới đi làm. Tôi muốn tránh cho nó khỏi nhìn thấy cảnh tượng thương tâm. Hẳn nó vẫn còn sợ khi nhớ đến người đàn ông trong chợ đã khinh khi tởn bạc nhỏ, và quắc mắt tức giận nhìn nó ra sao.

Một bữa tôi nhận việc làm thêm nên về muộn hơn mọi ngày. Cu Tuấn đã được bà nội đón về quê nghỉ hè vài hôm trước. Gần bãi đất trống là khúc đường đất lổn nhổn đầy ổ gà. Như mọi lần, tôi xuống xe dắt bộ một đoạn. Rồi tôi đứng chết trân giữa đường. Bụi cây gần đó bắt ngờ lay động.

Định thần lại, tôi thấy người đàn bà ngây ngô nằm ngửa, thò mặt ra ngoài. Trên người chị ta là một gã đàn ông. Cả hai trần trùng trực. Có tiếng con nít khóc thét ngay bên cạnh. Tôi vội vàng leo lên xe, đạp thực mạng. Đôi lốp cũ cứ dằn bình bịch, xót ruột quá chừng. Vào đến nhà, tôi không bật đèn.

Đứng lặng trong bóng tối, người tôi nóng bừng, tim nảy thon thót trong lồng ngực. Lâu lắm rồi tôi đã quên cảm giác được làm đàn bà. Từ trước ngày chồng tôi bỏ mình vì bệnh lao. Căn bệnh của người

nghèo, lại thiếu tiền thuốc thang chữa chạy. Vì sợ lây chứng bệnh đáng sợ ấy mà chẳng người đàn ông quen biết nào lại dám gần gũi tôi.

Mặc dầu tôi không hề ho lao như người ta vẫn đồn thổi, rỉ vô tai nhau. Tôi chỉ thật sự hòa đồng với mọi người qua những câu chuyện tôi vẫn đánh máy thuê cho một nhà xuất bản. Âm ảnh bởi những nhân vật trong các trang sách đó, đôi khi tôi không đồng tình với người viết và tưởng tượng ra một kết cục khác. Có lẽ đó cũng là bệnh nghề nghiệp chăng?

Tôi đứng lặng, suy ngẫm miên man, nhưng ý nghĩ rõ nét nhất là mình thật bất hạnh. Người đàn bà dở hơi kia còn sung sướng hơn. Chị ta vẫn có kẻ thêm muốn, ôm ấp. Còn tôi khỏe mạnh, sáng trí lại chẳng được ai dòm ngó tới. Nước mắt chảy tràn trên má. Lần mò lại chiếc giường gỗ tạp, tôi nằm lăn ra đó, lòng tràn ngập đắng cay.

Nỗi xót xa càng lúc càng dâng lên, khi tôi nhớ lại thời gian gần gũi người chồng đã khuất. Mười năm về trước, anh là một chàng trai tầm thước nhưng rất mực dẻo dai. Chúng tôi đã từng đam mê, yêu đương đến rồ dại. Khi anh còn ở trong phòng tập thể nam của nhà máy, tôi đã có lần từ quê lên thăm chồng. Làm gì có tiền để mướn một phòng trọ riêng, anh đưa tôi đến ở nhờ nhà vợ chồng người bạn.

Hai người nhường cho tụi tôi chiếc giường một, còn họ nằm trên giường đôi bên kia cùng với đứa con. Cách nhau chỉ một chiếc riđô vải, tôi và anh lúc đầu không dám cựa quậy gì. Chiếc giường mục chân cứ cọt kẹt kêu rên sau mỗi cử động nhỏ. Hai đứa tôi vuốt ve nhau đến mê mê, tê tái cả người.

Đầu óc tôi sắp phát cuồng thì anh ngồi dậy, lời tuột tôi xuống đất. Rón rén kéo chiếc chiếu trải vội xuống nền nhà, anh trườn lên người tôi, sung sướng ấn mình vào thân thể đàn bà lúc bấy giờ đã căng mọng, nảy nở hết độ. Chúng tôi tan vào nhau, ngọt ngào và đắm đuối. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập con tim.

Tôi thấy mình đang trôi bồng bềnh trên một dòng sông êm ái. Không còn mùi bụi đất ẩm mốc, mùi nước tiểu trẻ nít khai mù. Cũng không hề thấy mắc cỡ khi phải đối mặt với chủ nhà vào sáng sớm mai.

Năm năm sau, khi được về sống bên nhau, tôi mới biết chồng mình đã mắc bệnh phổi vì bụi xi măng và ăn uống kham khổ. Sau khi sinh được cu Tuấn, anh ốm yếu hẳn đi. Miếng ăn ngày thường đã khó kiếm nay lại phải nhường phần lớn cho con. Tôi nhìn anh ấy chết dần mà đành thả tay.

Thời gian cuối, anh đòi chuyển về quê, sống cách ly vợ con vì sợ lây bệnh cho cu Tuấn. Chồng tôi chết đi mà không kịp nhìn mặt con trai lần cuối. Được tin bệnh tình anh trở nặng, tôi cuống cuống đưa con về quê, chỉ còn kịp thấy hình hài gầy guộc, võ vàng của anh trước giờ khâm liệm.

Hai Đứa Trẻ

Phần III

...Tôi nhồm dậy, cố gạt đi nỗi đau đang bóp nghẹt lồng ngực. Ráng đứng lên, kẹp lại mái tóc, tôi mở cửa bước xuống đường. Trăng ngoài kia sáng quá, khiến người ta muốn đi dạo, muốn hít thở khí trời để tạm quên mọi ngọt ngào đời thường. Đôi chân tôi đột nhiên sống lại khi nhìn thấy một người vừa bước ra từ bóng tối dưới rặng cây.

Chính là anh ta, gã đàn ông vẫn ngồi uống bia đầu con hẻm nhỏ. Lướt qua nơi tôi núp với vẻ mặt thoả mãn, anh ta bồng một đứa nhỏ trong tay, nghênh ngáo đi xa dần. Chợt hiện ra trong óc tôi khuôn mặt ngơ ngẩn của người đàn bà, tôi vội vàng tiến lại gần bãi đất trống. Trong lùm cây, chị ta vẫn say sưa ngủ, áo xống trật ra, vú vê thây lầy. Tôi sục tìm quanh đấy nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng đứa trẻ đâu.

Óc tôi nhoang nhoáng những hình ảnh nối tiếp nhau. Tôi cố ráp nối, dựng nó lại thành một cuốn phim hoàn chỉnh. Người đàn ông này chính là gã ăn mày ngồi trước dãy hàng khô trong chợ. Hàng ngày hắn ta dùng đứa con của người mẹ mất trí kia đi kiếm ăn.

Tối đến lại đem giao trả chị ta để cho bú, và thỏa mãn nhục dục thấp hèn. Hắn coi thường những đồng bạc lẻ, bởi đã kiếm được khá hơn nhờ lòng hảo tâm của người đời. Nhưng bức bối nhất đối với tôi vẫn là số phận đứa trẻ. Nó phải uống thuốc ngủ ngày này qua ngày khác, trở thành phương tiện kiếm tiền của gã đàn ông thất đức!

Tôi chạy lên phòng, đội chiếc mũ vải sụp xuống mặt. Mở cửa lòi chiếc xe cà tàng xuống, tôi đạp như điên tới con hẻm nhỏ. Hắn đang ngồi đó, uống bia với mực khô, trong bộ quần áo tôi vừa nhìn thấy. Đứa bé con nằm ngủ ngon lành trong vòng tay người chủ quán. Lâu nay tôi cứ ngỡ nó là con ruột của chị.

Rời khỏi cây cột điện, tôi trở về nhà. Đạp ngang qua bụi cây, tôi dừng lại, ngồi xuống kéo tấm áo rách bươm đắp lên ngực người đàn bà, lòng chợt buồn thê thiết.

Sáng hôm sau, tôi bỏ một buổi làm đi tìm gặp cán bộ phường. Nghe tôi kể xong, anh ta bảo làm sao chứng minh được đứa bé đó là con của người đàn bà dở hơi? Chị ta mất trí rồi, lấy gì làm cơ sở kiện thưa?

Tôi cố thuyết phục anh ta bằng tất cả những gì mình biết. Cuối cùng anh ta giới thiệu tôi lên trụ sở Hội đồng nhân dân quận. Mất thêm mấy buổi làm, tôi đã gặp được người đại diện tiếp dân.

Ông ta dịu dàng nghe tôi nói hết rồi nhẹ nhàng giảng giải: "Chị nên thông cảm. Quận có biết bao là công chuyện, có hàng trăm cái bang, làm sao giải quyết hết mọi việc một sớm một chiều? Hãy kiên nhẫn chờ đợi. Tôi xin ghi nhận trường hợp này, và sẽ cho người tìm hiểu, giải quyết".

Tôi quay về nhà, kiên nhẫn chờ đợi, cho đến tận tuần rồi.

Buổi sáng đó tôi đi ngang chợ cũ, thấy đứa bé đã yếu lắm. Nó nghi ngóp thờ, mặt mày xám ngoét. Chắc nó không thể chờ đợi như lời khuyên sáng suốt kia. Tôi về nhà, mở khóa tủ, lôi chiếc hộp giấy bọc mấy lớp nilon ra. Đếm tất cả số tiền ky cóp được trong suốt hai mùa hè đánh máy từ sáng tới khuya, được một triệu tám. Số tiền quý giá này tôi dành dụm để mua chiếc tivi màu nội địa cho cu Tuấn.

Mùa hè trước, tôi đã hứa với con điều đó. Cu Tuấn sướng mê vì sắp được ở nhà coi phim "Tây du ký". Không phải chạy qua hàng xóm hoài. Bên đó có con chó dữ hay nhe nanh dọa cắn nó. Hè nào Cu Tuấn cũng vui vẻ về quê ở với nội để má rảnh rang nhận thêm việc làm. Nghĩ tới vẻ mặt buồn thiu của con, tôi ứa nước mắt.

Buổi tối, tôi đạp xe đến quán bia, tỉ tê với chị chủ quán, xin được nuôi thằng nhỏ. Chị ta ngó đứa trẻ trên tay. Coi mòi nó yếu lắm rồi, có người nuôi cho cũng là phước đức. "Nhưng phải chuộc công dưỡng dục lâu nay nghe!". Tôi trao cho chị ta triệu rưỡi đồng theo thỏa thuận và bế thằng nhỏ về nhà. Số tiền còn lại, tôi lo thuốc thang cho nó.

Cu Tuấn trở về, rất mừng vì mẹ đã sinh thêm một em bé. Tôi giải thích mãi nó vẫn không chịu nghe. Đến khi tôi bảo má đổi em bé bằng cái tivi của con đó, cu Tuấn day qua nhìn tôi ngỡ ngác. Rồi nó cầm tay đứa nhỏ, nói con thích em bé hơn cái tivi, một mình con có em bé thôi má há!

Tôi chợt nghĩ tới nỗi buồn của con khi phải rời xa thằng nhỏ. Mình tôi làm sao nuôi nổi cả hai đứa? Buổi tối phải lo chăm sóc tụi nó, tôi không còn thời gian đi làm thêm. Tiền thuê nhà, tiền nhà trẻ rồi mẫu giáo ngốn hết thu nhập còm cõi của tôi. Còn thêm tiền ăn và trăm thứ bà rần khác nữa. Chưa kể lúc thằng nhỏ ốm đau. Dầu sao cũng phải ráng vay mượn, đắp đổi qua ngày và kiên nhẫn chờ đợi.

Theo lời hứa của vị đại diện hội đồng, trại trẻ mồ côi thành phố sẽ làm thủ tục nuôi dưỡng thằng nhỏ.

Tôi chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi.

Nguồn: CAND

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 10/09/2009 3:35:18 CH

Phan Thị Thu Loan

Báo Oán

Phần Một

Căn phòng ngủ sang trọng được trang trí toàn gam màu vàng. Gam màu mà Bàng ưa thích. Bức rèm cửa sổ bằng gấm dày óng ánh sắc đồng thau, điểm xuyết những hoa văn hình đồng tiền rực rỡ, che kín khoảng trời đang đầu mùa hạ. Trên chiếc giường gỗ cẩm lai, một người đàn bà nằm nghiêng. Đường cong eo thật thon nổi rõ qua làn lụa tơ tằm của tấm áo ngủ màu hoàng yến. Bộ ngực tràn trề sức sống, lồ lộ sau lớp đấng ten mỏng tang như tơ nhện. Nguyệt đẹp lộng lẫy, dù đã qua tuổi ba mươi. Bàng từ nhà tắm bước ra, ngây ngất ngắm nàng. Ao ước Nguyệt đã lâu, hôm nay mới được cùng nàng ân ái, xem như trời có mắt, đã đền bù chút ít cho những mất mát quá lớn của Bàng. Cổ họng Bàng cháy bỏng. Lừ lừ tiến lại gần, Bàng đẩy ngực Nguyệt ra. Hai bàn tay hấn vào vạt khắp người nàng, như móng vuốt của chú mèo tinh quái đang vờn con chuột nhắt đã mềm nhũn người, trước khi ăn tươi nuốt sống nó. Nguyệt lim dim mắt, hào hển thở dốc. Nàng vừa thích vừa sợ Bàng. Người đàn ông oai vệ, giàu có này đã trở thành người bảo bọc cho nàng. Tất cả chỉ bắt đầu sau khi Lân - chồng của Nguyệt - đồng ý đi

quản lý bãi vàng. Ba tháng sau, Bàng đã có cơ hội chiếm đoạt người đàn bà quyền rũ nhất mà hắn từng gặp, người đàn bà của kẻ thù không đội trời chung... Bàng lắc đầu, xoá ngay ý nghĩ không vui thoáng hiện ra trong óc và trườn người đổ ập lên nàng. Đầu gối Bàng hổi hả co lên, tách rộng cặp đùi dài óng ả của Nguyệt. Những đợt sóng đam mê từ tấm thân đàn ông cuồng tráng ào ạt phủ ngợp lên đến mức nàng ngạt thở... Trong mỗi động tác bạo liệt của Bàng dường như chứa chất cả niềm căm hận. “Bàng chỉ muốn chiếm đoạt mình chứ không hề yêu!”. Linh cảm nhạy bén của đàn bà đột nhiên thức tỉnh. Nguyệt thấy tim mình đập thon thót hãi hùng. Nàng kêu thét lên nhưng cổ họng bỗng như bị bóp nghẹt. Mặc cho Nguyệt đau đớn giãy dụa, Bàng vẫn không ngừng lại, tiếp tục đâm xuyên vào thân thể nàng. Nguyệt kiệt sức, gần như ngất lịm đi dưới sức nặng của Bàng...

Trong ánh chiều tranh tối tranh sáng được lọc qua bức rèm cửa dày, Nguyệt dần hồi tỉnh, bẽ bàng nhớ lại cuộc ân ái đầy sỉ nhục vừa qua. Bàng đã bỏ đi đâu mất, mặc nàng nằm trơ một mình. Nguyệt chống tay nhòm dậy. Một tia hồi quang chói mắt chớp chớp theo cử động bàn tay phải. Nguyệt nhận ra chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón áp út. Bàng giữ đúng lời hứa với nàng. Nguyệt đã là chủ nhân của chiếc nhẫn đắt giá này. Trong những lời đường mật của hắn, nàng sẽ là bà chủ tiệm vàng. Lúc đầu Nguyệt còn ngần ngại, không tin nổi một người đàn bà nạ dòng như mình mà lại cao giá thế. Trải qua cuộc ái ân giông bão với Bàng, nàng hiểu cái giá ấy chưa hẳn là cao. Trót ăn nằm với Bàng thì phải chấp nhận vứt bỏ chút liêm sỉ cuối cùng, chấp nhận bị cư xử như một gái làng chơi hạng xoàng. Đừng hy vọng gì ở sự chiều chuộng, nâng niu! Dẫu đã sa cơ lỡ vận như

nàng, Nguyệt vẫn cảm thấy nhục nhã. Nhưng quá mù ra mưa, làm sao nàng dám quay lại gặp chồng? Nước mắt Nguyệt ứa ra khi nàng nghĩ đến đứa con trai mười hai tuổi đang gởi ở nhà bà ngoại. Sau kỳ nghỉ hè, nó trở về thành phố và bỗng phát hiện ra mẹ nó đã bán nhà, bỏ đi biệt xứ!

Nguyệt không còn cách nào khác. Từ ngày Lân ra đi, Nguyệt nghe Bàng rủ rê, đâm ra mê cờ bạc. Nàng cũng giống Lân, muốn giàu bốc lên như Bàng. Càng thua càng khát nước. Kết cục là trắng tay.

Nguyệt đã giấu chồng cầm cố cả căn nhà hai tầng dốc hết vào đấy. Chủ nợ sấn xô đòi nhà, Nguyệt đành đẩy thằng con về quê với bà ngoại, gói ghém chút đồ đạc còn lại và chạy theo Bàng. Nếu gặp vận may, trở thành bà chủ tiệm vàng đúng như lời Bàng hứa thì nàng sẽ tậu ngay một ngôi biệt thự, sang gấp mấy lần căn nhà cũ. Ảo ảnh rực rỡ chói ngời trước mắt khiến nàng như con thiêu thân cứ thế nhắm mắt đâm đầu vào. Chẳng ngờ mình chỉ là một con tót trên bàn cờ thế sự mà Bàng đã sắp đặt sẵn để thanh toán món nợ đời giữa hắn với chồng nàng...

Sau khi rời căn phòng hào nhoáng, Bàng lái xe đến một quán bar sang trọng. Hắn châm thuốc, hít một hơi thật sâu, nhắm nháp tách cà phê bơ hảo hạng. Lặng lẽ nghiền ngẫm cuộc mây mưa với Nguyệt, hắn cảm thấy đắc chí, nổi hận trong lòng vui được vài phen. Nàng đã hệt hững, đau xót đến rã rời. Giá mà Lân biết hắn đã chiếm được Nguyệt thì hả dạ quá! Nhưng bây giờ chưa nên. Lân đang nắm một phần tài sản của hắn ở bãi vàng. Nếu Lân biết sớm, chẳng khác nào chơi dao hai lưỡi, chắc chắn hắn sẽ đứt tay.

Phàm ở đời đã trót đi vay thì phải bằm bụng mà trả. Dĩ nhiên, ai vay mình cái gì cũng phải cố đòi bằng được. Đó là triết lý sống đơn giản

của Bàng. Hấn tự cho mình là người đàng hoàng, sòng phẳng. Đám đàn em dưới tay hấn rất mực trung thành bởi hấn đối xử công ra công, tội ra tội. Với hấn đừng có đại nhập nhèm. Lân là con nợ của hấn đấy nhưng không phải nợ tiền. Nếu chỉ là chuyện tiền nong thì việc Lân nai lưng ra phục dịch hấn như con chó canh kho vàng cho ông chủ cũng đủ xoá sạch nợ nần. Lân đã trót gây thù chuốc oán với Bàng thì cứ phải trả đủ cả vốn lẫn lãi theo đúng luật giang hồ. Không chỉ mình Lân phải lặn lội nơi rừng thiêng nước độc, vợ Lân bị Bàng giày vò thoả thuê mà cả nhà Lân còn phải chia lìa, tán gia bại sản! Bàng vò đầu bứt tai phác ra không biết bao nhiêu cách trả thù thâm độc nhất mà vẫn chưa cảm thấy hài lòng. Bỗng hấn nghĩ đến thằng Minh, đứa con trai đầu lòng của họ. Mối hấn nhanh rộng ra với nụ cười man dại. Trong óc Bàng vừa loé lên một mưu mô mới. Phải! Được thế hoá chẳng mới hả lòng! Bàng khoan thai nháp một ngum cà phê, nét mặt giãn ra, đầy thoả mãn. Hấn thấy hài lòng với chính mình...

...Xuất thân từ một tay chạy vật tư xây dựng, sáu năm trước Bàng tự phong giám đốc, mở một công ty ma chuyên bán hoá đơn khống để ăn hoa hồng và chia chác tiền hoàn thuế. Vốn lấu cá, Bàng biết làm vậy không bền. Bất cứ lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ bại lộ. Vợ vét được một số vốn đáng kể, Bàng đóng cửa công ty hữu danh vô thực này, rút ngay vào thị trường bí mật.

Mau chóng giàu sụ lên từ những phi vụ buôn hàng điện tử trốn thuế, Bàng không hề biết rằng con trai hấn đã từ lâu trốn học, tối ngày quanh quẩn ở các quán nhậu và vũ trường. Bám theo thằng nhóc là đám chíp hôi học đòi chơi bời thuốc lắc, heroin, rượu mạnh... Có thể mới tiêu hết được số tiền nhiều như vỏ sò vỏ hến Bàng vẫn thường

cho nó. Cách đây một năm, trong vụ ẩu đả om sòm tranh giành cave với băng nhóm bảo kê của Lân, thằng con hấn đã tử thương sau đó ít ngày.

Từ ngày cậu quý tử độc nhất chết đi, Bàng không chạy vạy, buôn lậu hàng qua biên giới nữa mà lập hẳn một công ty khai thác vàng tận phía Nam. Lợi nhuận cao và môi trường mới mẻ khiến hấn dễ thở. Lân là người thay mặt hấn cai quản đám thợ đào vàng bất trị, hờ ra là ăn bớt ăn xén. Võ công của Lân thuộc hạng siêu phàm. Lân nổi tiếng bởi miếng võ độc đã học được của ông thầy Tàu. Có thể lấy mạng đối thủ trong vòng ba tháng, vừa gọn gàng vừa sạch sẽ, chẳng thể nào quy tội quả tang. Người dính đòn chỉ choáng váng mặt mày, không quy ngã ngay, nhưng một tuần sau bắt đầu thổ huyết cho đến chết. Ba tháng đủ để vô hiệu hoá một bộ máy điều tra quan liêu, tác trách và người mất mạng được xem như mắc bệnh nan y. Rất đông môn sinh tìm mọi cách lấy lòng Lân, xin y truyền cho ngón đòn lợi hại nhưng Lân nhất định từ chối, chỉ dạy riêng cho đệ tử ruột... Chính tên này đã xoá sổ bụi đời một thằng du đãng mà không hề biết đấy là con trai của Bàng. Lân đã bắt tên đệ tử thề độc không bao giờ được dùng đến ngón đòn hiểm ác ấy nữa. Nhưng Bàng vẫn khăng khăng nghĩ Lân là thủ phạm và từ đấy, đã vắt óc tìm mọi phương cách thâm độc nhất để báo thù.

Sau cái lần thất thân với Bàng ở căn phòng màu vàng, Nguyệt đã cố nuốt nổi ê chề, cam lòng chiều chuộng hấn. Thật ra nàng còn gì để mất? Nàng theo Bàng không hẳn vì tình yêu. Nàng chỉ làm tưởng hấn mê mình. Võ mộng, nàng chấp nhận làm một thứ gái bao nô dịch, chịu đựng những cuộc vầy vò như trút hận của hấn để đổi lấy những món trang sức nhỏ to. Nàng chờ đợi đến lúc dồn đủ tiền mua

được một căn hộ chung cư, đón thằng con về ở. Thế cũng còn đỡ khốn nạn hơn là làm gái đứng đường! Bàn đôi lúc cũng mềm lòng trước cái vẻ nhẫn nhục của Nguyệt. Những lúc ấy, hắn thường cho nàng khâu vàng một đôi chỉ, thay vì chiếc nhẫn kiểu vài phân. Nguyệt nhìn hắn, trông mắt long lanh như có nước. Trông nàng thật đáng thương. Lẽ ra hắn đã chiều chuộng nàng hết nhẽ, nếu không có mối thù giữa hắn với chồng nàng. Ân ái với Nguyệt, hắn cảm thấy mãn nguyện, vừa thoả thích vừa nguôi ngoai. Hắn muốn sở hữu nàng lâu dài, và có lẽ sẽ làm như thế nếu không có việc Tạo, tên trợ thủ của Bàn đột ngột trở về.

Chiều hôm ấy, Nguyệt xin phép Bàn đi uốn tóc. Nàng tranh thủ ra bưu điện gọi cho Ngọc, cô em họ của nàng. Vừa nghe Ngọc báo tin, Nguyệt choáng cả người. Thằng bé con bỏ đi đâu một tuần nay, chưa về nhà bà ngoại! Ngọc đoán nó đi tìm bố mẹ. Buông điện thoại xuống, Nguyệt khóc nức lên. Trời ơi! Nó biết bố mẹ ở đâu mà tìm? Nàng muốn chạy ra ga, mua ngay vé về quê, nhưng chợt nhớ ra số nữ trang đang cất ở biệt thự của Bàn. Nàng hốt hải gọi tắc xi quay lại, rón rén vào nhà như một con ăn cắp. May quá, Bàn vừa đi khỏi. Nguyệt sắp sẵn vài bộ quần áo cho vào túi xách. Với tay lấy chiếc hộp nhung đỏ trong góc tủ, Nguyệt tần ngần nhìn lại số nhẫn mà nàng đã đánh đổi được bằng những cuộc chung đụng đầy nước mắt lẫn mồ hôi. Nàng không đếm mà vẫn nhớ như in. Mười chín cái cả thảy. Mười chín lần trong vòng chục ngày, nàng phải trần người ra mà chịu đựng những cú thúc như trời giáng của Bàn. Sau mỗi lần như thế, bụng dưới nàng lại đau âm ỉ mãi đến tận lần sau. Nguyệt căm ghét Bàn, nên mỗi lần hắn chực trườn lên, cả người nàng cứ co cứng lại, thít chặt đến mức cuộc hành lạc ban đầu chẳng khác

nào tra tấn. Rồi nàng hiểu ra, làm thế chỉ tổ khổ thân. Cố kiềm chế sự chống cự bản năng, nàng chủ động mềm người ra cho bớt đau đớn. Ánh mắt nàng dừng lại ở chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay áp út, vật đắt giá nhất trong đám nữ trang này. Đó là cái giá cho lần bán mình đầu tiên. Nàng chợt nhận ra, những món quà đã giảm dần giá trị. Bây giờ hẳn chỉ còn đưa cho nàng loại nhẫn vàng tây thiếu tuổi, mỏng như lá lúa, khảm hạt thạch anh rẻ tiền. Loại nhẫn đề mốt ế nhễ trong các hiệu kim hoàn hàng chợ. Có đem ra cầm bán, trừ đi tiền công và mặt đá ra, chẳng còn lại bao nhiêu. Nàng có bán thân cả đời đến hết thời xuân sắc cũng chẳng bao giờ có được tiệm vàng như lời hẳn hứa!

Phan Thị Thu Loan

Báo Oán

Phân Hai

... Nguyệt giật bắn mình khi cánh cổng ken két rít lên. Bàng đã về! Nàng hoảng hốt đóng vội nắp hộp rồi nhanh tay vút vào tủ. Phải tìm ngay một chỗ nắp, đợi lúc thuận tiện mới trốn đi! Nàng nhìn quanh, chiếc rèm cửa dày trịch đập ngay vào mắt. Quáng quàng ẩn mình vào đấy, Nguyệt nín thở, đứng im không nhúc nhích. Tim nàng đập thình thịch khi nghe Bàng lầu bầu: “Con Nguyệt lại đâu hót ngoài quán mãi chưa về! Thôi, cậu nói đi, mọi chuyện thế nào?” Tiếng Tạo,

trợ lý kinh doanh của Bàn cất lên từ phòng khách: "Dạ, lũ to quá, hàm sập cả đoạn dài. Thằng Lân suýt nữa toi mạng anh ạ. May mà cứu kịp...". "Sao? Trời đã muốn lấy mạng mà nó lại thoát được à? Số thằng này may thật!". Tào xun xoe đón ý Bàn: "Cậu Lân mà đi luôn chuyến này có khi lại hay, anh nhỉ?". "Chú chỉ giỏi nói nhảm! - Bàn gắt - Nó mà chết thì làm sao biết được chuyện gì xảy ra? Tôi muốn trước khi chết, nó phải tận mắt thấy cái kết cục thảm khốc của gia đình nó kia!". "Anh nói phải. Nó đáng bị như thế lắm."- Tào đế theo. "Thằng Lân không biết rằng nó đã mua thù chuốc oán với tôi! Nó vẫn nai lưng ra làm giàu cho tôi, thế mới hay chứ!"- Giọng Bàn đầy đắc ý.

Nguyệt ù cả tai, cứ ngỡ mình nghe nhầm. Đoạn sau lồm bồm câu được câu mất. Nàng run rẩy chui ra từ chiếc rèm, tiến lại gần cánh cửa thông giữa hai phòng, cố nghe cho rõ. "Thế thằng con nó thế nào rồi?". "Em đã bắt nó chuyển hàng trắng về bên này. Thằng Lân vẫn hút hít đúng cái loại con nó mang về. Cả hai đứa đều nghiện rồi anh ạ!". Nguyệt choáng váng níu lấy cánh cửa, suýt ngã. Tào giật thót mình. Bàn hơi tái mặt, chạy vội sang. Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt Bàn, sợ muốn ngất đi. Hấn cười gằn: "Mày nghe hết rồi phải không?". Nguyệt nghiêng răng chửi: "Quân khốn nạn! Tại sao mày hại cả nhà tao?". Bàn không nói không rằng, giáng cho Nguyệt một cú đấm ngay giữa ức. Nguyệt nghệt thở, ôm ngực quy xuống. Hấn cúi người, bóp chặt bàn tay nàng, rút chiếc nhẫn kim cương lóng lánh, ngắm nghía vài giây rồi đeo vào tay mình. Quay sang Tào đang chờ người ra nhìn, Bàn hát hàm bảo: "Tôi phải đi kiểm tra bãi vàng. Phòng ngủ và con đàn bà này tôi cho chú toàn quyền sử dụng. Xong việc, tổng nó sang biên giới! Đưa vào nhà đèn đỏ, cũng được một

món khá đầy. Anh thường cho chú mày đã xử lý tốt vụ thằng con nó. Sướng chưa?”. “Vâng. Em cảm ơn anh!” - Tào đáp, vừa mừng vừa run. Bàng nhìn thẳng vào mắt Tào, có ý đe dọa: “Nhớ làm đúng điều tôi vừa dặn. Chú mà run tay, đừng có trách tôi! Mấy thằng vệ sĩ tôi vẫn để ở nhà. Chú cần gì cứ sai bảo!”. Tào thấy Bàng ngọt ngào, càng run: “Vâng ạ. Anh cứ yên tâm! Em sẽ làm đúng lời anh dặn”. Bàng hài lòng. Mở tủ lục chiếc hộp nữ trang, kiểm tra thấy còn đầy đủ, hấn dứt ngay vào cặp da, thản nhiên bước ra cửa. Nguyệt đột nhiên bật dậy, chạy theo níu tay Bàng thì bị Tào nhảy tới ôm ghì lấy. Thân thể nóng hổi của Nguyệt vật vã trong vòng tay siết chặt của gã. Tào đột nhiên nổi cơn ham muốn. Mặc cho Nguyệt chống cự quyết liệt, gã cố sức lôi kéo, vật nàng ra giường. Nguyệt vùng vẫy, cắn xé gã như một con thú hoang. Đau điếng người, Tào điên tiết lên, giáng liên tiếp những cái tát cho đến khi nàng lịm đi. Bàng quay lại, đứng cạnh khuôn cửa, lặng lẽ nhìn Tào xé quần áo Nguyệt và cưỡng đoạt nàng.

Trong khi ấy, ở bãi vàng, Lân đang cùng mọi người chống chọi với mưa lũ, hy vọng cứu được đám thợ còn kẹt lại trong hầm. Mưa trắng trời. Thác nước trên núi tuôn sầm sập, cuốn phăng những đoạn đường rải đá dăm tăm bọ. Hầm sập từng khúc. Thợ còn trong ấy cũng gần hai chục. Nếu tạnh ngay thì may ra cứu được vài người. Cứ mưa ngăn ngắt, nước tràn về nhanh thế này, các hầm vàng sẽ trở thành những cống nước đầy áp. Trời sập tối rồi, có lẽ đành thả tay! Lân rùng mình vì lạnh. Mưa tạt vào mặt, xoá nhoà ngay những giọt nước mắt uất ức vừa ứa ra. Lân nghĩ đến những người đang hấp hối dưới hầm. Sáng hôm qua, chính họ đã cứu sống y. Khi ấy, lũ bắt đầu ào xuống thung lũng. Lân đang đốc thúc thợ lên

ngay thì đất lở lấp mất cửa vào. Lân không quen ở lâu dưới hầm. Y ngạt thở, hai tay bắt giác cào cấu muốn rách cuống họng. Sẵn cuốc thuổng trong tay, đám thợ đấu dò theo lòng hầm, moi được một lỗ thông ra ngoài. Phút chốc Lân tỉnh lại ngay. Cả bọn nhanh chóng đào đất thoát ra ngoài. Lân là người đi sau cùng. Đến gần miệng hầm, một cây xà kê trần rơi xuống đúng lưng y. Lân bị đất vùi nửa người, thân dưới bất động, kẹt cứng dưới thanh gỗ. Chắc chắn nhân cơ hội này, đám thợ kia sẽ bỏ mặc y. Lân vẫn thường bạt tai đá đít họ khi không vừa lòng. Ai trót dại giấu vàng cám trong người, y bắt được thì chỉ có thừa sống thiếu chết! Lân xọc tay như điên dại vào bùn đất, cố toài ra khỏi cái bẫy giết người. Nước tràn vào hầm mỗi lúc một nhanh. Lân đuối sức, nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị tinh thần cho giây phút cuối cùng.

Có tiếng chân lội ì oạp, rồi cây gỗ nặng trĩch được nhấc sang một bên. Hai người thợ xóc nách Lân lúc ấy đã rời rã toàn thân kéo lên khỏi miệng hầm, khiêng về lán. Họ đổ rượu xoa bóp khắp người Lân. Đến chiều thì y ngồi dậy được. Sáng hôm nay họ lại tiếp tục chui rúc các ngách hầm, tìm kiếm những kẻ xấu số. Và bây giờ hai người ấy đang bị chôn sống dưới đồng đất lù lù kia. Còn Lân và đám thợ trên này vẫn tiếp tục đào bới một cách tuyệt vọng...

...Trời tối hẳn. Lân đành ra hiệu dừng tay. Kiểm điểm lại quân số, y biết mười bảy thợ đấu đã mất tăm mất tích! Chừng ấy người đang nằm trong nắm mồ chung dưới thung lũng Vàng kia. Có cả hai ân nhân của Lân. Quai hàm Lân nghiến chặt. Mắt y đỏ ngầu. Từ khi mở bãi vàng này, chưa có lần nào lại chết nhiều như thế. Chết lẻ tẻ do thanh toán nhau, do bệnh tật hay tai nạn đều có, nhưng chết vì trời hại thế này thì chỉ mới lần đầu. Lân vượt mặt nhìn lên. Rừng cây bao

bọc quanh thung lũng đã bị chặt sạch làm gỗ chống hầm. Nước mưa không còn gì che chắn, cứ thế tràn ồng ộc qua những sườn đồi trụi lủi xuống các hầm vàng. Mình mảy Lân ướt như chuột lột, răng đánh vào nhau lóp cốp. Y chui vào lán thay quần áo. Bọn vệ sĩ đã rúc đầu hết cả, chiều nay tịnh không thấy bóng dáng đũa nào. Lân mãi đào đất suốt buổi chiều, không để mắt tới. Quân khốn nạn! Chắc đã rủ nhau bỏ ra quán nhậu. Thằng Tào cũng lủi ngay từ trưa hôm trước, khi con suối Na chắn ngang đường đi thị trấn còn lội qua được. Nó lẩy cớ về báo tin cho Bàng. Giờ này chắc nó đã bay vào thành phố. Ăn nhà hàng, ở khách sạn. Mọi chuyện tày trời ở đây đều để mặc y lo.

Lân nào ngờ lúc này Tào đang cùng đệ tử của Bàng ráp tâm đưa Nguyệt sang biên giới. Cách cửa khẩu vài cây số, chiếc ô tô rẽ quặt vào rừng. Nguyệt bị đánh thuốc mê, nằm thềm thiếp trên băng ghế sau. Xe dừng lại. Tào mở cửa bước ra ngoài, châm thuốc hút. Gã đợi thật khuya mới chờ nàng qua gác cho casino ở thị trấn bên kia. Giờ ấy, người quen của gã gác đường biên. Chỉ cần thò ra một nắm tiền là cứ thế vi vu. Cuối tuần, Tào và Bàng vẫn thường tranh thủ sang bên kia đánh bạc bằng cách ấy. Gã sẽ lịch thiệp mỉm cười, ôm Nguyệt trong tay như ôm người tình đang say ngủ và vượt qua biên giới dễ dàng. Tào khoan khoái rít thuốc, nhớ lại cuộc vật lộn lúc chiều. Nguyệt đẹp thật! Thảo nào Bàng giữ nàng lâu thế. Thói quen của Bàng là ăn bánh trả tiền ngay. Đỡ lời thôi rách việc. Công việc mờ ám buộc Bàng sống cơ động, không ở lâu một nơi. Chỉ riêng với Nguyệt, Bàng đã thuê hẳn căn biệt thự Pháp ở thành phố. Gần hai tuần nay Bàng bỏ bê chuyện làm ăn, ngày mấy lần ôm ấp Nguyệt. Nếu nàng không nghe trộm câu chuyện buổi chiều, chắc gì Bàng đã

nhả Nguyệt ra ngay! Khi cơn kích động đã lắng đi, Tạo quay lại, mới biết Bàng vẫn còn đứng đấy, ngay phía đuôi giường. Tạo choáng người, thấy mắt Bàng long lên vừa thoả thích vừa ghen tuông, hệt như mắt thú hoang. Một giây lặng phắc. Rồi Bàng sập cửa bỏ đi. Tạo hoàn hồn, bật đèn ngủ lên, say sưa ngắm nàng nằm loã thể. Đôi vú gái một con của nàng tròn mọng như hai trái táo, điểm cặp núm hồng như vừa được thoa son. Trên đùi trái của nàng, một chiếc nốt ruồi nâu bóng thật khêu gợi... Vừa nghĩ đến đấy, Tạo lại thấy râm ran khắp người. Gã soi điều thuốc, nhìn đồng hồ. Quả quyết bước lại gần chiếc Land Cruise, gã nói với hai tên vệ sĩ: “Chúng mày để nó đấy cho tao. Xuống nghỉ một lúc đi. Còn sớm lắm.” Hai đứa cung cúc vâng lời, rời khỏi chiếc xe. Tạo đợi chúng khuất sau lùm cây mới mở khuy, kéo tuột quần xuống. Gã cẩn thận vát nó lên mui rồi mở cửa sau, kéo thóc váy Nguyệt lên. Nguyệt đã hơi tỉnh, lại giẫy giụa. Nhưng vẫn còn choáng váng, nàng chống cự thật yếu ớt. Hai tên kia hút xong điều thuốc, thông thả quay lại. Dưới ánh trăng thượng huyền mờ ảo, chúng đờ đẫn nhìn cảnh tượng diễn ra trong xe. Hơi thở chúng càng lúc càng dồn dập hỗn hển. Đúng lúc Tạo vừa dừng cơn run giật, phủ phục xuống, một tên không nén được vội thò tay mở cửa. Tạo giật mình ngoái nhìn và chột hiều. Gã từ từ nhồm dậy, cười hềnh hếch, cứ thế trần trụi chui ra ngoài. Gã to con nắm hai chân Nguyệt kéo ra, rồi hai tên khênh ào nàng xuống vạt cỏ gần đấy. Hai tên vệ sĩ thay nhau giày vò nàng. Đến lượt Tạo trở mắt nhìn, trải nghiệm cảm giác vừa thoả mãn vừa ghen tuông của Bàng. Bỗng Tạo giật nảy người khi nghe tiếng kim loại đập vào nhau đánh rốp. Chưa kịp hiểu gì thì một nòng súng lạnh ngắt đã dí sát vào mang tai hấn cùng với tiếng hô: “Giơ tay lên!”. Tạo luống cuống làm theo,

liền bị khoá chặt bởi một miếng võ điêu luyện. Hai tên kia trần như nhộng, định quay người bỏ chạy liền bị đánh văng ra đất. Cả ba hoảng hồn lúm lét nhìn người lính biên phòng đỡ Nguyệt ngồi lên. Nàng tuột xuống, mềm oặt như một cái xác. Tạo hé mắt liếc ngang: không có ai là người quen của gã! Tạo sợ tái dại, nhũn như chi chi, nửa thân dưới trắng lóp, hai cẳng chân lông lá run lẩy bẩy. Bên cạnh Tạo, hai tên vệ sĩ trần trùng trục bò lồm ngồm, hết những con lợn cạo kỳ dị dưới ánh trăng.

Vẫn ánh trăng thượng huyền xanh xao ấy trải rộng khắp thung lũng Vàng. Mưa đã tạnh. Trăng đột ngột hiện ra sau đám mây, trong trẻo thanh bình như nơi đây chưa hề xảy ra những cái chết thê thảm. Lân cầm bó hương lớn, lụi cụi đi thấp khắp nơi. Cái bóng cô đơn của y quẩn quanh, xiêu vẹo dưới chân. Xong việc, Lân đứng thờ thẩn một hồi rồi quay người, thông thả đi tắt qua bãi tha ma. Những nắm mộ lô nhô mọi ngày đã lùn tịt xuống sau cơn lũ. Nước rút rất nhanh, y như lúc nó tràn xuống từ khe núi. Lân tạt vào quán Hương béo, ngồi uống rượu tì tì. Từ ngày nhận được tin vợ bỏ nhà theo trai và đưa con đi bụi, chưa bao giờ Lân uống nhiều đến thế. Uống và khóc, khóc rồi uống. Hương béo đưa mắt lờm. “Tên khốn này uống rượu như nước lã, nốc cho lắm vào rồi kiếm chuyện, đốt quán mình như chơi!”. Ngẫm nghĩ một lát, thị đon đả đến gần Lân, cười lấy lòng. Y nhướng mắt nhìn cặp vú đồ sộ lúc liu ngay trước mặt, gật gật cái đầu. Thị đặt tay lên vai Lân, lắc lắc. Hiểu ý, Lân rút nắm tiền trong túi, không cần đếm, ném toạch xuống bàn. Hương béo vợ tiền, cười tinh tít cả mắt. Lân đứng dậy. Thay vì bước ra cửa như mọi lần, y bế xốc thị lên, loạng choạng bước vào buồng. Hai con bé phụ việc ngẩn mặt ra nhìn. Hương béo ngheo cổ, cười ngật nghẹo...

Phan Thị Thu Loan

Báo Oán

Phần Ba

...Lân tỉnh dậy. Mặt trời giữa buổi đã chiếu sáng khắp thung lũng. Nhận ra bên cạnh mình, Hương béo đang nong nong nằm, chân tay dạng ra vô duyên quá thể. Lân ngán ngẩm ngồi dậy, nhổ nước bọt đánh toẹt xuống nền nhà. Y mặc quần áo bước vội ra. Hai đứa trẻ đã nhóm lò nấu mì bán buổi trưa. Lân si soạt húp, không để ý chúng nó chốc chốc lại nhìn y, cười khìn khịt trong cổ họng.

Về đến lán, Lân thấy Bàng ngồi lù lù, áo quần tươm tất như đi hội. Xung quanh hẳn, đám vệ sĩ đứng chầu, mặt mũi ỉu xiu. Bàng rửa xả một hồi, rồi trừng mắt nhìn Lân: “Sao giờ này mới về? Chết một đồng người. Bồi thường thôi cũng đủ sạt nghiệp. Vô tích sự!”. Lân không nói gì, chỉ hằm hằm đưa mắt nhìn Bàng. Hẳn chột dạ, đổi giọng: “Cậu định giải quyết đám thầy ma ấy thế nào? Tôi muốn nghe ý cậu.”. Lân bấy giờ mới nhảm nhảm: “Đợi nước rút hẳn, đào lên đưa về quê chứ còn làm gì!”. “Không được!” Bàng gằn giọng. “Đào lên đưa về, công sức tiền của cao bằng núi. Để luôn dưới ấy, coi như chôn chung! Bồi thường mỗi mạng ít triệu là xong. Thiên tai là bệnh của trời. Làm thế nào được?”. Lân gân cổ cãi: “Ít ra cũng phải moi họ lên, cho mỗi người một nắm đất riêng chứ? Ông không chi tiền cũng

được. Để tôi tự lo!”. Bàng ngạc nhiên nhìn Lân, rồi quyết định rất nhanh: “Tuỳ cậu. Mai tôi đi về tính chuyện bồi thường. Cậu lo giúp phần hậu sự vậy.”. Lân làm lì không nói. Bàng cảm thấy mắt mặt. Hấn nhìn Lân, ánh mắt loé lên như một tia chớp. “Đồ võ biền thô lỗ! Rồi tao sẽ tính sổ với mày!” Bàng thầm nghĩ đến ngày có thể nói cho Lân biết mọi chuyện. Hấn mỉm cười nham hiểm. Lân bỗng thấy khắp người rờn rã. Từ hôm qua đến giờ chỉ húp toàn mì tôm và nốc rượu. Lại còn bị con mụ béo vằn mấy giờ liền. Xương cốt y lỏng lẻo hết cả. Bàng tỉnh bơ đi lại, nói cười với đám vệ sĩ, bàn chuyện tối nay đi nhậu thịt khỉ rừng. Cứ làm như dưới thung lũng kia không hề có những oan hồn đang lang thang vất vưởng!

Buổi chiều, khi Lân chỉ huy đám thợ đi đào xác những người mắc nạn, thì Bàng và đám vệ sĩ băng rừng, lội ngược lên hang Ráo, nơi có quán thịt khỉ nổi tiếng khắp vùng. Bàng nghiện xơi óc khỉ. Hấn thường vào tận sân sau, chăm chú quan sát những chú khỉ bị trói nghiêng vào cột. Những con còn nhốt trong chuồng chấp tay lạy như té sao! Quái lạ cho cái giống này, đúng là xưa nay chỉ biết làm toàn trò khỉ, lại học đâu ra cái cử chỉ rất người? Bàng háo hức nhìn lão chủ quán cầm con dao bầu sắc lẹm, phạt ngang một đường. Nhát dao không bập vào cột gỗ mà chém đứt ngọt lừ chỏm đầu từng chú khỉ xấu số. Máu tươi phọt ra, chúng co giật liên hồi, nhất là khi chiếc muỗng sắt thò vào nạo vét, moi nguyên từng bộ óc đặt vào những cái gáo dừa xiêm nhỏ xinh đã nêm sẵn gia vị tương ớt, muối tiêu. Bàng đã xin làm thử. Nhưng nhát chém của Bàng chỉ phập vào mặt chú khỉ, không đứt được chỏm đầu. Chú ta vãi cả cứt đá, rú lên từng hồi. Những con bị nhốt quanh đấy đồng thanh hét lên the thé, nghe rợn hết người. Chủ quán bật cười, cầm con dao trong tay Bàng, phạt

nhANH MỘT NHÁT. Lại dứt ngang chỏm đầu! Tiếng rú im bật ngay. Bàn đi theo chủ quán ra bàn ăn, ngồi xuống trước cái vỏ dừa xiêm còn non đưng bộ óc chú khỉ mà Bàn vừa chém hụt, vắt một múi chanh cốm lên trên. Những gân máu li ti đỏ sẫm ngay lập tức nhạt màu đi, ấy là lúc óc khỉ đã chín kiêu tái chanh. Bàn cùng cả bọn dùng thìa trộn đều gia vị và xúc món óc còn nóng hổi đưa lên mồm, nhấm nháp với rượu mật khỉ. Món đặc sản này không thể thiếu lá giang rừng, vừa chát vừa chua, ăn không hề nhận ra mùi tanh. Chỉ nghe vị bùi bùi, ngậy ngậy và nhất là cực kỳ bổ não. Họ vừa nhậu vừa nói cười ồn ã, nóng lòng chờ đợi món tái khỉ chám với mắm nêm. Trong lúc đám người kia đang say sưa chém giết và ăn nhậu tung bừng, con khỉ đầu đàn cao lớn có cái ức màu trắng thoát ẩn thoát hiện trong lùm cây sau lưng họ. Hành tung của nó rất bí mật. Ngay cả lão chủ quán thịt khỉ nổi tiếng kia cũng không hề hay biết. Lâu lâu, quán của lão lại bị bọn khỉ hoang quanh đấy ăn trộm một con dao. Tiếc của, lão chỉ biết vớ vài hòn đá ném đại vào đám cây rậm rì quanh đấy, chửi đổng mấy câu. Thế mà vừa nãy lão đang cạo lông khỉ thì một hòn đá bay đánh vèo qua đầu. Hú vía! Có lẽ phải xuống núi mua vài chục mét lưới B40 rào kín sân sau, phòng tai bay vạ gió. Nhưng thế thì quá mất công! Lão chợt nghĩ ra trò đặt bẫy quanh nhà. Phải đấy! Vừa đỡ tốn của lại tăng thu nhập. Ngày mai phải đặt ngay chục chiếc mới được. Lão xoa tay, cầm nắm que sắt đã lên nước đen bóng xiên vào từng chú khỉ, đặt lên lò nướng. Mùi thịt tái ngào ngạt bốc lên, mỡ rơi xèo xèo, khói và tàn than bay mù mịt. Trời nhập nhoạng tối, cuộc nhậu đã tàn. Bọn Bàn là những thực khách về sau cùng. Tụi vệ sĩ say khướt, bước loạng choạng. Bàn vẫn còn chút tỉnh táo, luôn mồm giục chúng đi nhanh hơn. Hắn muốn

về đến lán trước khi quá khuya. Kịp cùng Lân kiểm kê số vàng cảm đã đãi được, mang về thành phố vào sáng ngày mai. Bồng Bàng chờ người ra, sợ đến nỗi da gà khi nhận thấy một cái bóng mặc áo trắng lẩn khuất sau những thân cây. Hắn định thần nhìn kỹ lại. Cái bóng đã biến mất. Người hay là ma? Bàng nghĩ đến những kẻ gập nạn dưới thung lũng Vàng mà hắn đã bỏ mặc trong lòng đất lạnh lẽo. Bàng giật tay thẳng đi bên cạnh, hỏi nhỏ: “Mày có nhìn thấy đũa nào nắp trong kia không? Hả?”. Tên này cố giương mắt lên nhìn, nhưng rừng cây cứ xoay tròn trước mắt hắn. Gập đôi người xuống vệ đường, hắn ôm cổ, nôn òng ộc. Như một căn bệnh truyền nhiễm, cả đám vệ sĩ cùng một lượt nôn thốc tháo, như bị ai bóp chặt dạ dày. Ngay cả Bàng bây giờ cũng cảm thấy khó ở. Hắn đâu biết rằng, để làm tăng nồng độ chổ rượu sắn ngâm mật khỉ, chủ quán đã theo lệ thường nhúng đầu đũa vào chai thuốc sâu, rồi nhấc lên khoảng nhẹ một cái. Bình rượu lập tức trở nên trong vắt. Hôm nay, bực tức vì bất ngờ bị ném đá, lão đã trượt cái đũa xuống sâu hơn. Chỗ thuốc đó đủ phát huy tác dụng ngay. Cả bọn ôm bụng quằn quại, nôn mửa mãi cho đến khi kiệt sức, nằm vật vạ ngay trên lối mòn.

Lúc này cái bóng áo trắng, quần nâu lại xuất hiện. Đó chính là chú khỉ đầu đàn. Nó rón rén lại gần, nhìn kỹ những khuôn mặt tái nhợt vì ngộ độc thuốc sâu. Nó nhớ rõ từng người trong bọn họ. Là thực khách thường xuyên của quán thịt khỉ rừng, họ đã từng moi óc, móc tim, ăn thịt bao nhiêu đồng loại của nó. Khỉ đầu đàn kêu lên the thé. Từ trong rừng cây, cả bầy khỉ tủa ra. Chúng vây lấy đám người bất tỉnh kia, lôi kéo, cắn xé như điên dại. Bàng cố hé mắt nhìn, vừa kịp thấy chú khỉ ức trắng cầm dao bầu, bổ ngay xuống đầu hắn!

Sáng hôm sau, khi băng rừng đi tìm thợ săn, lão chủ quán kinh hãi

bắt gặp đồng thân người nằm ngổn ngang. Mặt mũi và thân hình họ nát tươm. Máu me vấy đầy áo quần. Nhưng khủng khiếp nhất là chòm đầu họ đều bị chém đứt, óc bị moi tung toé. Lão chủ quán rít lên the thé, chạy thục mạng xuống thung lũng. Lão vừa khóc vừa cười. Vào cuối ngày thì lão đã phát điên.

Cũng từ hôm ấy, không còn ai đi lên hang Ráo ăn thịt khỉ rừng nữa. Xác của Bàn và bọn vệ sĩ dầm mưa dãi nắng, dần biến thành những bộ xương khô./.

P.T.T.L

Phan Thị Thu Loan

Bướm đêm

Anh ngồi một mình trong quán rượu lộ thiên có cái tên “Chuồng Ngựa”. Chẳng phải ngẫu nhiên nó được đặt cho cái tên nghe rất lạ. Sáu mươi năm trước, nơi này từng là chuồng ngựa của một ông chủ người Pháp. Ngôi biệt thự sang trọng cạnh đấy nay chỉ còn sót lại mỗi cái nền lót đá phiến, mọc đầy rêu và dương xỉ.

Anh cài chặt khuy áo khoác, bước vào hầm rượu De Bay. Sương đêm thấm đẫm tóc anh. Gió lạnh cửa vào da thịt. Ngọn lửa leo lét trong lò không đủ sưởi ấm gian phòng xây bằng đá hộc. Nâng ly

Napoleon lên môi, anh ngựa cổ dốc tuột vào họng thứ chất lỏng sóng sánh, cay nồng.

Hơi rượu bốc lên nóng sực người. Hơi chénh choáng, anh bước lại gần cửa sổ.

Phía dưới là vực sâu, chìm trong bóng tối âm u.

Nơi nào đó trong màn đêm thăm thẳm kia là biệt thự Hoàng Lan.

Năm ngoái, anh và cô đã trải qua một kỳ nghỉ êm đềm. Lánh xa phố thị ồn ào, tạm quên vũ điệu ballet với những vai công chúa nàng tiên, cô đã tặng anh những giây phút ngọt ngào ấm cúng.

Một ngày ở đây tựa một năm trần thế. Có đủ bốn mùa xuân hạ thu đông. Sáng xuân, chim chóc hót véo von, hoàng lan trổ hoa vàng óng. Buổi trưa, trời chuyển sang mùa hạ. Nắng rực rỡ chan chứa khắp triền đồi. Chiều về, gió thu xạc xào trên tán lá. Suối Mơ róc rách chảy dưới xa. Hoàng hôn xuống núi, nhường chỗ cho mùa đông phương Bắc. Bầy chim vội vã bay về tổ, tìm hơi ấm qua đêm.

Anh luôn giữ cho cô khỏi lạnh. Họ chỉ yêu nhau vào ban ngày, khi nắng hạ vàng rực lên, ấm áp soi lên khung cửa.

Những trưa hè trôi qua rất nhanh.

Rồi đến ngày cô xa anh, về lại thị thành. Về với ánh đèn màu chói lòa, rực rỡ. Cô sẽ lướt như bay trên mười đầu ngón chân, duyên dáng xoay tròn trên sàn diễn. Trong trang phục lộng lẫy, cô mê mải hóa thân vào những Carmen, Thiên nga, Giselle... Những vai diễn hút kiệt sinh lực của cô, khiến cô trở nên mỏng manh như cánh bướm.

Ngày ấy, anh đã nghĩ rằng cô phù phiếm. Nhưng bây giờ thì anh hiểu. Đó là nghiệp chướng của cô.

Anh uể oải rời cửa sổ, quay về chiếc bàn cạnh lò sưởi. Dốc cạn ly

rượu nữa, anh đăm đăm nhìn ngọn lửa bập bùng cháy. Màu lửa đỏ chói ngợp hồn anh.

Trong những buổi trưa nóng nản, cô thường nhắm nghiền mắt trong lúc yêu nhau. Phút thăng hoa, cô lịm đi, thờ nhẹ đến độ anh ngỡ cô không còn sống. Hốt hoảng áp sát môi mình vào cặp mắt khép hờ, anh sung sướng cảm nhận được làn mi cô khẽ rung động, cũng dịu dàng yếu ớt như những cánh bướm ban chiều.

Anh khẽ lắc đầu, xua đi những ảo ảnh. Vừa đẩy cửa bước ra đường, bóng đêm quanh “Chuồng Ngựa” lập tức nuốt chửng lấy anh.

Bước thấp bước cao, anh lần mò ra nơi gửi xe. Đêm ba mươi, trời tối mịt. Anh lái xe trên con đường dốc quanh co trở về biệt thự Hoàng Lan. Những con thiêu thân bị ánh đèn pha sáng rực thu hút. Chúng ùa đến, tạo thành những đám mây bùng bùng ngay trước khung kính. Mắt anh hoa lên. Tay lái thốt nhiên chao đảo. Anh vội tắt đèn pha, chỉ bật đèn cốt, đi như dò dẫm trong đêm.

Nằm trong căn phòng đã cùng cô trải qua những trưa hè nóng bỏng, anh không sao chớp mắt. Sáng mai xuống núi, anh vừa có hai ngày để sám hối đốn đau. Hồi ấy, nếu anh không ở lại biệt thự Hoàng Lan mà theo cô về phố thì có thay đổi được số phận nghiệt ngã không? Đã có nhiều buổi tối yên ả, họ cùng nhau nhóm lửa trong lò. Ngồi sát bên cô, anh ngẫm nghĩ về thế giới loài người đang xoay tròn như chong chóng dưới kia, tự thấy mình sao mà may mắn!

Nhưng cô cắt ngang niềm vui ấy bằng việc nhắc đến ngày ra đi. Anh cố tìm mọi cách níu giữ. Căn bệnh lao của cô anh biết rõ. Cô chỉ có thể sống ở nơi có khí hậu ôn hòa. Một nơi tĩnh lặng, gần thiên nhiên cây cỏ như ở đây.

Ngày cô chia tay anh, màu hoàng lan sao rực rỡ quá. Như không thể

vàng hơn được nữa. Nắng cũng trong hơn, mây trắng hơn và da trời xanh đến vô cùng.

Anh muốn níu giữ cô bên mình, truyền cho cô hơi ấm của anh.

Nhưng cuối cùng đành bất lực nhìn cô bay đi. Bây giờ thì cô đã ở nơi xa. Rất xa. Ở đó có còn chỗ dành cho những cánh bướm xinh xinh? Không hiểu sao anh cứ nghĩ linh hồn cô sẽ nhập vào loài bướm. Sẽ tiếp tục bay lượn quanh những vầng ánh sáng. Cứ như thể đây là nguồn sống duy nhất trong đời.

Những cánh bướm chập chới quanh giàn hoàng lan gợi nhớ về cô. Chúng luôn làm anh có cảm giác bồn chồn không yên. Những sinh linh mang hình hài sắc sỡ. Những đôi cánh bé bỏng làm rung rinh cả nắng chiều.

“Em sẽ trở lại đây vào một ngày không xa”. Cô hứa. Anh không ngờ lời cô lại linh nghiệm thế.

Bỗng nhiên, anh nghe tiếng vó ngựa vang lên trong hẻm núi. Lúc gần lúc xa. Rồi tiếng vó ngựa thoát biến thành tiếng gõ cửa dồn dập. Tim đập thình thịch, anh hồi hộp ra mở cửa. Màn đêm thăm thẳm vây bọc ngôi biệt thự. Xung quanh vắng ngắt, tịnh không một bóng người. Suốt đêm hôm ấy, dưới ánh sáng cây đèn ngủ, anh luôn chập chờn giữa một vùng không gian hư ảo cùng tiếng gõ cửa lúc nhặt lúc khoan.

Trong nắng xuân ấm áp của buổi sớm mai, anh đẩy cửa bước ra và thốt bàng hoàng. Xác bướm đêm sắc sỡ vun đầy bậu cửa sổ. Anh chợt hiểu ra tiếng gõ đêm qua: những con bướm xinh đẹp đã không ngớt lao mình vào tấm kính để đến với quang sáng của căn phòng. Lòng nhói đau, anh lẳng lặng đào một cái hố nhỏ chôn lũ bướm,

ngay bên cạnh chỗ cô nằm. Tự nhủ mình lần sau còn ở lại qua đêm, sẽ không bao giờ bật đèn lên nữa.

Phan Thị Thu Loan

Chiếc áo màu thiên thanh

"Chạy đi bà con ơi! Có thằng điên vừa trốn trại kia!". Tiếng kêu kinh hoàng lan truyền rất nhanh trong dãy nhà tập thể. Già trẻ lớn bé rầm rập chạy về, cố thủ trong mỗi pháo đài.

Bố tôi chẹn cửa chính bằng một thanh gỗ lớn. Mấy chị em tôi ra sức kéo hai cánh cửa sổ, móc chặt vào khuy sắt. Vừa xong việc thì cửa chính bị đập rầm rầm. Bố tôi đứng ngay sau cửa, tay nắm chặt cái chày giã cua, sẵn sàng xung trận. Bọn trẻ con chúng tôi nép vào góc nhà, run bần bật. Nhưng rồi cánh cửa ngừng rung, người điên đã bỏ đi. Nhoáng một cái, bên nhà bà Côi vọng lên tiếng hét thất thanh. Bố tôi hé cửa, nhìn ra ngoài. Mấy chú bảo vệ của trại điên, mặc áo blu trắng, tay cầm cuộn dây, chạy ngang qua. Chúng tôi xúm lại, tranh nhau ngó nghiêng qua khe cửa. Kia, thằng điên đã bị trói gô lại dẫn về trại. Cả nhà tôi ùa sang phòng bà Côi. Bà cụ bế đứa cháu mới hai tháng tuổi từ trong cái chậu nhôm ra, vừa khóc vừa kể lể:

- Khổ thân cháu tôi! Nó bị thằng điên giằng lấy, bỏ vào thau đặt lên bếp than...

Thằng Nhỡ giãy giụa, khóc ngằn ngặt. Bố tôi ôm lấy thằng bé lật ngang lật ngửa, rồi bảo:

- May mà chưa bị phỏng. Nó sợ quá đấy thôi.

Bà Côì tạm yên tâm vì bố tôi là bác sĩ khoa Nhi của bệnh viện tỉnh.

Bà ôm thằng Nhỡ, à ời nựng nó, giọng vẫn còn khản đặc:

- Ờ, ờ, nín đi cháu! Nhờ trời thằng điên bị bắt ngay, không thì cháu tôi chỉ có nước chết...

Xung quanh chúng tôi, mọi người đã kịp xúm lại, bàn tán ồn ào. Bố tôi xua chúng tôi về đi học, rồi ông vội đạp xe đến cơ quan.

Khi đã lớn lên thành một thiếu nữ, tôi vẫn không sao quên được thế giới của những người điên. Họ bị nhốt trong trại, cách khu tập thể bệnh viện chỉ chừng vài trăm mét. Lũ bạn tôi thường lên sang bên ấy, khi người lớn đi làm. Trại được rào dây thép gai, mỗi phòng giam như một xà lim nhỏ khoảng bốn, năm mét vuông, nhốt một sinh linh điên dại. Cửa phòng lắp song sắt. Chúng tôi vẫn có thể quan sát được toàn bộ những gì diễn ra phía trong dãy nhà ngoảnh mặt ra bãi cỏ. Lạ cái ở đây toàn là ông điên, chẳng có bà điên nào! Hay là họ bị nhốt riêng ở dãy nhà bên trong nhỉ? Bọn trẻ con chúng tôi cứ túm vào nhau, xì xào bàn tán.

Tôi cùng cậu em trai lò dò lần đi, mắt trước mắt sau lăm la lăm lét.

Bởi vì nếu không may, rất có thể sẽ nhận ngay một mẩu gạch vỡ hay cả một cục phân từ trong bay vèo ra. Nhiều đứa đã bị như thế.

Chúng luôn miệng cảnh báo tôi. Nhưng cuối cùng tính tò mò đã thắng. Tôi nhìn thấy một ông điên ngồi thẩn thờ, trên người không một mảnh vải, đang dùng chiếc que nhỏ chọc chọc vào tổ kiến lửa ở hốc tường. Khi bị cả bầy kiến bò lên đốt, ông ta cào cấu lia lịa, la hét ầm ĩ. Mấy dãy trại giam lập tức nổi lên những tiếng rú chói óc, sồn da

gà. Tôi vội dắt cậu em trai bỏ chạy khỏi cái nơi đáng hãi đó. Sau lần ấy, ai rủ thế nào, tôi cũng không dám trở lại đấy nữa.

Những lúc không sang trại điên, bọn trẻ chúng tôi lại rủ nhau đi nhặt hoa dại rụng. Hoa dại màu vàng nhạt, cánh hoa viền trắng thơm ngát. Dẫu đã rơi xuống đất, hoa dại vẫn rất thơm. Cánh hoa tươi nguyên như lúc còn đậu trên cành. Tôi thường dùng chỉ khâu lại từng vòng, đeo quanh cổ. Trong mùi hương hoa dại, tôi thường nằm lăn trên thảm lá rụng, thả mình vào thế giới mộng mơ. Ở đó không có những người điên tự hành hạ mình và làm người khác nơm nớp lo sợ. Chỉ có những cô tiên xinh đẹp tuyệt trần múa hát trong muôn sắc hoa tươi. Tôi nhìn lên trời, ngấm màu xanh nhưng nhức mà mẹ tôi vẫn gọi là màu thiên thanh, lòng ước ao có một ngày mình được mặc chiếc áo da trời tuyệt vời ấy.

Đang thả sức tưởng tượng, tôi chợt thấy lũ bạn túa ra như bầy ong vỡ tổ. Bất giác tôi nhồm dậy, bàng hoàng. Cách chúng tôi chỉ chục bước chân, một thanh niên vạm vỡ - một người điên - trên thân thể anh ta không có lấy một mảnh vải, và từ chỗ kín trên người anh một vật gì đó nhô ra, căng cứng. Chúng tôi đứng lặng, cảm thấy bối rối. Người điên không tỏ ra hung dữ, trái lại anh ta còn nhìn chúng tôi với cặp mắt âu yếm, long lanh...

- Chạy đi tụi mày ơi! Thành điên đó!

Một chú nhóc chợt bừng tỉnh, hét lên. Chúng tôi co giò chạy. Không nghe tiếng chân đuổi theo, tôi chợt ngoảnh lại nhìn. Người điên nằm vật ra bãi cỏ dưới gốc cây dại, vờ lấy vòng hoa tôi đánh rơi, phủ lên mặt mình và khóc rưng rức. Lạ lắm, cả bọn dừng lại, sững ra nhìn. Có đứa còn nghịch ngợm, tháo vòng hoa trên cổ, ném vào người điên. Nhận ra chúng tôi đang quan sát mình, anh ta chồm dậy, đuổi

theo. Chúng tôi vắt chân lên cổ, chạy bán sống bán chết. Về đến nhà, tôi vẫn còn run. Theo tay tôi chỉ, mẹ nhìn ra. Bóng người điên lướt qua khung cửa. Mẹ tôi nhìn lảng đi, lẩm nhẩm: "Người ấy điên tình!".

- Điên tình là sao hả mẹ?

- Là điên vì tình. Lớn lên rồi con sẽ hiểu.

Mẹ tôi bảo rồi tiếp tục đan chiếc áo len màu thiên thanh. Tôi không chịu thôi, lại giặt gấu áo mẹ:

- Sao ở đâu ra lấm người điên vậy mẹ?

- Ừ. Nhiều người bị trời hành, khổ thân vậy đó con.

Tôi thấy mọi việc càng rối như canh hẹ qua cách lý giải của mẹ. Nằm trên phản gỗ, tôi nghịch cuộn len, hết tháo ra lại cuốn vào, nhưng mẹ tôi chẳng nói năng gì, vẫn thoăn thoắt đan. Nét mặt mẹ thật muộn phiền. Trong lòng tôi chợt dâng lên một nỗi buồn vô cớ...

Sau ngày bố mẹ ly hôn, mẹ tôi dường như trở thành một người khác. Mẹ hay cáu gắt, la hét mỗi khi không hài lòng. Tôi không bao giờ còn thấy lại hình ảnh dịu dàng của mẹ ngồi đan len bên cửa sổ. Mẹ vật vã, khóc lóc hằng đêm và cuối cùng phải nghỉ việc vì suy nhược thần kinh.

Trong cảnh túng thiếu, mẹ tôi càng bức xúc hơn. Tôi phải bỏ học đi làm để chăm nuôi mẹ. Nhưng hình như mẹ chẳng bao giờ thanh thản. Luôn luôn có lý do để mẹ tự hành hạ mình và làm tôi nơm nớp lo sợ. Mẹ cũng điên vì tình ư? Một câu hỏi khủng khiếp vang lên trong đầu tôi. Nghĩ đến người con trai điên tình nồng nặc chạy ngoài đường, tôi mời bác sĩ đến. "Không phải bệnh nhân tâm thần nào cũng xé quần áo, chạy lang thang. Chỉ cần người ta bị sốc nặng hay bị ám ảnh bởi điều gì đó không giải tỏa nổi, cũng có thể đã mắc

bệnh rồi". Bác sĩ bảo tôi thế.

Từ ngày ấy, tôi biết thêm nhiều dạng bệnh tâm thần khác nữa. Cô bạn thân của tôi có một người em trai bị chứng điên tiền. Đang phòng mang trợn mắt như hóa dại nhưng hễ có ai cho tiền là tự nhiên nhũn nhận hẳn. Nhiều khi đang ở yên ở lành, nghe ai hứa cho tiền nhưng chưa nhận được, lại bức bối lên cơn ngay. Điên mà cứ như giả vờ, chỉ chăm chăm vun vén. Có được đồng nào thì suốt ngày giở ra, đếm đi đếm lại, không lẫn một xu. Lại được cái nét năng viết thư xin tiền, bất kể quen sơ. Xin không được thì dọa mua xăng đốt nhà người ta. Báo hại cô bạn tôi cứ phải vắc tập bệnh án của cậu em đi van vỉ từng người một, xin họ đừng để bụng thù ghét một kẻ điên. "Những người không ý thức được hậu quả việc làm của mình là những người điên. Họ không phải chịu trách nhiệm về năng lực hành vi...". Tôi đã nghe luật sư nói như vậy trong phiên tòa xét xử một người bố giết con. Nhìn thẳng vào mặt bị cáo, thấy ánh mắt gian xảo của hắn cứ liên tục đảo qua liếc lại, tôi đâm ngờ cái lý lẽ chắc như báp của luật sư. Không đợi tòa tuyên án, tôi vội vã ra về vì đã hẹn đi thăm thủ trưởng cũ. Ba tháng trước, ông bị đột quy, hôm nay mới được đưa về nhà từ bệnh viện tâm thần. Tôi không nhầm đâu. Đúng là từ khoa tâm thần về đấy. Nghe bảo ông bị bệnh tự kỷ ám thị. Một năm trước đây, ông đã bí mật điều chỉnh lại lý lịch, hạ tuổi mình xuống ba năm. Nhưng cậu phó giám đốc trẻ biết chuyện, lén đi gặp tổ chức cấp trên khai báo. Thủ trưởng cơ quan tôi đang rung đùi tự đắc thì dùng một cái, ông nhận được quyết định về hưu, không hề được báo trước. Kẻ thay thế ông lại chính là cậu phó giám đốc tinh tướng, năng nổ kia. Đọc xong tờ quyết định về hưu được trao từ tay trợ thủ xuất sắc của mình, ông ngã lãn ra, cầm khẩu. Được đưa vào

bệnh viện cấp cứu kịp thời, ông thoát chết nhưng bị liệt nửa người, phải ngồi xe lăn. Tỉnh cơn hôn mê, ông trở nên lẫn thẩn, suốt ngày lảm nhảm tên thủ trưởng mới của cơ quan tôi và nghiến răng kèn kẹt.

Tôi hoảng quá, đến nỗi sau lần đi thăm ông về, lập tức làm đơn xin nghỉ việc. Quá hãi hùng cho cái bệnh điên vì quyền của các quan chức, tôi xin vào làm tư vấn cho một công ty xây dựng tư nhân. Đang vi vu trên đường với tâm trạng của một người khoái trá vì thành công, tôi đột ngột phanh xe ở một ngã tư sau tiếng còi của cảnh sát. Khi nào thì chúng ta sôi sục muốn tiến về phía trước? Là mỗi khi phải dừng lại trước tín hiệu giao thông! Ai đã nói như thế nhỉ? Tôi xuống xe, toan móc tiền ra nộp phạt, nhưng lại bị giữ xe vì quên đem bằng lái. Vừa bước xuống đường thì điện thoại di động réo inh lên. Tôi nghe và tức muốn phát khùng. Được cử làm đại diện cho công ty, tôi tham gia đấu thầu một công trình xây dựng lớn. Mọi thủ tục "đầu tiên" đã xong xuôi. Chín mươi chín phần trăm công ty tôi trúng quả. Đang định chiều nay ăn mừng với hội đồng quản trị thì cú điện thoại của chủ tịch hội đồng làm tôi bật ngửa: "Cô tư vấn kiểu gì lạ thế? Bên A ra điều kiện phải chi tiếp ba tỉ nữa!". "Các vị ấy đã công bố là công ty mình trúng thầu mà. Chỉ còn đợi hợp báo thôi...". "Muốn trúng thì chi ra ba tỉ nữa! Cô về mà tư vấn xem đào đâu ra chừng ấy tiền?". Ông cúp máy cái rột và tôi tưởng mình phát điên. Cứ làm như chính tôi đang nã tiền các vị ấy không bằng! Chỉ vì chưa thuộc lòng bài học "lại quả" mà tôi phải chịu trách nhiệm vì lòng tham không đáy của ông A ông B nào đó ư? Đừng hòng! Tôi sẽ làm đơn xin nghỉ việc. Vừa lên gân tự ra quyết định xong, tôi buồn nẫu cả người. Thế là một lần nữa, tôi lại từ bàn giấy bắn ra lề đường vì chỉ biết luật mà không

biết lộ.

Bỏ luôn cuộc họp mặt với hội đồng quản trị, tôi tắt di động, tạt vào một quán cà phê. Rốt cuộc thì tôi điên hay vị đại diện bên A điên? Ông ta đã có ba tòa biệt thự giá đến hàng chục tỉ, còn biết bao của nỏ, của chìm không thể liệt kê hết được, đi đâu một bước đã có người o bế, thậm chí tiền vào tay cũng chẳng biết tiêu vào việc gì! Mọi sở thích của ông đều đã được vây cánh lo liệu chu toàn, vậy cần nhiều tiền thế để làm gì chứ?

Tôi nhớ lại những người điên tôi đã biết từ khi còn nhỏ. Phần lớn họ đều mất trí, hay xé quần xé áo, chạy lung tung. Bây giờ rất nhiều kẻ khôn lanh, mặt mày trịnh trọng, quần áo bảnh bao cũng xử sự như những tên khùng. Họ thản nhiên vờ vét, cứ làm như khi chết sẽ đem theo được hết xuống mồ!

"Tương lai của hấn là ngồi bóc lịch trong nhà đá!". Tôi kết luận rồi vẫy người bán báo lại, mua một tờ báo. Vừa khuấy cà phê, tôi vừa lướt nhanh các tit in đậm trên trang bìa. Lại thêm một kiểu người điên. Điên vì quá sướng! Tôi đọc bài phóng sự về ông tỉ phú chân đất, vừa bán sạch ruộng vườn được một núi tiền, đem phung phí trong các quán bia ôm, cà phê đèn mờ, boa em út mỗi đêm bằng một chiếc Dream! Và kết cục là tự sát, lao vào bánh xe tải khi đã tiêu đến đồng bạc cuối cùng, để lại bốn thằng con trai nghiện gái và ma túy. Đúng là sướng quá hóa rồ! Còn nữ. Ba vũ trường và quán karaoke trá hình vừa bị triệt phá. Hàng trăm "thiếu gia" và "thiên kim tiểu thư" dư của thừa tiền đem nướng mỗi đêm hàng triệu đồng vào thuốc lác và thú vui xác thịt! Đấy là chưa kể những tay yêng hùng xa lộ, tự quần khăn tang cho mình trước khi vào cuộc để quyết tâm chiến thắng. Những con thiêu thân thời hiện đại! Tôi gấp báo lại, tự an ủi

mình: Có nhiều tiền chắc gì đã sướng.

Tôi thong thả bước ra đường. Trời đã gần tối. Một nhóm xe ôm đang xúm lại, vây quanh một người đàn ông áo quần tồi tả. Tôi tưởng đó là một vụ loạn đả, định vội vàng tránh xa. Nhưng một anh xe ôm chạy lại, xởi lởi:

- Cô về đâu để tôi chở?

- Có chuyện gì mà đông thế anh? - Tôi hỏi.

- À, thằng điên ấy hả? - Anh ta bật cười - Cô cứ chờ tí nữa mà xem. Vui lắm!

Tôi nhìn theo tay anh chỉ. Bên kia đường, một người đàn bà còn khá trẻ, gánh hàng đồng nát đi tới. Đám xe ôm tranh nhau rút tiền lẻ ra, giúi vào tay người điên nọ. Họ giục giã, thúc khuỷu tay vào lưng hắn, đẩy về phía người đàn bà. Nhìn thấy chị ta, người điên phóng vút tới, như một con hổ đói vồ mồi. Gánh đồng nát lặn lẳng chổng. Người đàn bà ngã nhào dưới sức mạnh hủy diệt của bản năng đàn ông đang lên cơn điên dại. Đám xe ôm ngoác miệng cười. Thái dương tôi giật liên hồi. Tôi hét to muốn vỡ cổ họng:

- Các người còn cười được hả? Nếu là vợ con các người thì sao?

Đám xe ôm trở mắt nhìn tôi. Có lẽ lần đầu tiên, họ gặp sự phản kháng quyết liệt như thế. Bên kia đường, người điên giật mình vì tiếng thét. Hắn ngơ ngác nhìn quanh rồi từ từ đứng dậy, chậm rãi bỏ đi.

Tôi chạy đến bên người đàn bà. Chị ta lồm cồm bò dậy, xốc lại áo quần và khóc. Nước mắt loang ra trên gương mặt hao hao giống mẹ tôi. Tôi giật mình nghĩ đến mẹ, lao mình chạy bộ về nhà. Theo sau tôi, anh xe ôm vừa nãy trờ tới, giọng sượng ngắt:

- Cô lên xe tôi chở cho!

- Biến đi! - Tôi gất, kinh ngạc nhiên vì sự táo tợn của mình.
- Thôi mà cô, tại tội tôi buồn chán quá nên mới khùng vậy. Cô bỏ qua đi.

Tôi đang cúi, vậy mà nghe cái giọng nảo nuột của anh ta cũng không cảm lòng được. Leo lên xe, tôi ngoái cổ lại nhìn. Đám xe ôm đang xúm lại nhặt nhạnh những gì còn vương vãi trên đường, bỏ vào gánh đồng nát. Người đàn bà đặt chiếc đòn gánh lên vai, tiếp tục bước đi.

Mở cửa vào nhà, tôi yên tâm thấy mẹ đang đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn. Quay về phía tôi, mẹ nói:

- Bố vừa đến thăm mẹ con mình! Ba tháng trước ông ấy bị tai nạn giao thông...
- Bố bị nặng không hả mẹ? - Tôi hỏi hộp hỏi.
- Ông ấy bị mất một chân, phải đi nạng. Bố con... rất cần được giúp đỡ.
- Kìa mẹ!

Tôi thốt lên, nghĩ đến người đàn bà đẹp kia chắc đã bỏ rơi bố trong cơn hoạn nạn. Bố đang tìm đường quay về, và mẹ đã mở rộng vòng tay đón bố.

- Mẹ sẽ đan len để lấy tiền công phụ thêm cho hai bố con...

Mẹ hạ giọng rồi đi về góc nhà, mở tủ lấy ra một cái bọc ny lon gói rất kỹ. Ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, mẹ mở bọc ra: trên tay mẹ là chiếc áo len màu thiên thanh đang đan dở. Mới đó mà đã gần chục năm trời. Mẹ ướm thử thân áo lên người tôi, vẻ xót xa:

- Con vất vả quá, chẳng lớn thêm được bao nhiêu... - Rồi mẹ thoăn thoắt đan. Khuôn mặt mẹ không còn hằn nổi ưu phiền tù đọng tôi quen nhìn thấy từ ngày bố bỏ đi.

Tôi nhớ đến quyết định bỏ việc lúc chiều. Không! Tôi không thể lùi bước dễ dàng như thế được. Bố mẹ đang cần tôi biết bao.

Tôi ngồi bên mẹ, tay cầm cuộn len gỡ ra cuốn vào giống những ngày bé bỏng xưa. Tim tôi đập rộn lên vì vui sướng. Ơn trời, có lẽ lần này mẹ tôi khỏi bệnh... Tôi không còn nhỏ để mộng mơ đến một thế giới không có người điên, mà chỉ có những nàng tiên múa hát. Nhưng tôi vẫn ước ao sẽ sớm được mặc chiếc áo màu thiên thanh mà mẹ tôi đang thoăn thoắt đan bằng đôi tay dịu dàng với cái nhìn bình thản.

P.T.T.L

Phan Thị Thu Loan

Dã tràng xe cát

Phân Mọt

Dã tràng xe cát biển Đông.

Nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì.

(Ca dao).

Bây giờ thì hấn nằm đây, trong căn phòng nhỏ tại khách sạn Rừng Đêm và đang muốn chết. Hấn nghĩ đến người vợ hai tàn nhẫn đã đưa hấn đến nông nỗi này sau bao nhiêu yêu chiều hấn dành cho ả. Cơn say đêm nay đã rũ sạch vẻ chịu chơi thường ngày khỏi bộ mặt lì lợm của hấn. Không! Ở đây thì hấn không cần phải đóng kịch

với ai nữa. Hắn có thể nghiêng răng, đấm ngực, bứt tóc và khóc rống lên. Hơn năm tỷ bạc nợ nần chẳng thể khiến hắn lâm vào tình trạng tuyệt vọng này ngoại trừ thói tệ bạc của ả. Giờ đây thì hắn hiểu mình còn say mê ả bao nhiêu! Gặp nhau trong vũ trường của vợ chồng hắn, ngày ấy ả chỉ là một vũ nữ đang tìm việc, còn hắn đã ném thử nhiều trái cấm trừ danh trong sổ gái nhảy của vũ trường này trước khi cưới vợ, đúng ra là trước khi được vợ cưới.

Vợ hắn, một người đàn bà có học thức hẳn hoi, nhưng ghen thì khủng khiếp. Hắn chịu đựng bà vợ sư tử vì gia tài kếch xù của mẹ, bụng bảo dạ trước sau cũng chuồn nếu vợ được khoản nào đó thật bẫm. Hắn muốn tự mình lập nghiệp, không muốn nấp dưới cái bóng quá rậm rạp trong làng kinh doanh giải trí của mẹ vợ. Lúc đó hắn tha hồ lựa chọn em nào bắt mắt nhất trong đám cave của mình, khỏi sợ ai trả hận. Đúng ra thì hắn phải chịu ơn vợ rất nhiều vì đã vớt hắn lên từ dưới đáy bàn cùng, khi hắn còn là một phụ hồ đẹp trai nhưng đói rách. Ngày ấy, hắn đã được chủ nhân căn nhà lộng lẫy tại mặt tiền con phố lớn là vợ hắn bây giờ để ý đến bởi vóc dáng vạm vạp và khuôn mặt điển trai cùng nước da nâu rám rất đàn ông. Bà đâm ra phải lòng anh chàng phụ hồ trẻ tuổi mới từ miệt vườn lên, đến nỗi sau khi căn nhà được xây xong, đã bí mật thưởng riêng anh ta một khoản tiền lớn khiến anh chàng mẹ mấm cả người, sẵn sàng phục vụ bà suốt một đêm dài. Mặc dù bà ta già hơn hắn có đến cả chục tuổi. Vết trượt đầu đời của hắn là như thế. Hắn không phải làm phụ hồ nữa mà đường hoàng trú ngụ tại một căn phòng thơm mát bà chủ đã thuê bao, được bà sắm cho nhiều áo quần khá mới và sướt nhất là trong túi hắn đã rủng rinh tiền. Có tiền rồi hắn đâm đồ đón, bắt đầu nhòm ngó những bóng hồng xinh đẹp, tươi mơn mớn, không tàn úa

sớm như bà chủ giàu có mà vô độ. Với linh cảm đặc biệt của người đàn bà giàu kinh nghiệm tình trường, bà ta biết hẳn đã không chung tình với mình qua cái vẻ uể oải cố giấu mỗi lần được bà gọi đến. Bà cảm tức soi mói và ngấu nghiến hẳn suốt đêm, làm cho hẳn hầu như không còn sức lực để ham muốn thêm ai khác nữa. Hẳn cảm nhận được nỗi nhục nhã của một người tự bán mình và trong lòng hẳn mơ hồ trời lên ý định phản kháng. Một buổi sáng nọ, hẳn tuyên bố mình phải về quê, không muốn sống dựa vào người khác. Hoảng hốt bà bảo hẳn rằng, hẳn có thể là ông chủ, không phải sống dựa vào ai. Hẳn sẽ cùng bà sở hữu căn nhà tráng lệ này cùng một vũ trường sang trọng bậc nhất đô thành nếu như bà cưới hẳn. Đừng tưởng là bà điên rồ. Không, bà đã tính kỹ lắm! Hẳn còn trẻ, lại khỏe, vẫn được đám công nhân gọi đều là "Linh đồ sộ!". Hẳn hoàn toàn thỏa mãn được bà, một người đàn bà có học, đã từng lăn lóc khắp chốn ăn chơi nhưng vẫn chưa gặp ai vừa ý. "Cứ cho hẳn cảm giác làm ông chủ, hẳn sẽ biết ơn mình, sẽ phục vụ hết lòng, mình cũng có cơ để quản chặt hẳn hơn, nếu sau này không cần đến nữa, thì ly dị! Bồi thường chút ít thắm vào đâu..." Từng học nghề kinh doanh giải trí ở một nước phương Tây, bà khâm phục những ngôi sao màn bạc thay chồng như thay áo. "Chính bởi họ có tiền, nên họ thực sự được tự do". Bà nghĩ thế và đã bao năm nay bà thể hiện phương châm sống này, nó đã đem lại cho bà bao nhiêu là lạc thú.

Hẳn cũng như những người đàn ông trước đó đã rơi vào cạm bẫy tình và tiền của bà. Hẳn sững rờ nghĩ đến viễn cảnh được sở hữu cả một nửa căn nhà và vũ trường danh tiếng. Dễ gì một bước thành ông chủ! Mà đổi lại hẳn nào có mất gì, chỉ phải chịu khó chiều lòng bà một tý. Bù lại hẳn có thể bõm xõm ở nơi khác, với ai mà hẳn

muốn. "Có tiền thì mua tiên cũng được". Hấn hí hửng nghĩ thế. Nhưng hấn đã bé cái làm. Máu Hoạn Thư của bà làm hấn thất kinh. Từ ngày cái đám cưới xa hoa bậc nhất Sài Thành diễn ra, hấn được thoải mái tiêu tiền, chỉ riêng cái khoản léng phéng kia thì bà cấm tiệt! Luôn luôn có các đệ tử của bà theo dõi hấn và hấn hiểu rằng mình sẽ thành món giò sống nếu có ý định lừa bà. Với cái đầu tuy ngờ nghệch, hấn cũng hiểu ra rằng mình đã sai lầm, chỉ còn nước chờ đợi đến khi bà chán hấn và thả cho hấn được tự do với một món tiền lớn đã được thỏa thuận trước.

Đúng vào lúc hấn đang sa lầy trong tấm mạng của mụ vợ- nhện cái - giăng ra thì Vân xuất hiện tại vũ trường của vợ chồng hấn. Vân đẹp kiều sa. Dáng nàng uốn lượn nhẹ nhàng trong các vũ điệu cổ điển khiến khách chơi mê đắm. Còn hấn thật sự bị hút hồn. Như đám ruộng lâu ngày nắng hạn, hấn mơ một cơn mưa tình ái thật lòng, mà Vân là đám mây trĩu nặng trên đời hấn. Hấn đâm ra lãng mạn đột xuất, thói phù du đã học được từ cuộc sống vũ trường. Hấn hào hứng khoác những vòng hoa cam có giá cả trăm ngàn đồng vào cổ Vân sau mỗi vũ điệu xuất thần. Ấy cũng là nghĩa vụ hàng đêm của hấn đối với mọi vũ nữ để khuyến mãi và câu khách nhưng riêng với Vân hấn gởi gắm bao nhiêu cảm tình trong ánh mắt bỏng rát. Vân biết ông chủ si mê mình nhưng với sự khôn ngoan của một con cáo thành tinh, cô không dại gì trêu vào bà chủ. Bà chỉ nhận thấy ở cô nét hờ hững kiều sa của một giai nhân lỡ bước chứ không còn gì khác. Bà hài lòng lắm. Vân là ngôi sao tài vận của đời bà. Từ ngày có Vân, vũ trường trở nên đông nghịt. Bà thường tiền cho cô, ngọt ngào bẹo má cô, cử chỉ bề trên thân mật nhất của bà đối với đám vũ nữ.

Trái với vẻ ngoài lạnh nhạt của mình, Vân đang tìm mọi cách để chài

Linh. Hấn quả là một con mồi đáng bỏ công săn bắt, cho dù có hơi thiếu thướt so với Vân. Vừa đẹp trai lại vừa giàu có, trẻ hơn vợ đến cả chục tuổi, thoáng nhìn qua Vân đã hiểu ngay tình thế của hấn. Trước khi đến đây, Vân đã nắm được đầu đuôi tình sử của hai người. Cô không lạ gì thói cả thèm chóng chán của bà chủ, biết rằng trước sau gì bà ta cũng sẽ thay ngựa giữa dòng. Vấn đề là phải xuất hiện đúng lúc và rút ngắn thời gian của cái quá trình tất yếu đó. Đễ rồi khi hấn vừa được tự do là Vân đã nắm ngay được hấn cùng một tài khoản kéch xù. Với hấn thì dễ thôi. Chỉ một thời gian ngắn Vân đã khiến Linh say đắm đến mức sẵn sàng cùng cô đi tới chân trời góc biển. Còn Vân? Chắc chắn Vân không sẵn lòng rời bỏ nơi đây nếu túi hấn rỗng không. Hấn lại phải nén lòng chờ đợi.

Đúng lúc ấy thì trong đám khách làng chơi xuất hiện một chàng Việt kiều, phong độ còn hơn Linh gấp bội. Chàng có dáng người cân đối, cử chỉ nhã nhặn, lại cao hơn Linh gần một cái đầu. Điên ruột nhất là chàng ta cứ bám theo Vân gần như suốt buổi, và mỗi lần vũ điệu kết thúc thì chàng lại tặng ngay cho Vân những tràng hoa hồng vàng rực. Vân cứ việc đến quày mà đổi lấy cả xấp tiền Đô. Đám vũ nữ ghen lòng lên nhưng chẳng dám kiếm chuyện với Vân vì cô là người bà chủ cưng chiều nhất. Nhưng cũng chính vì chàng mà bà ta mất khách. Đám đàn ông say mê Vân không cạnh tranh nổi đã vắng dần. Vân hầu như không nhảy với ai khác mà chỉ với chàng thôi. Đến nước này thì bà chủ phải ra tay bởi con ngựa hay đã thành con ngựa chường. Linh được lệnh nhảy đôi với Vân. Sau khi đã hỗn hển xiết chặt lấy cô trong điệu Slow lơ lả, hấn đã tặng cho Vân số vòng hoa hồng gấp rưỡi vị khách hào hoa kia. Nhưng hấn chỉ được nhảy với cô một hai điệu, theo ý bà chủ cô còn phải nhảy với những người

khách khác. Vân đành chấp nhận, nếu không muốn mất việc làm béo bở. Sàn nhảy này hội tụ những đại gia giàu có, được bảo kê chắc chắn bởi cả hai đội quân hợp pháp và bất hợp pháp! Chàng công tử kia vẫn đến nhưng chỉ ngồi chờ Vân mà không để cô nào bén mảng lại bàn mình. Bà chủ thấy thương tình, sợ khách mất vui bèn tô trát mặt mày thật kỹ lưỡng, đeo chuỗi hạt kim cương lóng lánh, diện một chiếc váy dạ hội xẻ tà đến tận đùi non, đi qua đi lại trước bàn chàng vài lần rồi nhẹ nhàng ngồi xuống hỏi han. Lạ cái là chàng không tỏ vẻ bất bình, lại ý nhị mỉm cười với bà chủ. Rồi chàng dìu bà ra sàn nhảy. Trước bao con mắt ngỡ ngàng, chàng và bà xoay tít trong điệu Van xơ. Mọi đôi khác đều lùi vào trong để tỏ lòng tôn kính sự xuất hiện của nữ chủ nhân và họ thật sự thán phục những bước nhảy điệu nghệ của bà. Cặp đùi dài đi đôi tất Italia lộ ra theo bước nhảy, trong ánh sáng chớp chớp lòa lòa và tiếng nhạc du dương, trông bà chủ cũng xuân tình lắm chứ! Tiếng vỗ tay náo nhiệt dội lên khi vũ điệu của hai người kết thúc. Rồi sàn nhảy như được tiếp thêm sinh khí mới, nhiều đôi tràn ra, quay cuồng trong điệu Lambada, một điệu nhảy rất thịnh hành lúc bấy giờ. Ai nấy đều hân hoan, nhưng vui sướng nhất có lẽ là ông bà chủ bởi họ đều mãn nguyện với sự kiện tối nay.

Từ hôm ấy khách chơi còn đông hơn trước. Họ đến vì Vân đã đành mà còn để chiêm ngưỡng đôi nhảy đẹp nhất là chàng trai hào hoa và bà chủ vũ trường. Họ không ngớt bàn tán đến một vụ xì căng đan tình ái mà hai người sẽ là nhân vật chính. Họ đâu có ngờ rằng mọi việc đều đã được Vân và chàng trai nọ - vốn là người anh họ xa của cô - dàn dựng trước. Cuối cùng thì nôi nào cũng vào vung nấy. Bà chủ cưới người anh họ của Vân, còn Vân thì đã có "Linh đồ sộ". Xem

ra thì món tiền bồi thường của bà cho Linh chưa được như lời hứa, nhưng Linh đã sướng mê đi rồi. Riêng Vân còn được người anh họ bảo đảm sẽ chu cấp một tài khoản đáng kể khi đã cắm rễ sâu vào cái gia tài đang ngày một phình ra như bột được ủ men vì các khoản thu lợi bất chính ngoài vụ nhảy nhót, như thuốc lắc và đường dây gái gọi...

Phan Thị Thu Loan

Dã tràng xe cát

Phân Hai

Có được một tài sản lớn trong thời gian ngắn, Vân và Linh hào hứng bàn tính chuyện tương lai. Họ không có thì giờ dành cho cái việc lãng mạn không đâu là làm đám cưới. Linh thuê ngay một phòng ở khách sạn sang trọng nhất thành phố và được biết ngay cảm giác tột đỉnh sung sướng khi làm tình với một cô gái sành điệu như Vân. Sau khi nhận được số tiền người anh họ chuyển cho, Vân cùng Linh mở một vũ trường lớn, cạnh tranh ác liệt với người vợ - bà chủ cũ của mình. Cuộc đua không tiền khoáng hậu này đã dẫn đến một vụ ẩu đả âm ỉ mà kết quả là cả hai vũ trường bị buộc phải đóng cửa một thời gian. Chỉ có một cây cầu, hai con dê không chịu nhường nhau, đã lăn tòm xuống suối, hưởng hồ đây có tới bốn con! Bởi thế Vân và Linh đành lùi lại, chuyển sang hướng khác. Ký ức thợ nề đầy mặc cảm đã khơi gợi cho Linh ước vọng làm ông chủ. Linh bỏ tiền ra mua một tấm

bằng kỹ sư xây dựng và lập ra công ty thầu khoán tư nhân mà hắn làm giám đốc, còn Vân trở thành chủ tịch hội đồng quản trị. "Oai và sạch sẽ hơn cái vũ trường khốn nạn đó nhiều!" Vân và Linh bảo nhau thề và bắt tay vào công cuộc "xây dựng cơ bản", góp phần vào nền kinh tế đương đại nhiều thành phần nhưng cũng nhiều bất trắc! Nhờ sắc đẹp nghiêng thành của vợ, ngay từ đầu hắn đã kiếm được vài hợp đồng béo bở. Với cái vốn văn hóa chưa hết phổ thông, hắn phải thuê quân sự kinh tế và kỹ thuật để giúp mình. Rồi hắn nhận ra những người hắn đã thuê gây khá nhiều rắc rối. Bởi lẽ họ sợ phải nhận hậu quả nếu xây dối làm ẩu, mà lợi nhuận phần lớn lại thuộc về vợ chồng Linh. Họ không dễ dàng chấp thuận sử dụng những vật tư kém chất lượng, thiếu số lượng, vốn là cơ sở của số lãi to mà Linh - Vân muốn có. Kết quả là hắn đuổi việc phần lớn những người có lương tâm nghề nghiệp, chỉ giữ lại những kẻ đầu trâu mặt ngựa, chuyên lấy mảnh khõe lừa đảo làm đầu. Một vài năm sau, số vốn của vợ chồng hắn lớn dần. Vân ra sức chiều chồng bằng kinh nghiệm của nhiều năm buôn bán "vốn tự có" khiến cho hắn thấy mình quá mãn nguyện. Hắn để Vân đứng tên toàn bộ tài khoản sau khi nàng sinh hạ cho hắn một thằng con. "Cuộc đời ta đã lên hương", hắn nghĩ vậy và càng thêm yêu vợ, dù rằng sau khi sinh nở, Vân đầy đà hơn, không còn cái vóc dáng thanh mảnh từng làm hắn chết mê chết mệt nữa.

Công việc kiếm tiền đang thuận lợi thì bỗng nhiên hắn gặp phiền toái lớn : có vài công trình mới xây xong đã xuống cấp trầm trọng, chủ nhân của chúng một mực bắt phải đền, nếu không sẽ kiện hắn ra tòa. Hắn thề sống thề chết sẽ bảo hành tử tế, nhưng lại bàn với vợ tìm cách trốn đi để bảo toàn số vốn. "Đồng tiền liền khúc ruột. Kiếm tiền

có dễ đâu?" Vợ chồng hắn nghĩ thế và bí mật bán toàn bộ đồ nghề, trả lại căn nhà đang thuê tại Sài Gòn, đông thẳng ra miền Trung làm tiền tiếp. Rốt cuộc thì cũng chẳng có ai kiện cáo gì cả. Sự ranh ma của hai cái đầu quen sống trong lừa lọc đã mách bảo vợ chồng hắn nhận xây nhà cho những kẻ có nguồn vốn khả nghi hoặc cho những công trình nhà nước mà bên A đòi tới hai mươi phần trăm "lại quả". Công ty hắn đã là chum khế ngọt cho chủ đầu tư trèo hái cả mùa. Tội gì hắn không xà xẻo gắp đôi từ công trình cho bố công phục dịch. Những vị chủ nhân như thế bố bảo cùng không dám kéo hắn tới cửa quan! Đúng như hắn dự đoán, khi hắn đã biệt tăm thì họ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, tự thuê thầy thuê thợ mà cứu vãn lấy công trình. Đợt lừa đảo đầu tiên trót lọt, vợ chồng hắn xắn tay áo, quyết tâm phát huy năng khiếu bẩm sinh này tại một địa bàn hoàn toàn mới. Khoác nhãn mác "anh Hai Sài Gòn", hắn tạo cho mình một vẻ ngoài đáng nể với những trò tiêu tiền xả láng. Đám đàn em mà hắn tuyển dụng tại chỗ tròn xoe mắt khi chứng kiến anh Hai mỗi đêm ở vũ trường chỉ kêu toàn loại rượu X.O giá đến cả triệu đồng một chai. Hắn chiêu đãi cả bọn để làm oai, để phô trương tiềm lực kinh tế. Rồi hắn mua nhà, sắm xe ủi, xe hơi, xưởng mộc và vô số máy móc xây dựng. Trong thời gian ngắn, Công ty của hắn đã khuếch trương thanh thế, giành được nhiều hợp đồng khá bẫm trong việc xây dựng nhà ở tư nhân. Công trình nào của hắn cũng treo biển hiệu thật to và bắt mắt: " Công TNHH Thành Thực, địa chỉ ...". Hắn xem đây là một cách tiếp thị mới lạ và hiệu quả. Mà đúng thật. Hoa mắt trước những căn nhà mặt phố to đùng đang xây dở treo tám biển mỹ miều, người ta đổ xô vào ký hợp đồng với hắn, quên bém mắt việc thẩm tra "lý lịch trích ngang" của giám đốc. Thế là cùng một lúc hắn thi công cả

chục căn nhà từ thượng vàng đến hạ cám ở cái thành phố năng động vào bậc nhất miền Trung.

Hắn tha hồ ứng tiền từ các công trình ấy và ném nó vào những cuộc ăn chơi bất tận trên bãi biển, trong các vũ trường và nhà hàng sang trọng nhất. Để lại một số vốn để xây dựng cầm chừng, kéo dài thời hạn, còn bao nhiêu hắn đưa cả cho Vân, gửi vào tài khoản tận Sài Gòn. Vân vẫn bay vào bay ra như mắc cửi. Trước tiên là lo gởi hoặc rút tiền theo ý chồng, sau là để thăm người anh họ xa mà Vân khao khát nhưng hiện tại vẫn phải nhường cho bà chủ cũ hưởng thụ! Mỗi lần như thế họ lại quấn chặt lấy nhau, "yêu nhau" với đủ mọi tư thế đã học được từ các đĩa phim "chăn nuôi" các loại. Họ bàn định về tương lai tươi đẹp khi họ lại được công khai tái ngộ sau khi cuộc phiêu du làm tiền trừ danh đến hồi kết thúc.

Ở miền Trung, Linh vẫn không hề hay biết gì về cuộc tình "cùng họ". Hắn vẫn mài miết gom tiền bằng nhiều mảnh khé. Thủ đoạn chính của hắn là đưa ra giá thầu thật rẻ, hứa hẹn thi công theo đúng ý chủ nhà, khi thanh lý hợp đồng không tính phát sinh. Còn gì hấp dẫn hơn thế nữa? Các con mỗi lần lướt vào trông. Những điều khoản ấy được ghi vào hợp đồng hắn hỏi. Hắn sợ gì mà không ký? Hắn đã tính cả rồi. Lúc bắt đầu thi công hắn giục thợ làm thật nhanh, thật kỹ để chiếm được lòng tin của nhà chủ. Các loại máy xúc, máy trộn âm ì suốt cả ngày. Chủ nhân các căn nhà đang xây dựng tươi hơn hớn. Xóm giềng thì vừa tức vừa sợ có ngày những thứ máy ấy sẽ gây lún, gây nứt nhà của mình. Nhưng họ nào dám nói gì. Anh Hai Sài Gòn với một đám đệ tử vâm như vệ sĩ chuyên nghiệp đã làm thui chột ngay lời phản kháng chục trào ra của họ. Nghe đồn có anh giám sát thi công đã bị đệ tử của anh Hai nện ngay trên đường phố khi phát

hiện cho nhà chủ những sai sót kỹ thuật của công trình. Chuyện đó xảy ra vào lúc đường thanh, đêm vắng. Tiếng đồn nhanh chóng loang ra như một vệt dầu và hấn nửa đùa nửa thật xác nhận thông tin ấy. Thế là đủ để cho các giám sát viên tự nguyện rút khỏi võ đài. Bát quái trận đồ này chỉ còn chỗ cho các vị "chuyên gia" ăn lương công ty giám sát công trình. Nghĩa là vừa đá bóng vừa thổi còi. Thế mới sướng! Hấn cho xây nhà với một phong cách chẳng giống ai, nhưng lại hết như vũ điệu của cơn say. Có những căn nhà đã đổ đến bốn mê nhưng bói cũng chả ra một bậc cầu thang nào. Chủ nhà đành phải cùng thợ leo trèo, làm xiếc trên những chiếc thang gỗ mỏng tang như lá lúa để kiểm tra chất lượng. Mỗi ngày cả chục lượt như thế. Lên, lên, xuống, xuống mãi, chủ nhà phát cáu, dọa cắt hợp đồng, hấn mới cho đổ thang và xây tường. Đến lúc này thì mọi việc đã an bài. Dầm, cột, sàn, mái...vừa gỡ cốp pha xong đã hồn nhiên phô ra vô vàn những nốt rỗ như tổ ong bầu. Hai bên cựa nự. Hấn bắt đầu ù lỳ. Lỡ đã tin tưởng tuyệt đối rồi, lỡ đã ứng quá nhiều tiền rồi, các chủ nhà bây giờ mới điều đứng. Họ tốn không biết bao nhiêu tiền điện thoại di động và bất động để nài nỉ hấn xây nhanh lên cho. Tết sắp đến rồi mà nhà họ vẫn chưa có cửa, chưa lát nền, chưa sơn quét... Làm dữ rồi lại làm lành, cuối cùng các chủ nhà đành phải móc hầu bao ra trả công thợ, ứng tiền vật tư giùm cho hấn và nghe hấn hứa suông rằng, xong nhà rồi thanh lý, mất đi đâu mà sợ. Hấn đang đầu tư lớn lắm ở trong Nam, chưa rút tiền về kịp.

Nhưng cũng có những chủ nhà cứng cỏi, không chịu chi tiếp. Họ hiểu rằng mình bị hấn lừa. Từng đoàn thầy thợ vây quanh nhà hấn, ăn dầm nằm dè tại đó để chờ hấn về chi cho ít tiền công. Dân miền Trung vốn ưa dĩ hòa vi quý nhưng không dễ gì ăn chặn được của họ.

Nhất là đám thợ xây từng đi đủ nơi, từ Nam ra Bắc. Hấn bèn tìm cách hoãn binh, rúc vào một khách sạn để tính kế, chỉ liên lạc điện thoại với vợ vào khoảng hai giờ sáng, lúc đám thợ mỗi một đã lăn ra sàn nhà, ngủ như chết. Hấn kêu đám tay chân tìm người bán dần các thiết bị, đem cầm mấy chiếc ô tô và nhà xưởng, bí mật ra ngân hàng chuyển cả vào tài khoản vẫn mang tên vợ hắn. Nếu chủ nhà đòi kiện thì cứ việc! Trò trẻ con. Hấn sợ quái gì. Hấn bị phá sản rồi, Vân vốn là vợ không đăng ký, lại chẳng nằm trong danh sách nhân sự của Công ty, đâu có trách nhiệm thanh toán! Cơm không ăn còn đó, vợ chồng hắn sẽ đánh bài chuồn. Thế rồi một buổi sáng, vợ hắn bé con đi trước. Hai hôm sau, hắn đang chờ người đến đặt cọc căn nhà thì nhận được một cú điện thoại của đệ tử từ Sài Gòn. Hấn bàng hoàng, suýt ngã ngựa: Vân đã cùng người anh họ vào một khách sạn thật sang và ở lại đó suốt đêm qua. "Theo dõi thật kỹ cho tao. Đừng để sống! Đợi lệnh của tao mới được ra tay!" Hấn gào lên, dập máy xuống bàn. Hấn nghĩ ngợi rồi giật thót người, đứng phất dậy. Cánh cửa bị xô mạnh, đập cho chị phục vụ đi ngang qua một cú như trời giáng. Hấn bỏ nhào ra, chạy thẳng xuống cầu thang, không hề quay đầu lại. Đến ngân hàng, hắn nhờ người quen kiểm tra tài khoản của Vân ở Sài Gòn. Đúng như hắn đã lo sợ. Tài khoản rỗng không, chỉ còn lại hai trăm ngàn như thủ tục quy định. Mặt hắn tái mét. Người quen của hắn phải gọi tắc xi chở hắn về khách sạn. "Tụi bay đâu, bắt cổ chúng nó lại! Khảo cho hai đứa nó lòi tiền ra!". Hấn hét vào máy, rồi bỗng nhiên nhớ đến đứa con. "Giữ thằng bé lại. Tao sẽ bay vào ngay!" Im lặng một giây rồi hắn nghe tiếng trả lời: "Hai người đi mất rồi. Tìm chưa ra!". Hấn văng tục, chửi thề. Tiếng dập máy đầu dây bên kia vang lên, chát chúa như một phát súng. Hấn hiểu thế là hết.

Không có tiền thì còn điều khiển ai được nữa! Tụi đệ tử chó đẻ đó đều thế cả! "Khi vui thì vỗ tay vào. Đến khi hoạn nạn thì nào thấy ai"! Đầu óc hấn mù mịt đi. Làm gì cho ra tiền đây? Ngôi nhà muốn bán cũng không công chứng được vì có tên cả hai người. Trừ khi Vân chết đi, hấn không thể một mình đứng ra bán. "Nhận tiền cọc xong là biến". Hấn nghĩ. Nếu không thì đến cả tiền trả khách sạn một tuần qua, hấn cũng không có đủ. Hấn chờ mãi nhưng người hẹn đặt cọc ngôi nhà không đến. Hấn gọi lại. Chuông đổ nhưng không ai trả lời. Cuối cùng một giọng trẻ con lạ hoắc cất lên: "Bố cháu dặn là không mua nhà nữa". "Chó chết!". Hấn chửi và đột nhiên hấn nghĩ đến cái chết. Hấn sẽ chết như một con chó ở cái khách sạn bẩn thỉu này. Còn Vân sẽ bám lấy cái thằng lừa đảo, đẹp trai, điểm dàng đó. Hấn khóc như người phát rồ. Hấn sẽ say, thật say, để chết một cách nhẹ nhàng. Hấn không muốn tìm Vân, giết Vân bằng chính tay mình vì hấn yêu Vân lắm. Con đàn bà khốn nạn duy nhất mà hấn đã yêu, hấn không thể tự mình giết chết. Hấn cũng chẳng còn tiền để mà thuê ai giết. Con giận dữ điên dại đã qua rồi, hấn hiểu ra rằng, chính Vân mới là người giết hấn.

Phan Thị Thu Loan

Dã tràng xe cát

Phản Ba

...Hắn vào một nhà hàng quen cực sang, mở máy gọi lũ đàn em đến. Một tá rượu đắt tiền và đủ loại cao lương mỹ vị được hăm hờ dọn ra. Đám tiếp viên túa vào phòng lạnh theo lệnh ông chủ. Dãy bàn dài ngồn ngộn thức ăn và da thịt đàn bà. Bữa tiệc dâm loạn này diễn ra suốt buổi chiều cho đến tối mịt. "Đây sẽ là cú lừa đảo ngoạn mục cuối cùng". Hắn còn nghĩ thế trước khi khóc rống lên rồi gục xuống bàn như một người say thật sự. Chủ nhà hàng tái mặt, nghĩ đến việc ai sẽ thanh toán bữa tiệc có một không hai này? Đám đệ tử khoát tay, lè nhè: "Lo gì! Anh Hai sẽ "cân" tất. Mai!"

Quá quen với cách xài sang như công tử Bạc Liêu của anh Hai, ông chủ tự trấn an mình, thét người lên dọn dẹp. Đám khách ô hợp kia diu "đại ca" đang ngoạo đầu sang bên, chảy cả rớt dãi ra chiếc sơ mi hàng hiệu, lên chiếc tắc xi. Xe nổ máy. "Ê, kêu nó lái về Rừng Đêm", hắn mở mắt tỉnh rụi nói với thằng đệ tử và chiếc xe lao vút đi...

Giờ đây hắn đang ngồi bên bàn, ghi ghi, chép chép. Đầu hắn nhúc nhúc như búa bổ, nhưng hắn không ngừng bút. Hắn không viết di chúc cho vợ con mà viết thư cho các vị chủ nhà khốn khổ. Hắn thấy mình hệt như con dã tràng, mê man xăm xe từng hột cát để rồi một cơn sóng đi qua, lại xóa trôi tất cả. Khi còn ăn nhậu liên miên trên bờ biển, hắn đã từng dùng ngón chân dậm lên, di nát cơ man những con dã tràng như thế. Hắn trút mọi thất bại của hắn lên đầu các gia chủ. Hắn căm thù những người đã từ chối không ứng tiếp tiền cho hắn. Hắn hận cả những người đã thanh lý hợp đồng trước thời hạn dù họ đã xí xóa cho hắn những khoản nợ khó đòi. "Vì chúng mày mà tao ra nông nổi này!" Hắn đọc lại những bức thư cay nghiệt sẽ được công an phát hiện sau khi hắn chết. Họ sẽ gặp bao rắc rối phiền hà, bị bắt

bớ, bị khảo tra vì những lời vu cáo này của hắn. "Dựa gang đở đít thì cà đở tròn!" Hắn cảm thấy hả hê sau tràng cười độc địa. Hắn muốn xóa đi cái mặc cảm bị vợ lừa và biến hắn thành con dã tràng nát bầy dưới ngón chân ả. Bi hài kịch này này hắn không sao chấp nhận nổi! Tóm lấy chai rượu Bầu đá trên 50 độ, hắn ngửa cổ tu ừng ực. Cái thứ rượu sắn này ngon đáo để. Mỗi lần đi nhậu về chưa thấy đã, hắn thường chêm thêm loại rượu xuất xứ từ Bình Định này cho đủ đô. Cảm thấy mình sắp chìm trong cõi hồng hoang, hắn lôi trong túi ra chai Vôn pha tóc, quả quyết uống cạn. Ngay lập tức, cổ họng và dạ dày hắn như chảy ra, xoắn lại, cháy thành than. Thứ thuốc trừ sâu cực độc này hòa với rượu mạnh xé ruột, xé gan hắn. Hắn quằn quại, lăn từ trên ghế xuống sàn, miệng sùi bọt trắng lẫn máu tươi. Cha mẹ ôi! Đau quá!!! Sao hắn ngu dại thế? Sao hắn không trốn biệt đi? Chỉ vì hắn hận Vân. Hắn muốn làm cho ả đau khổ với cái chết của mình! Việc gì mà phải chết? Liệu Vân có đau khổ thật không? Hay chỉ một mình hắn khổ? Trong giây phút nguy kịch này hắn ngộ ra rằng hắn thèm sống biết chừng nào. Không! Hắn không muốn chết khổ chết sờ. Nỗi ân hận muộn màng tràn ngập từng đường gân thớ thịt đang vật lộn giữa cõi sống và cái chết. Hắn muốn tha thứ tất cả, muốn làm lại cuộc đời dẫu có phải bắt đầu bằng kiếp phu hồ. Nỗ lực cuối cùng của hắn là lôi chiếc máy di động ra gọi tên thằng đệ tử ruột, cầu xin hãy cứu lấy mình.

Khi người ta đưa được hắn tới bệnh viện thì hắn đã hôn mê. Kíp trực đêm ấy phải một phen vất vả. Súc ruột, thông tiểu xong, họ đưa hắn vào phòng hồi sức. Hắn nằm đó, mặt mày tím tái. Các lỗ chân lông ứa máu. Bác sĩ lắc đầu. Hắn cảm chắc cái chết rồi! Tên đệ tử ngu gà ngu gật trên chiếc ghế nhựa, không nhận ra người đàn bà xinh đẹp

thoáng xuất hiện qua cửa sổ. Người đó nhìn Linh với vẻ mặt chăm chú không biểu lộ cảm xúc gì. Chỉ đơn thuần là tò mò, như thể muốn biết hắn đã chết chưa? Người đó chính là Vân! Phải, ả đã trở về, và biết tin hắn tự tử qua nhân viên khách sạn. Nếu hắn chết, ả sẽ bán được ngôi nhà, nhưng chủ nợ quá đông, làm sao để không ai dám đòi tiền của ả. ả suy tính và đi đến một quyết định độc nhất vô nhị... Trái với dự đoán ban đầu, hắn mới vừa tỉnh lại. Tên đệ tử mừng lắm, chạy ra kêu bác sĩ. Nhưng hắn phải chờ khá lâu. Trong lúc ấy Vân bước vào phòng, lại gằn giương, mỉm cười nhìn thẳng vào mặt hắn. Vừa nhận ra ả hắn như bị điện giật. Nụ cười của ả khiến hắn tức uất lên. Một ước muốn điên rồ là dùng hai bàn tay mình xiết chặt lấy cổ ả làm hắn ngồi dựng lên. ả hoảng hồn lùi lại. Nhưng rồi hắn gầy gập, co rúm người lại trong một cơn suy tim cấp tính. Vân vội vã bỏ đi. Khi bác sĩ trở vào thì hắn đã chết, vẻ mặt cực kỳ thảng thốt.

Xác hắn được đưa về nhà. Điều này thật lạ. Những người chết tại bệnh viện thường được thân nhân làm tang lễ tại đây và chở đi mai táng ngay. Nếu đưa xác chết vào quá giọt gianh nhà mình thì ma óm sẽ bắt người thân về cõi âm trong vòng hai tháng. Người ta tin thế. Nhưng Vân chẳng cần. ả đâu có cần đến hai tháng để bán căn nhà và đi khỏi xứ này. Khi nghe tin anh Hai chết tức tưởi, số công nhân đã bảo nhau rời căn nhà bởi "nghĩa tử là nghĩa tận". Mất mát của họ thấm vào đâu so với sự đau khổ của chị Hai? ả không bị họ quấy quả nữa. Thế là đội quân đông đảo nhất đã tự nguyện rời khỏi chiến trường, nhường chỗ cho những chủ cung cấp vật liệu. Họ lui tới, hỏi han, nhưng cũng để thăm dò xem khi bán nhà, chị Hai sẽ tính sao đây với những hợp đồng hàng trăm triệu chưa hề được anh Hai thanh toán. Tội tình nhất là những chủ nhà, họ vừa rủ nhau tới viếng

đã nghe tin công an đang giữ đám giấy tờ oan nghiệt mà anh Hai để lại. Họ lo sợ, xót của, oán hận nhưng ai cũng đưa đến một đôi triệu để chia buồn vì ả luôn than vãn không còn một đồng nào để lo ma chay. Đang bán tén bán nghi thì một người đàn bà tự xưng là mẹ ả xuất hiện. Bà ta to tiếng đay nghiến ả đã lấy trộm tiền nhà, đem đi "nuôi cái thằng chồng hờ để đến bây giờ đã sướng chưa?" ả khóc lóc, quỳ xuống lạy mẹ tha thứ đã trót đại yêu thương hấn và làm khổ mẹ già. Các chủ nhà cảm thấy tội nghiệp ả, họ lặng lẳng ra về, hỏi hỏi mượn thêm tiền xây nốt cái nhà để Tết này có chỗ mà chui. Chỉ còn các chủ vật liệu xây dựng là không dễ dàng bỏ cuộc. "Biết có phải là mẹ chị Hai thật không? Đã có ai thấy bà ấy bao giờ đâu mà biết!", họ thì thào vào tai nhau. Kinh nghiệm thương trường đã dạy họ, không phải bao giờ cũng nên tin vào nước mắt. Nhất là nước mắt đàn bà! Họ kiên nhẫn chờ bà chủ tuyên bố điều gì đó. Trong cặp táp và túi xách, họ mang theo từng xấp chứng từ, hợp đồng, phiếu bán hàng để hy vọng bà chủ ký cho một chữ, hứa hẹn một lời, đại loại như là: "Ra giêng tôi sẽ lo" trước khi bà chở xác ông về Nam mai táng. Và cuối cùng để xóa sổ mọi thắc mắc, một màn kịch thương thặng đã diễn ra với những vai diễn để đời mà các nghệ sĩ lớn cũng chưa bao giờ dám mơ đến. Trước những cặp mắt thất thần của quan khách, ả đã túm lấy xác chồng vẫn chưa kịp khâm liệm mà nhồi lách, gào thét: "Khổ cho tôi chưa hờ trời cao đất dày ơi! Tao đã phải lấy thằng chồng vai u thịt bắp, lùn tịt, đen sì như mày chưa đủ cực hay sao mà mày còn nở lừa tao, lừa người ta, mày đem tiền cho gái nào ăn để lại cả đồng nợ đời. Bây giờ tao phải làm sao đây hờ thằng chồng khôn nạn kia?" Mẹ của ả (?), một bà già có khuôn mặt dài mỏng lét chả giống "con gái" tý nào xô vào, gỡ tay ả. "Mày điên hay sao con? Có

đau đớn mấy cũng cố mà nén lại, con ạ!" Cái xác có khuôn mặt tím ngắt vì ngộ độc thuốc sâu kia bị giật dậy, lắc lư một hồi giữa đôi tay kiên dai của ả rồi dờ ra, cứng ngắc không duỗi thẳng ra nữa khi đã được trả lại tự do. Người ta kinh hãi xúm vào, lấy rượu Bàu Đá (lại Bàu Đá!) trộn với gừng giã nhỏ, chà xát các khớp tay và sống lưng xác chết hồi lâu mới kéo thẳng ra được. Đám đệ tử nhanh chóng khâm liệm cho cái xác chả kịp làm vệ sinh, đặt vào hòm gỗ, chuyển ra chiếc xe đò đã thuê sẵn. Thế là giải tán! Chả có nhà kinh doanh nào, dù lạc quan đến mấy, hy vọng đòi được món nợ của mình từ cô ả điên rồ kia, người không ngán ngại hành hạ cả xác chồng. Trước khi xe chuyển bánh, ả còn làm dữ, đập tất cả bát nhang, lư đèn, chân nến... xuống thềm nhà cho cả phố chứng kiến rồi mới chui vào xe. Cơ man người đổ ra đường, đưa mắt dõi theo chiếc xe đò và người đàn bà quái vật đang giấu mặt vào hai tay, thở phào đắc chí. Bà già ở lại giữ căn nhà cho đến ngày ả quay lại tìm được người mua. Lấy tiền bán nhà xong ả cùng bà già dông thẳng, để lại cho xứ này một câu chuyện cửa miệng khó tin nhưng có thật. Chỉ khổ cho những gia chủ, tuy không bị ra tòa vì cái chết của ngài giám đốc Công ty TNHH Thành Thực nhưng trong những ngày cuối cùng của tháng chạp họ vẫn còn chạy xuôi chạy ngược để hoàn thiện căn nhà mơ ước. Hàng đồng những phiên toái đang chờ họ. Nhiều nhà cung cấp vật liệu vì cửa đau con xót, chả cần biết mình đã ký hợp đồng với ai, cứ bơi mặt kéo nhau đến các căn nhà vừa xây xong đòi tháo dỡ, nếu chủ nhà không thanh toán tiền vật tư cho họ. Kiện tụng - tranh chấp - đe dọa - gọi điện - nhắn tin ... để miệt thị nhau và đòi nợ. Thành phố năng động này càng náo động thêm lên bởi Tết đã gần kề. Có những "chủ nợ" lỳ lợm, hai năm sau vẫn còn chửi cạnh, chửi

khỏe "con nợ" là những người chẳng bao giờ ký một chữ nào với họ để mua vật liệu cả. Thế mới biết ở đời câu "mềm nắn rắn buông" vẫn phát huy tác dụng!

Trong khi ấy, Vân cùng người anh họ đã xuất ngoại. Đứa con ả được bà già nợ trông nom với giá thỏa thuận ba trăm Đô một tháng. Mức lương hậu hĩnh này chắc không chỉ để trả công nuôi thành bé mà còn là món nhuận bút dài kỳ cho vai diễn độc đáo của cụ già. Đâu đó bên trời Tây, tại nơi có cộng đồng người Việt sinh sống, người ta đọc được trên báo vài vở kịch cuộc đời với những vai diễn na ná như thế. Những vai diễn mang cái mác "hàng nội nhưng chất lượng ngoại", có xuất xứ "Made in Viet nam" của cặp nhân tình tai tiếng ấy.

Hết

Phan Thị Thu Loan

Đoạn kết một bộ phim

Năm giờ sáng, Quyên nhận được cú điện thoại của người vợ: Ông đang hấp hối! Giờ này, cô không thể báo với cơ quan xin máy và người quay phim... Quyên nhìn chiếc camera bán chuyên dựng ở góc phòng. Cô đã mượn nó để ghi lại buổi lễ kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới của bố mẹ. Cô quyết định sẽ tự mình quay những thước phim

cuối cùng đó.

Quyên gặp thần tượng văn chương của mình khi ông đã ngoại lục tuần. Cô là một sinh viên năm cuối khoa đạo diễn truyền hình, còn ông đã là một nhà văn nổi tiếng. Khi còn là học sinh trung học, cô đã đọc tác phẩm của ông với lòng thán phục. Gần chục năm trôi qua nhưng nhiều chi tiết trong những cuốn tiểu thuyết của ông, cô vẫn còn nhớ như in.

Cuối đợt thực tập tốt nghiệp, được phân công thực hiện bộ phim tài liệu về nhà văn mình yêu quý, Quyên tràn đầy hứng khởi. Cô hồi hộp tìm đến nhà ông. Căn nhà xinh xắn nằm lọt giữa những bụi hoa tigôn đỏ thắm. Vợ ông - một phụ nữ duyên dáng, lịch thiệp ra đón cô. Và ông hiện lên trong khuôn cửa, bằng xương bằng thịt. Người đàn ông đã viết những chuyện tình sắt son và lãng mạn, từng làm xúc động trái tim bao chàng trai, cô gái - nay là một ông già gầy guộc, ốm yếu. Cô nén lòng thương cảm chột dưng lên, rồi nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Qua cuộc trò chuyện với vợ chồng ông, cô có thêm nhiều tư liệu mới cho bộ phim của mình. Khi kịch bản phân cảnh đã hoàn thành, cô cùng người quay phim ngày ngày đốc sức, chăm chút từng khuôn hình của bộ phim. Những cảnh ghi hình ông làm việc, sinh hoạt với gia đình, gặp gỡ bè bạn, Quyên đều không bỏ sót. Họ còn quay được khá nhiều kỷ vật thời trai trẻ mà ông vẫn cẩn trọng giữ gìn. Ông hài lòng với sự tận tình của cô mà không biết rằng cô làm việc với cả lòng ngưỡng mộ một tài năng, chứ không đơn thuần chỉ là lương tâm nghề nghiệp.

Vài tuần trôi qua, những cuốn băng tư liệu về ông vẫn nằm trong tủ,

chưa được dựng thành phim. Quyên còn mãi miết lần theo dấu vết những nguyên mẫu nhân vật của ông ở ngoài đời. Cô muốn tìm ra ngọn nguồn cảm xúc mà họ đã khơi gợi lên trong tâm khảm và tác phẩm của ông. Trở về thành phố, Quyên nghe tin ông ốm nặng, phải nhập viện.

Theo kế hoạch được duyệt, cô cùng người đồng nghiệp vào bệnh viện, quay thêm một buổi nữa. Ông gượng ngồi dậy, để người quay phim ghi hình ông cùng vợ ngồi trò chuyện, cảnh bà đọc sách cho ông nghe và săn sóc ông. Đôi chân run rẩy, ông đi lại khó khăn. Khuôn mặt khắc khổ của ông lại hẳn thêm những nếp nhăn mới do đởn đau và bệnh tật. Khi Quyên và đồng nghiệp về rồi, ông bảo với vợ: “Không biết tôi còn sống để mà xem bộ phim về mình nữa không?”. Ông không hề biết rằng, Quyên đã được giao nhiệm vụ quay những giờ phút cuối cùng của đời ông để làm đoạn kết cho bộ phim...

Và ngày đó đã đến. Năm giờ sáng, Quyên nhận được cú điện thoại của người vợ: Ông đang hấp hối! Giờ này, cô không thể báo với cơ quan xin máy và người quay phim... Quyên nhìn chiếc camera bán chuyên dụng ở góc phòng. Cô đã mượn nó để ghi lại buổi lễ kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới của bố mẹ. Cô quyết định sẽ tự mình quay những thước phim cuối cùng đó.

Quyên đến nhà ông. Hai tay và đôi vai cô trĩu nặng những máy quay, chân máy, hộp pin, đèn chiếu... Cô được đưa vào phòng khách. Ông nằm đó, gầy sọp đi, khuôn mặt gần như bị lấp kín dưới chiếc mặt nạ ôxy. Chỉ còn đôi mắt tinh anh ngày nào là vẫn còn chút sinh khí, chứng tỏ ông còn sống. Ngực ông khẽ phập phồng theo nhịp co bóp của chiếc máy thở. Khi các bạn văn đến gần, thì thềm bên tai ông lời

giã biệt, từ trong đôi mắt đã mờ đục của ông lại ứa ra những giọt nước mắt...

Cầm chiếc máy quay trong tay, Quyên nén xúc động, cố nín thở cho khuôn hình khỏi rung. Cô thận trọng ghi lại từng cảnh đặc tả khuôn mặt, đôi mắt của ông. Trong đời mình, cô chưa hề chứng kiến một người đang hấp hối nhưng cô không thấy sợ hãi, bởi đã để hết tâm trí vào công việc. Người đàn ông bé nhỏ trong bộ quần áo màu trắng này là thần tượng của cả thế hệ sinh viên trạc tuổi Quyên. Trước ngưỡng cửa cõi vĩnh hằng, ông không hề gây cho cô nỗi ghê rợn về cái chết. Trái lại, cô ý thức được rằng, mình đang làm phận sự thiêng liêng của một nhà báo tương lai. Ông tắt thở trong tiếng thổn thức của vợ con và bè bạn. Quyên nhìn đồng hồ, cố ghi nhớ khoảnh khắc này.

Minh họa của Ngô Xuân Khôi.

Buông chiếc máy quay xuống, Quyên thấy mệt mỏi rã rời. Cô đã làm việc liên tục ba tiếng đồng hồ. Khi người quay phim đến, cô vội vã bàn giao công việc cho anh. Quyên phóng về nhà, thấy hết đồ lè xuống, ngồi ngay vào bàn, viết kịch bản phân cảnh cho đoạn kết của bộ phim. Cảm xúc dâng trào, cô kết thúc công việc chóng vánh. Lên cơ quan nộp văn bản để chờ lãnh đạo duyệt, rồi cô trở về nhà, định bụng sẽ nghỉ ngơi đôi chút.

Vừa mở cửa dắt xe vào, Quyên bỗng thấy đầu óc choáng váng. Cô nằm vật xuống giường. “Mình đang đói, lại quá căng thẳng vì công việc, nghỉ một lúc là đỡ ngay thôi...”. Nhưng bất ngờ cô lên cơn sốt cao, người nóng ran như lửa. Cô nằm liệt hai ngày đêm không dậy

nổi. Trong cơn mê sảng, cô lại nhìn thấy khuôn mặt của ông với những giọt nước mắt ứa ra bên khóe. Hẳn ông đau đớn lắm! Mọi người cố kéo dài sự sống cho ông, để thân nhân và đồng nghiệp được quây quần bên ông đông đủ. Có mấy ai nghĩ rằng, để sống thêm vài tiếng đồng hồ trên trần thế, đã bao nhiêu lần ông gồng mình lên vì nghẹt thở, và lại cảm nhận nỗi đau thể xác chẳng lúc nào buông tha bởi căn bệnh ung thư ác tính?

Có giây phút nào trong hơn ba giờ đồng hồ khổ ải đó, ông oán giận cô vì cứ soi mãi chiếc ống kính máy quay vào mình, ghi lại hình ảnh thống khổ nhất của một con người trong phút giây sắp xa rời cõi thế? Những cơn co giật của ông dưới bàn tay lạnh như băng của thần chết bị phơi bày ra dưới ánh đèn sáng rực. Có lẽ ông muốn gạt chiếc máy quay ra, muốn tắt ngọn đèn đáng ghét ấy, nhưng tay chân ông tê liệt, chỉ có nỗi đau căm lạng vò xé lòng ông?!...

Hai ngày sau Quyên hết sốt, cũng đột ngột như khi cơn bệnh khởi đầu. Cô cặm cụi dựng bộ phim về nhà văn yêu quý. Đến đoạn phim Quyên đã quay trong buổi sáng hôm ấy, cô chợt nhớ đến những gì đã trải nghiệm trong cơn sốt mê man. Nhìn kỹ từng khuôn hình, lòng cô quặn thắt. Những giọt nước mắt của ông không chỉ ứa ra khi nhìn thấy người quen. Đôi mắt đẫm lệ của ông ánh lên dưới ngọn đèn, hướng về phía ống kính như một lời trách cứ. Linh cảm của Quyên đã đúng! Ông đau lòng... Rất đau lòng khi cô chỉ để tâm chọn từng góc máy, từng bố cục của khuôn hình mà không nhận ra nỗi thống khổ của ông, sự bất lực của ông - một con người vô cùng đa cảm! Từ đáy mắt ông như bật lên tiếng kêu: "Hãy tôn trọng nỗi đau riêng của con người! Tôi không muốn hậu thế nhìn thấy mình trong sự tàn tạ và khổ não. Hãy để tôi hoá thân vào các nhân vật. Tôi sẽ sống

trong lòng người đọc như họ vẫn thường nghĩ về tôi!”.

Quyên nhớ lại một bức ảnh rất ấn tượng cô từng xem trong tạp chí Kiến thức. Bức ảnh chụp một con cá sấu to đang ngoác cái miệng khổng lồ đớp ngang mình một cô bé khoảng năm, sáu tuổi. Cô bé quần quai, cố gắng thoát khỏi những hàm răng khủng khiếp, nhưng vô hiệu! Nước bắn tung tóe quanh mình cô và con cá dữ...

Quyên càng kinh hãi hơn khi đọc lời chú thích: Người chụp bức ảnh đó là một nhà báo nước ngoài - cha ruột của cô bé!

Làm sao ông ta có thể bình tâm giờ máy lên chụp bức ảnh rất chuẩn về khuôn hình, độ nét và bố cục như thế khi con gái ông đang giờ hai tay cầu cứu một cách tuyệt vọng? Nỗi khiếp sợ vô hạn còn đọng lại trong đôi mắt mở to của nạn nhân làm Quyên chột rùng mình.

Ông ta đã không làm gì để cứu con mình mà còn nhấn tâm ghi lại hình ảnh ấy rồi trao cho một tờ báo nổi tiếng, đổi lấy hai triệu đôla.

Dư luận kết án sự vô liêm sỉ của ông ta và luật pháp đã vào cuộc.

Ông ta bị bắt giam và xét xử với tội danh: “Không giúp người bị nạn! Lợi dụng cái chết của người khác để mưu cầu danh lợi!”.

Trước tòa án ông ta tự bào chữa rằng: Ông hành động theo thói quen nghề nghiệp. Ông giờ máy lên rồi chụp, không kịp điều chỉnh gì. Khuôn hình mẫu mực của bức ảnh chỉ chứng tỏ tay nghề vững vàng của ông! Ông không thể giúp được gì cho con gái vì đã quá muộn rồi... Nhưng khi tòa hỏi vì sao lại bán tấm ảnh ấy để lấy tiền thì ông ta không sao giải thích nổi!

Hỡi ôi! Từ bao giờ người ta trở nên những cái máy - tàn nhẫn, vô lương ngay cả với nhúm ruột của mình? Từ khi xem bức ảnh ấy, Quyên luôn bị ám ảnh về sự độc ác của con người khi bị đồng tiền và danh vọng chi phối.

Thế mà hôm nay, trước cái chết của một nhà văn mà Quyên kính trọng, cô vẫn vô tâm đến mức không hề nhận ra nỗi đau xót của ông. May là cô chỉ quá say sưa với công việc chứ chưa bị lợi danh lôi cuốn! Mọi việc xảy ra mỗi mình Quyên hay biết, nhưng cô vẫn bị lương tâm giày vò. Quyên cảm thấy vô cùng ân hận...

Trong lúc dựng phim, Quyên lược bỏ nhiều cảnh quay đặc tả mà theo các bạn học là khá thành công. Cô giữ lại cuốn băng tư liệu ấy để ghi nhớ bài học đầu đời: “Đừng nhân danh công việc mà trở nên vô cảm trước nỗi đau của đồng loại!”.

Bốn mươi chín ngày từ khi ông mất, Quyên gặp lại người vợ. Nghe xong câu chuyện của Quyên, bà bảo: “Cô sẽ thấp nhang, cầu an lành cho cháu!”. Qua làn khói hương nhạt nhòa, cô ngược nhìn lên tấm ảnh nhà văn mình hằng ngưỡng mộ. Trong ánh mắt chân thành của ông, Quyên cảm nhận được lời tha thứ...

Phan Thị Thu Loan

Mảnh gương hình trái tim

Trong các thành phố lớn bây giờ thường có những phòng tập thẩm mỹ. Ở đó các bà các cô mải mê tập luyện, mong tìm lại dáng vẻ thon thả trước kia. Cái thời ai ai cũng mập, mình đây đang là mốt, là của hiếm. Có nhiều quý bà đã hết thời xuân sắc vẫn thèm có được vóc

dáng của một người mẫu. Bởi vậy mới có những phòng tập thẩm mỹ và tôi mới có câu chuyện này để kể cho các bạn.

Tôi là chiếc gương lớn đặt trong phòng tập. Mỗi ngày tôi được vinh hạnh gặp gỡ hàng trăm mẫu người thuộc phái đẹp và phản chiếu bấy nhiêu thân hình không mấy khi cân đối của họ. Dường như khi nào có nguy cơ phát phì thì họ mới đến đây, soi vào tôi và thường buồn rầu nhìn ngắm dáng mình. Đôi khi tôi cũng gặp những cô gái trẻ, nhưng thường là quá gầy, quá lép. Họ tin rằng thể dục thẩm mỹ có khả năng diệu kỳ, biến người béo thành mảnh mai và ngược lại, biến người gầy ốm thành nở nang cân đối. Ít người hiểu rằng muốn có được điều đó, phải đổ rất nhiều mồ hôi và trên hết phải có lòng kiên nhẫn. Bởi vậy nên có nhiều bà, nhiều cô, sau khi tốn tiền triệu mua sắm đủ loại áo quần để tập - nhưng lại uể oải, biếng nhác - đã phải ngậm ngùi rút lui, để cho đối thủ của họ là căn bệnh béo phì hả hê trong thắng lợi.

Nhưng thôi, tôi cứ lan man mãi, khéo lại làm cho các bạn sốt ruột. Thật ra, tôi muốn kể về một quý bà mà tôi từng phải lòng. Tôi phải gọi người ấy như thế vì bà đã gần 40 tuổi. Lạ quá phải không các bạn? Trong khi các cô hướng dẫn viên của phòng tập còn xinh hơn người mẫu thì tôi lại phải lòng một người đàn bà đã bước vào tuổi trung niên! Nhưng tôi cũng đâu còn trẻ nữa. Tôi được sinh ra từ thế kỷ trước, vốn là chiếc gương ở phòng hóa trang của một nhà hát và được thanh lý lại cho chủ nhân phòng tập này khi nhà hát được sửa sang, nâng cấp. Bởi vậy tôi không còn mượt mát như xưa. Nước trắng thủy của tôi đã ngả màu vàng và tróc đi từng mảng nhỏ. Tuy vậy các bà các cô vẫn tranh nhau để được đứng trước mặt tôi, đến nỗi đã có vài cuộc chiến nho nhỏ. Cả khẩu chiến và "chi chiến" nữa.

Ấy không, xin đừng hiểu lầm! Họ không đánh nhau đâu, nhưng cũng có những cú vung tay, hất chân khá mạnh trong khi tập khiến người đứng gần tôi hơn phải xoa hông mà nhảy dựng lên... Nói tóm lại là tuy đã già nhưng tôi vẫn còn có giá lắm!

Tôi sẽ kể cho các bạn về buổi đầu gặp gỡ của chúng tôi. Hôm đó, bà ấy mặc một bộ váy màu đen hoa đỏ, ung dung tiến vào phòng tập. Các cô hướng dẫn viên nhanh nhẹn đưa bà lại máy đi bộ, chỉ dẫn bài tập đầu tiên cho người mới nhập môn. Tôi tò mò liếc sang khi bà ấy trút bỏ bộ đồ mặc ngoài và ngạc nhiên nhận thấy một cặp chân rắn chắc, thẳng tắp, dài đẹp không thua đôi chân một thiếu nữ. Ở người đàn bà gần 40 tuổi, điều này không lạ lùng sao? Tôi ngắm kỹ bà ấy và nhận ra vẻ quen thuộc trên gương mặt xinh đẹp. Mình đã gặp bà ta ở đâu? Tôi tự hỏi và bắt đầu phỏng đoán về người đàn bà lạ lùng này.

Do đã có gần một phần tư thế kỷ tồn tại trên đời và được chứng kiến, được nghe bao nhiêu cuộc chuyện trò bí mật mà những người đối thoại cứ nghĩ là an toàn tuyệt đối trước tấm gương vô tri vô giác là tôi, nên tôi dần luyện được cho mình khả năng suy đoán về mọi người qua diện mạo của họ. Và tôi ít khi nhầm.

Người đàn bà này có khuôn mặt trẻ trung, trán cao, mắt sáng. Bà ta hẳn làm một công việc trí óc, tỷ như giáo viên, nhà văn hay nhà báo chẳng hạn. Tôi khẳng khái nghĩ về bà như thế cho đến lúc tình cờ tôi biết mình đã đoán sai.

Bà ấy bắt đầu đi bộ. Tôi ngạc nhiên ngắm đôi chân dẻo dai liên tục khua loang loáng, đều đặn trên băng chuyền. Kiểu máy leo dốc nhập từ Đài Loan này khá nặng, ối cô trẻ măng mà còn không đi nổi năm phút. Vậy mà bà đã đi một hơi mười lăm phút liền. Khuôn mặt trái

xoan của bà đỡ ửng. Mồ hôi túa ra nhưng bà vẫn không ngừng bước. "Ái chà, gặp đối thủ nặng ký rồi đây!". Tôi thích thú nhìn các cô hướng dẫn viên đang tròn mắt nhìn nhau. "Người đàn bà này chắc là cựu vận động viên thể dục", họ nghĩ mà không biết rằng mình cũng nhầm. Không hiểu sao, đôi chân người đàn bà ấy lại thu hút tôi như có ma lực. Ký ức tôi như con rắn bị nhốt trong giỏ, cứ ngo ngoạ không yên. Tôi sục sạo trong trí nhớ một kỷ niệm nào đó gắn liền với cặp chân thon dài, đầy quyến rũ này nhưng đành bất lực...

Cuối buổi tập, bà ấy lại gần tôi, ngắm nghía tôi rất kỹ. Mắt bà dừng lại ở vết rạn trên trán tôi. Như có một luồng ánh sáng dịu dàng rọi qua, gương mặt bà đột nhiên rạng rỡ. Bà đưa tay di nhẹ theo vết rạn, mỉm cười mơ hồ. Tôi ngạc nhiên nhìn bà. Đôi chân mà tôi yêu thích bó gọn trong chiếc quần thun lửng. Làn da trắng hồng của bà đỡ ửng từ mặt đến tận vai, phập phồng theo nhịp thở. Ngay cả bộ ngực nở nang được nén chặt trong chiếc áo thể thao cũng gợi cho tôi một cảm giác thật quen. Tôi còn mãi suy nghĩ thì bà ấy đã từ nhà tắm bước ra trong bộ váy màu đen hoa đỏ. Bà nhanh nhẹn lướt qua mặt tôi, đi ra cửa. Một người đàn ông có mái tóc lượn sóng, da nâu, đẹp như một tài tử Ấn Độ đang đứng chờ. Bà mỉm cười lại gần, nhìn thật âu yếm con người đáng ghen tỵ đó. Và trí nhớ của tôi bỗng bừng tỉnh...

Phải rồi! Tôi đã nhiều lần gặp họ tại nhà hát, nơi hai người từng là vũ công ba lê. Đôi chân dài đẹp của người con gái ấy từng làm tôi say đắm. Tôi chưa được thấy cô biểu diễn trên sân khấu, nhưng mỗi khi ngắm nhìn cô trong bộ trang phục múa, phô hết cỡ đôi chân thon thả thì tôi lại cảm thấy mình dường như cũng có một trái tim...

Kim Thanh là nghệ danh của cô gái, còn chàng trai tên là Duy

Phương. Trước mỗi buổi diễn, họ thường nán lại trong phòng hóa trang sau khi mọi người đã tản đi hết. Chàng trai say sưa ghì siết lấy cô gái, không biết rằng tôi đang nhìn anh ta với lòng ghen tuông mù quáng và bất lực. Sau những nụ hôn nồng nàn, Kim Thanh lại vớ lấy thỏi son trên bàn thoa vội lên môi, còn Duy Phương cuống quýt tìm khăn giấy thấm bớt lớp son đỏ thắm vừa in qua môi mình. Cô gái trách người yêu với một cái nguýt dài: "Lại ăn hết son môi của em rồi!". Cả hai cùng cười, không nhận thấy từ cửa phòng thay quần áo, một cặp mắt dữ tợn đang nhìn họ không chớp. Dẫu rất ghen tỵ với Duy Phương, tôi vẫn thấy lo cho anh quá.

Hai người vừa ra khỏi phòng thì ông bầu của vũ đoàn, chủ nhân đôi mắt sát thủ kia tiến vào, ném theo họ một cái nhìn hằn học. Rồi ông cười gằn và mở cửa, bước về phía sân khấu. Riêng có một hôm, ông không vội đi ngay mà cứ trừng trừng nhìn tôi không chớp. Khuôn mặt phì nộn bưng bưng nộ khí. Cầm thỏi son Kim Thanh chưa kịp đóng nắp, ông gạch một chữ X thật to ngay chỗ Duy Phương vừa soi thân hình tuấn tú vào. Chưa hết, ông còn vớ lấy chiếc khăn lem luốc dính đầy dầu tẩy trang và phẩn phủ ném vào giữa mặt tôi, khiến tôi mờ cả mắt. Khi tôi vừa hoàn hồn thì ông đã sập cửa bỏ đi.

Tôi thật sự lo lắng. Tôi biết ông chủ chưa đuổi Duy Phương vì sợ Kim Thanh bỏ đi theo, làm tan luôn cả vũ đoàn vốn là nôi cơm đầy của ông. Nhưng hàng ngày phải chứng kiến cảnh hai người âu yếm, ông thật không chịu nổi. Tôi linh cảm thấy hôm nay ông ấy sẽ quyết định một việc gì đó thật hệ trọng đối với số phận của họ. Và tôi thấp thỏm cho đến tận cuối buổi diễn.

Khi phòng hóa trang chỉ còn lại hai người, Phương ôm chầm lấy Thanh, hôn cô đến nghẹt thở. Hai khuôn mặt còn bê bết phấn son và

đầm đĩa mồ hôi áp sát, đôi môi họ hút chặt lấy nhau. Giữa lúc ấy cánh cửa bật mở. Ông chủ bước vào. Họ hoảng hốt rời nhau ra. Ném một xấp giấy lên bàn phấn, ông phẫn uất nhìn Phương... Thanh vồ lấy đọc. Đó là hợp đồng làm việc của Phương và một tờ quyết định đuổi việc. Nó đã được chuẩn bị trước. Nghĩa là ông đã biết từ lâu. Thả rơi tập giấy xuống sàn, Thanh ôm mặt khóc rưng rức. Tôi quên chưa kể với các bạn một điều hệ trọng. Thanh đã là vợ chưa cưới của ông chủ vũ đoàn. Cũng tại phòng hóa trang này, ngay trước mặt tôi, một năm trước đây, ông đã trao cho cô chiếc nhẫn đính hôn nạm kim cương trị giá mấy nghìn đô la. Nhưng từ khi Phương về diễn ở đây, đám cưới của họ cứ bị Thanh trì hoãn mãi. Cô nêu đủ thứ lý do, nhưng tôi biết, chính tình yêu với Phương đã làm cô do dự.

Tôi thầm mong cô sẽ lột chiếc nhẫn trên tay ra, đặt lên xấp giấy kia và bỏ đi cùng Phương. Dẫu hàng đêm không còn được ngắm nhìn cô nữa, tôi cũng vẫn ước ao điều đó xảy ra. Tôi đã khẩn cầu cho mối tình của họ được vẹn tròn như nguyện.

Phương chăm chú nhìn Thanh, dường như muốn biết quyết định cuối cùng của cô. Nhưng Thanh vẫn chỉ khóc. Cuối cùng, Phương nhặt lấy xấp giấy, quay người bước ra cửa. Thanh nhìn theo anh trên trời, nhưng vẫn ngồi yên bất động.

Điều mà tôi không ngờ nhất là khi Phương đã đi xa, ông chủ liền quay lại, túm lấy tóc Thanh, lôi bật dậy và đấm đá liên hồi. Miệng ông thốt ra những lời lẽ thô tục nhất. Tôi sửng sờ trước hành động man rợ đó, nhưng chỉ đành giương mắt nhìn bất lực. Chưa hả giận, ông vớ lấy hộp phấn của Thanh, giơ tay ném mạnh. Đầu tôi đau nhói và một vết rạn hiện ra trên trán tôi.

Ông chủ đã bỏ đi, để lại Thanh phủ phục trên sàn, mình đầy những vết đỏ bầm. Rất lâu sau cô mới ngồi dậy. Để nguyên khuôn mặt đầy máu và nước mắt, choàng chiếc áo khoác lên vai, cô lê bước khỏi phòng... Từ ấy tôi không gặp lại Thanh nữa. Tôi tin rằng cô đã tìm đến với Phương, đến tình yêu thật sự của lòng mình, sau khi nhận ra bộ mặt thật của chủ nhân chiếc nhẫn kim cương ấy.

Lòng tin của tôi được đáp đền. Phương và Thanh của ngày ấy bây giờ vẫn đang ở bên nhau. Tuy đã hai chục năm trôi qua và họ đều đã thay đổi rất nhiều. Nhất là Thanh. Cô đã trở nên một quý bà sang trọng. Tôi thật mừng cho họ...

Ba tháng sau, đến lượt phòng tập thẩm mỹ được nâng cấp và số phận của tôi một lần nữa bị đem ra định đoạt. Các cô hướng dẫn viên bàn tán xôn xao trước sự kiện này. Tôi hồi hộp nghe ngóng. Già nua, cũ kỹ, chắc chắn tôi không có chỗ đứng trong một phòng thẩm mỹ hiện đại ở thành phố lớn này. Liệu tôi có bị vứt ra bãi rác không? Có ai tiếc thương một chiếc gương cũ đã rạn nứt, ố vàng? Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong óc tôi.

Cho đến một ngày, hai người thợ đến tháo những chiếc đinh vít vẫn giữ chặt tôi vào bức tường tróc vôi và thận trọng khiêng tôi ra ngoài. Tim tôi như vỡ tung trong nỗi vui mừng khôn tả! Bên chiếc xe ba gác là bà Thanh và ông Phương. Họ đến để đem tôi đi. Tôi sẽ có mặt trong căn nhà của họ, hàng ngày được chứng kiến cảnh họ chung sống êm đềm. Đó sẽ là niềm vui tuổi già của tôi. Ngạc nhiên thấy mình không còn chút ghen tỵ nào với ông Phương nữa, tôi yên tâm ngã mình trên xe và bắt đầu cuộc hành trình đến lâu đài hạnh phúc. Mải mê với viễn cảnh tươi đẹp, khi chiếc xe dừng lại trên một căn phố nhỏ, tôi mới bừng tỉnh. Ngay buổi tối hôm ấy, dưới ánh sáng

lọng lẫy của những cây nến hồng trong phòng ngủ, tôi miễn cưỡng là chứng nhân cho một đêm hoan lạc vô song. Tôi cảm nhận được họ đang phiêu lãng cùng những kỷ niệm xưa và sung sướng được soi mình vào đáy mắt tôi. Vị tha và ghen tuông, yêu thương và đau khổ... cùng một lúc tôi phải trải nghiệm nhiều cung bậc tình cảm trái ngược nhau. Không hề biết mình đã vô tình gây cho tôi bao khổ ải, ông Phương mê đắm ghi siết tẩm thân người đàn bà mà tôi hằng yêu dấu! Khi cả hai đã chìm vào giấc ngủ, tôi rã rời chua xót như thể người đang bị bệnh nan y.

Bỗng có tiếng đập cửa gấp gáp. Tôi giật mình mở mắt. Tiếng đàn bà rít lên the thé nghe sồn da gà. Trên giường, hai kẻ đang yêu choàng tỉnh. Ông Phương vơ áo quần mặc vội, bà Thanh cuống quýt níu lấy tay ông: “Đừng bỏ em một mình! Vợ anh giết em mất!”. Người đàn ông có bộ mặt đẹp như một tài tử Ấn Độ đã trút bỏ lớp vỏ ga lăng, lấp bắp một cách hèn hạ: “Anh chỉ... khuyên em ... nên bình tĩnh!” và lệ làng trèo qua khung cửa sổ phòng tắm, chuồn vội ra ngoài.

Người đàn bà làm lạc của tôi vừa mặc xong xống áo thì cánh cửa bật tung. Một trận đòn ghen dữ dội trút xuống, ghê gớm hơn nhiều so với cơn thịnh nộ của ông chủ năm xưa. Tôi vạy mình trong nỗi tức giận điên rồ nhưng chỉ khiến cho những vết rạn trên trán tôi hằn sâu thêm mãi. Khi bà Thanh chỉ còn thoi thóp thở, mụ đàn bà phốp pháp, dữ tợn kia mới ngừng tay và ùng ùng bỏ đi. Với nỗi đau xé ruột, tôi cầu nguyện cho bà Thanh hãy cố mà sống, dù cõi lòng bà hẳn đã tan nát, chẳng khác gì dấu vết cào xé ngang dọc trên gương mặt xinh đẹp kia.

Sau một tháng nằm liệt giường với sự chăm sóc của một nữ hộ lý, bà Thanh đã dần bình phục. Ấy là tôi nói về những vết thương trên thân

thể. Còn những cơn lốc xoáy trong tâm can bà, chắc chẳng bao giờ lặn đi được nữa. Đêm nào bà cũng vật vã khóc lóc trong căn nhà trống lạnh trước sự chứng kiến bất lực của tôi.

Vào một ngày đẹp trời, bà Thanh gói ghém đồ đạc, trả lại căn nhà đã thuê và ra đi. Tôi cảm kích trước tình yêu thương bà dành cho mình, vì đã không bỏ tôi lại nơi này với nỗi hoang mang, lo âu về số phận. Chiếc xe ba gác chở tôi lăn bánh qua rất nhiều con phố. Trái với cuộc du ngoạn vui tươi lần trước, giờ đây tôi luôn thấp thỏm lo âu trên suốt cuộc hành trình tưởng như dài vô tận.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng dừng lại. Bà Thanh thông thả mở rộng hai cánh cổng. Ngôi biệt thự xinh xắn ẩn mình trong vườn cây tĩnh lặng hiện ra. Tôi được dựng dậy và suýt bật kêu lên khi nhìn thấy một người đang đứng trên hiên nhà. Đó là ông chủ vũ đoàn ngày ấy! Ông ta chăm chú nhìn và hình như đã nhận ra tôi. Ông quát mắt lên hét: "Lôi cái cửa nợ này về làm gì? Vứt ngay đi cho khuất mắt!" Tôi rùng mình sợ hãi và chẳng may tuột khỏi tay hai người thợ. Lập tức tôi vỡ tan ra từng mảnh trong tiếng quát nạt âm ỉ của ông ta.

Thi thể nát bét của tôi được vát lên chiếc xe ba gác và được chở đi. Tôi chỉ còn là một mảnh vỡ hình trái tim sót lại, ẩn kín trong bụi cỏ tóc tiên rậm rạp. Niềm an ủi của tôi là thi thoảng được nhìn thấy bà chủ qua khe lá, nhưng lại đau lòng phải nghe những tiếng la hét, chửi mắng khá thường xuyên của ông chủ. Đôi khi tôi nhìn thấy dấu vết những ngón tay của ông ta trên má bà, khi bà nhẹ nhàng ngồi xuống vuốt ve những bụi tóc tiên đang phủ kín lấy tôi.

Vào những ngày cuối đời, tôi luôn quay cuồng với bao câu hỏi: Vì sao một người đàn bà dịu dàng, xinh đẹp như Kim Thanh lại không thể nào tìm được hạnh phúc? Vì sao bà không chọn Duy Phương

làm bạn đời của mình cho dù vẫn yêu ông say đắm? Vì sao bà lại chấp nhận cuộc sống của một nô lệ bên người chồng tồi tệ như ông chủ vũ đoàn? Mãi mãi tôi không hiểu nổi thế giới loài người với những niềm vui và nỗi bất hạnh của họ. Mọi phỏng đoán của tôi về họ đều sai cả. Càng già đi tôi lại càng thấm thía điều này.

Phan Thị Thu Loan

Mỹ nhân ám ảnh

Gã vừa nhận được tin mừng, một tin thuộc vào hàng độc. Gã sẽ cùng một đồng nghiệp đi dự đại hội nghệ thuật tại Nhật trong tháng tới. Là đạo diễn phim ca nhạc, họ lại được mời đến một cuộc lễ hội về sân khấu! Nhưng chẳng sao, miễn là cứ xuất ngoại, cứ thò được chân ra khỏi biên ải, chuyến đi tự khắc sẽ được xem là một đợt tu nghiệp nước ngoài. Thêm một hàng chữ đầy trọng lượng trong phiếu bổ sung lý lịch hàng năm của gã. Thêm một nấc thang mới trên con đường danh vọng, đang mở rộng thênh thênh trước mặt nhà đạo diễn đẹp trai, kỳ tài xuất chúng.

Cao hứng, gã vớ lấy cây ghi ta thùng treo trên vách, chơi một bản nhạc hào hùng. Phải, cò đến tay đại gì không phát. Thật nực cười cho những tay đạo diễn sân khấu thực thụ, đã lồng lên vì bị gã lấn sân, dè bủi gã bằng những câu văn vẻ cay hơn ớt. Tức đấm ngực

mà chết! Người Nhật mời gã chứ có mời họ đâu?! Gã còn nghĩ ra một chiêu quảng cáo thật độc đáo, chọc giận toàn thể bọn họ: Trong chương trình Chào buổi sáng của Truyền hình Việt Nam, tin gã đi Nhật đã được chạy tít liên tục trên màn ảnh nhỏ. Những tay đạo diễn sân khấu có sạn trong đầu cay cú đến nỗi không thở được nữa! Gã nhếch mép cười ruồi, tự thưởng cho mình một ly rượu cô nhắc Brandy hảo hạng, rồi đứng dậy chuẩn bị đến cơ quan.

Chiếc xe @ cẩu cảnh hơi lạnh đi khi gã nhìn thấy một bóng hồng đang ngự trên chiếc Spacy màu sữa phía trước. Với sự nhạy cảm nghệ sĩ, gã nôn nao cả người mỗi khi gặp một cô gái đẹp. Nhìn phía sau, gã biết rằng cô ta đẹp, ít ra thì cũng ưa nhìn. Dáng cô gái quen quen. Mái tóc màu hạt dẻ tung bay trên cái eo lưng thon thả, lấp ló cái cằm cổ trắng như ngó sen. Đôi vai gọn gàng, hai cánh tay nõn nà, cái hông tròn trịa như hút lầy cặp mắt gã. Nhìn đã no nê, gã cho xe chạy ngang hàng với cô gái. Mắt gã liếc xéo sang, sục sạo trên bộ ngực căng phồng sau làn áo thun mỏng. Đẹp! Gã thầm phán và bấy giờ mới tia mắt lên mặt cô ta. Bỗng dưng gã giật thót mình, vội vàng tăng ga chạy thẳng.

Vào đến cơ quan, cảm giác khó chịu vẫn chưa rời bỏ gã. Thật bực mình! Đúng vào buổi sáng tuyệt đẹp này, khi gã đang lằng lằng với viễn cảnh tương lai tươi sáng thì cô ả hiện ra ám lầy gã. Cô ta đi đâu? Không phải đến cơ quan gã để tố cáo đấy chứ? Biết thế này thì đừng có chơi ngông, đừng có chạy tít khoe mẽ trên truyền hình, có khi ả còn không tức! Gã cố rặn ra nụ cười gượng gạo mỗi khi nhận được lời chúc mừng về chuyến đi Nhật sắp đến. Hết giờ làm, gã nôn nóng dắt chiếc @ ra, phóng ào về nhà. Gã muốn tắm táp, nhắm nháp món thịt xông khói trong tủ lạnh, rồi ngủ một giấc để gạt đi nỗi ám

ảnh khó chịu cứ dính chặt vào da thịt gã từ lúc nhận ra cô gái nọ. Đập vào mắt gã là tấm ảnh chụp bốn kiều nữ đẹp như mơ, mặc áo dài đủ màu đang đứng ngời lả lơi trên đồi cát. Cô ta cũng có mặt trong bức ảnh này. Gã rẽ rời cả người, miếng thịt thăn xông khói đắng ngắt trong miệng. Ba cô kia là người mẫu minh họa các bài hát, còn Liên Hoa là ca sĩ thuộc hàng sao đang lên. Gã đã chụp họ trong một chuyến đi biển, khi quay bộ phim ca nhạc cho công ty băng đĩa Vân Anh. Bức ảnh thật đẹp. Gã vốn đa tài, có con mắt và sự nhạy bén của một nhiếp ảnh gia thực thụ.

Vớ lấy ly rượu màu hổ phách, gã tu một hơi cạn sạch rồi đứng dậy, nhấc bức ảnh xuống, xoay úp vào tường. Gã quay lại bàn, nhưng không còn hứng thú ăn uống nữa. Nằm xoài ra chiếc giường Đài Loan sang trọng, gã hồi tưởng miên man...

... Biển đêm lấp lóa những con sóng bạc đầu, uể oải liếm vào bờ cát. Gió và trăng làm gã khó ngủ. Có một khuôn mặt mơ hồ nào đó ám ảnh giấc mơ tận nguyên, què cụt của gã. Khuôn mặt ấy từ từ hiện rõ như vừa được ống kính máy quay chỉnh độ nét. Gã chợt nhận ra Liên Hoa, cô ca sĩ mới được ghi hình chiều qua. Cô gái có dáng người tuyệt đẹp, khuôn mặt ăn ảnh cực kỳ. Nhưng cô ta quá kiêu căng. Cả tuần lễ ở đây, gã vẫn không sao ôm được cô vào lòng, điều mà với những cô gái khác, gã chỉ mất vài lần tán tỉnh. Gã ám ức choàng dậy, đẩy cửa vọt ra ngoài.

Cái bóng tròn của gã cứ lẩn quẩn dưới chân. Trăng đã lên cao, vạch một hình bán nguyệt màu bạc trên nền trời, gã vẫn còn lang thang đây đó bên rặng phi lao thưa thớt. Chợt có tiếng con gái gọi nhau í ới, gã nép người vào một thân cây, tò mò quan sát.

Bốn cô gái xôn xao cười nói, nắm tay nhau chạy ào ra biển. Tới gần

mép nước, họ từ từ cởi bỏ váy áo. Gã không tin vào mắt mình khi một, hai, rồi ba cô trút luôn đồ lót xuống, hiện nguyên hình trong trang phục Eva. Thân hình cân đối, hoàn chỉnh đến từng milimet của họ sáng trắng lên trên nền biển tối sẫm, đôi lúc lại nhòa vào những ngọn sóng bạc đầu. Tiếng cười rúc rích theo gió vẳng đến tận tai gã. Nóng bừng cả người, gã căng mắt nhìn vào đêm tối, chợt nhận ra Liên Hoa vẫn đứng lặng trên bãi biển, chiếc váy trắng tung bay về một phía, phơi lộ đường nét một nửa thân hình đẹp đến mê hồn. Cảm giác nôn nao thèm khát mỗi lúc một tăng lên. Rất lạ là không phải ba tấm thân lỏa thể kia làm gã ao ước mà chính là cô gái trong chiếc váy trắng đang bay phần phật kia lại ám ảnh gã, dù không phải gã đang nằm mơ...

Đêm hôm đó, gã gõ cửa phòng một trong ba cô gái “tắm tiên” và đã được thỏa mãn. Gã không ngờ mọi việc lại dễ dàng như vậy. Hình như siêu mẫu còn ngạc nhiên vì đến bây giờ gã mới tỏ ý ham muốn mình. Gã có biết đâu cả ba người mẫu đang tự ái vì suốt một tuần qua uốn éo đi lại, liếc mắt đưa tình mãi mà chàng đạo diễn đẹp trai, lăm tài lại chưa hề bị mê hoặc. Nghi ngờ khả năng quyến rũ của mình, khi phát hiện gã đang đi dạo, các cô mới bày ra cái trò “tắm tiên” để kiểm tra bản lĩnh đàn ông của gã.

Trong buổi ghi hình sáng hôm sau, ba người mẫu chân dài cứ nhìn gã thì thào, cười rinh rích khi gã đang tập trung chỉ đạo cảnh quay cho Liên Hoa, khiến gã rất bực mình. Gã chột dạ, nhớ lại đêm qua... Trong lúc đang vờ vập tấm thân tuyệt mỹ của siêu mẫu, gã vẫn có cảm giác ham muốn một người khác, nên phải loay hoay rất lâu gã mới dìu được ả lên đến cổng thiên đàng!

Đêm hôm sau có khá hơn. Nằm bên siêu mẫu thứ hai, gã đã tạm

quên Liên Hoa và trở lại đúng là người đàn ông thứ thiệt như từ trước đến nay. “Danh bất hư truyền”, siêu mẫu hai nghìn như vậy khi gã lén lút rời khỏi phòng ả vào khoảng ba giờ sáng.

Đêm thứ ba, gã phát xấu hổ khi đánh mất bản lĩnh đàn ông thời nay của mình, mặc dù đã xịt đúng loại dầu thơm X-men chính hiệu. Siêu mẫu ba cười khinh thị khi nghĩ đến cả chuỗi lời ca ngợi của siêu mẫu hai về gã. Chắc cô ta lỡm mình. Thật chẳng đáng mặt đàn ông!

Gã nhục nhã lê bước về phòng, gằn như cãm tức Liên Hoa. Tối hôm nay, hình bóng cô ta cứ luôn ám lấy gã mỗi khi gã định hành sự! “Tại sao cứ phải nghĩ về cô ả? Mình ... yêu cô ta ư? Không!”. Gã bực bội lắm lắm. “Không bao giờ còn yêu ai nữa!”. Gã đã thề như thế sau cái ngày vợ gã bỏ đi biệt tích với một doanh nhân giàu có. Năm năm nay gã cay cú cày bừa hùng hục. Với năng khiếu nghệ thuật bẩm sinh và nỗ lực phi thường, gã cũng đã trở nên giàu có. Những cô gái đẹp bằng mấy mụ vợ cứ lăn xả vào lòng gã. Năm năm nay gã ăn nằm với tất cả bọn họ và không hề yêu ai! Gã tự hài lòng về bản thân mình. Nhưng... Có chuyện gì xảy ra với gã khi gặp Liên Hoa nhỉ? “Đừng làm vẻ cao đạo!”. Gã ám ức nghĩ. “Đàn bà các người đều lẳng nhăng vô vị cả. Cứ chờ đấy mà xem!”

Ngày quay phim cuối cùng ở biển đã chấm dứt. Sáng mai, họ sẽ chia tay nhau về thành phố. Mỗi người một ngã, nào biết có dịp gặp lại hay không? Gã tiếc đứt ruột vì đã bỏ qua cơ hội chinh phục người đẹp kiêu kỳ. Năm năm nay gã hầu như chưa nếm mùi thất bại. Bất cứ con mồi nào gã để mắt tới đều mau chóng bị thuần phục. “Đúng là tay sát gái”, đám bạn gã vẫn thường tẩm tặc. Thành công nối tiếp thành công khiến gã khó chấp nhận kết cục hẩm hiu này. Và buổi tối

hôm ấy, gã đã thử vận may lần cuối cùng...

Gã trở mình trên chiếc nệm lò xo êm ái, khẽ lắc đầu như muốn xua đi những ám ảnh khó phai. Giá như không có cái buổi tối tệ hại đó thì gã đâu có phải nơm nớp, lo lắng như thế này. Và cũng không phải trốn chạy như sáng nay. Nhớ lại lúc ấy, gã cảm thấy gương mặt đến nóng bừng cả mặt.

Điện thoại di động tít một hồi dài. Gã uể oải ngồi dậy, đi vào toilet. Từ trong gương, một cái mặt nhẵn nhụi, khá điển trai đang nhìn gã ngạc nhiên. Về tự đắc thường ngày trôi tuột mất. Một nét lo âu đậu lại trên cặp lông mày thưa cau có. Gã phẩy tay chán chường, súc miệng với một ngụm Listerine, nhổ toẹt xuống cái bồn sứ Mỹ, rồi quay người đi ra cửa.

Chiều nay, gã phải làm thủ tục xuất cảnh. Cậu bạn đồng nghiệp đã đi từ chiều qua. Hắn ta điện thoại, giục gã đến làm luôn vì hắn có thể nhà báo, đỡ phải xếp hàng. Lúc ấy, gã đang ngồi với mấy anh chàng dịch vụ truyền hình để đặt hàng cái tít khoe mẽ sáng nay, một việc làm mà giờ đây gã mới thấy thật là vô bổ.

Hàng người rồng rắn lên mây đứng xếp hàng trước phòng chờ của sứ quán. Gã ngao ngán đứng vào, mắt luôn liếc đồng hồ, lo sợ cái cửa dẫn đến thiên đường kia sẽ khép lại bất cứ lúc nào, và thế là toi luôn cả một buổi.

Đưa tấm chứng minh thư cho nhân viên sứ quán, gã ngược lên chờ đợi, bỗng giật mình hoa mắt. Cánh cửa kính bóng lộn phản chiếu rõ ràng khuôn mặt và thân hình khả ái của Liên Hoa. Cô gái vừa đến, đang nhón nhác nhìn quanh như có ý tìm ai. Tim gã chợt đập rộn lên. Thôi đúng rồi! Cô ta đã biết tin gã sắp đi Nhật và tìm cách cản đường cho bố ghét. Gã phải biến ngay!

Người bảo vệ mở cánh cửa kính, đưa mắt nhìn gã, khẽ gật đầu. Nhưng gã kéo sụp mũ xuống trán, rút tấm chứng minh thư lại, quay người bỏ đi. Cả hàng người phía sau trở mắt dòm gã như nhìn một người ngoài hành tinh. Gã lướt qua Liên Hoa. Cô ta bây giờ mới kịp nhận ra, hất mặt sang phía gã, đầy vẻ ngạc nhiên. Cô gọi tên gã, nhưng gã giả điếc, sải bước thật nhanh.

Trước khi rú ga chạy thẳng, gã còn liếc vào gương chiếu hậu và loạng choạng suýt ngã. Liên Hoa cũng rời khỏi đám người, chạy vội đến chỗ để xe. Gã phóng bạt mạng trên đường, muốn dứt khỏi cái đuôi đáng ghét. Đến chỗ rẽ thứ hai, gã ngoặt ngay vào một quán cà phê vườn, giấu chiếc xe vào một lùm cây kín đáo. Qua hàng rào, gã nhận ra Liên Hoa chạy xe ngang ngã tư, đang ngó nghiêng tìm kiếm. Nép vào đám hoa Ngọc Anh, gã chợt nhận ra mùi hương thơm ngát. Gã hít một hơi dài, nghe lòng dịu lại. Những cặp nam thanh nữ tú đê mê nép sát vào nhau, không chú ý đến gã, một con thú lạc loài đang nơm nớp hãi hùng vì bị thợ săn đuổi sát.

Nhắm nháp ly cà phê không đường đáng ghét, gã cay đắng thừa nhận, mặc kệ tất cả những rắc rối mà Liên Hoa gây ra, gã vẫn bị thu hút bởi cô ta. Chưa bao giờ gã quên được hình ảnh cô đứng trên mé biển, trong một màu trắng toát, với vẻ đẹp tinh khiết lung linh, bên cạnh sắc trắng sữa của ba tấm thân trần trụi. Chiếc váy của cô tung bay trong gió biển, cứ phàn phật trước mắt gã. Chết tiệt! Giá như không có cái buổi tối rò dại ấy thì gã sẽ hài lòng khi được gặp Liên Hoa. Sẽ đàng hoàng chào hỏi người đẹp và đấu hót ít câu vui vẻ. Chỉ thế thôi cũng đủ tuyệt lắm rồi. Gã buồn rĩ người, chợt bắt gặp mình đang tiếc nuối như vừa mới đánh mất một kỷ vật quý giá. Gã bắt giác nhớ lại từng chi tiết trong lần gặp gỡ cuối cùng...

Tối hôm ấy gã cầm cây ghi ta thùng, sang gõ cửa phòng Liên Hoa. Cô gái bước ra, nhìn gã tươi cười. “Anh sang chơi một lúc được chứ em? Vâng, mời anh. Anh muốn tặng em một bài hát trước lúc chia tay. Ôi tuyệt quá, cảm ơn anh. Đây là một ca khúc nước ngoài anh thuộc từ khi đi du học. Thế ạ, anh hát đi! Nhưng thế này thì hóa ra múa rìu qua mắt thợ. Không đâu, ai cũng có quyền được hát bài hát của lòng mình. Thế thì anh hát đây: Tính tang tang tính tình... Chỉ còn đêm nay đôi ta sẽ chia tay. Đường mòn lối vắng sánh bước tay cầm tay. Chỉ còn đêm nay cất bước xa nơi này. Dù có chia tay đừng lãng quên nơi này... Tình tang tính tang tình. Ôi, hay quá! Anh có giọng hát của một ca sĩ đồng quê thực thụ đấy. Thật ư? Em có thích anh không? Em ấy à? Ừ! Em chưa biết đấy, anh còn có nhiều cái hay hơn thế nữa! Em có muốn biết không? Ối! Bỏ tôi ra! Không bao giờ!... Hự! Rằm!!!”.

Ba người mẩu áp sát tai vào tường, chỉ nghe được có thế. Rồi cánh cửa bật tung. Liên Hoa chạy ào ra, váy áo xộc xệch, nước mắt lưng tròng. Những cô gái chân dài vội tăng tốc, kéo Liên Hoa vào phòng và liên tục phỏng vấn từng chi tiết. Tính kỹ ra thì cuộc tỏ tình đốt cháy giai đoạn này đáng được xếp vào hàng kỷ lục. Chỉ mất ba phút ba mươi giây từ lúc mở lời đến khi toan cởi áo. Trừ đi hai phút cho việc thể hiện giọng hát đồng quê lời một của bài ca thì việc “tình tỏ” chỉ còn đúng chín mươi giây.

Anh chàng này máu thật! Siêu mẫu hai nghĩ thầm. Nhưng mà hơi thiếu khí thế! Siêu mẫu một nhận định. Ôi dào. Lửa rơm! Siêu mẫu ba đánh giá.

Riêng Liên Hoa không nói năng gì, chỉ ngồi thút thít mãi. Thế là hình ảnh đẹp của một nghệ sĩ lãng mạn, tài hoa đã vỡ vụn trước mắt cô.

Cô khóc cho nỗi thất vọng, cho nỗi đam mê thắm kín của mình phút chốc tan tành như ảo mộng. Cô làm sao kể lại được cái lúc chàng đạo diễn đẹp trai bỏ cây đàn ghi ta xuống, chồm lên người cô, thờ hồng học, rên ư ử, chẳng còn chút gì phong nhã hào hoa! Lấy hết sức bình sinh, cô đập mạnh gã ra. Cây đàn ghi ta rơi đánh rầm. Và cô nhào ngay ra cửa

Bỏ lại Liên Hoa tiếp tục thút thít, ba siêu mẫu đưa mắt nhìn nhau, cùng nhẹ nhàng đi ra hành lang với những bước chân “catwalk”. Họ chờ cho đến lúc gã thò đầu ra quan sát và họ vây lấy gã, ngắm nghía gã trong bộ dạng thảm hại với vạt áo đứt 2 hột nút cùng cây ghi ta vẹo cần!

Gã muốn lui thật nhanh về phòng mình nhưng không sao thoát được những cặp mắt gườm gườm, những nụ cười nhạo báng đang ném xuống mặt gã. Với chiều cao một mét bảy mươi lăm, họ áp đảo gã bằng mười phân chênh lệch. Gã nhìn xuống, chóng mặt bởi ba cặp chân dài trắng ló, phô ra hớ hênh dưới những tấm váy mi ni đủ màu. Thoáng có cảm giác của một thực khách đã xơi quá nhiều món đùi ếch, gã giơ cây ghi ta tàn phế ra làm vật đỡ đạn và mở đường máu thoát thân.

Về đến phòng, gã chốt chặt cửa, nằm vật ra giường. Muốn phát khóc lên vì sự ngu xuẩn, đểu cáng của mình. Nhưng nước mắt dường như cũng chán ghét gã, không thềm chảy ra, dù chỉ một giọt. Gã nằm đó, gặm nhấm sự thật phũ phàng như nuốt một món tráng miệng tồi sau bữa tiệc thịnh soạn.

Đêm cuối cùng ấy, để xua tan ưu phiền, gã lại lang thang ngoài bãi phi lao. Gã chọn một cô gái ăn sương có vóc dáng mảnh mai tựa

như Liên Hoa và hùng hực lao vào cô ả, như muốn trả thù cho nỗi ám ức chưa được giải tỏa của mình. Khi trở về khách sạn, gã vẫn chưa nguôi ngoai nỗi nhục. Họ vô đơn chí, trước khi lên xe vào sáng hôm sau, gã phát hiện ra chiếc lắc vàng nặng chịch trên tay đã không cánh mà bay!...

... Đèn màu của quán cà phê chợt nhấp nháy. Gã giật mình nhận ra trời đã tối. Đứng dậy dắt xe ra cổng, gã lại giật bản mình. Từ cuối con đường, Liên Hoa đang chạy xe về phía gã. Gã hoảng hồn đến mức tê dại cả người. Nhưng thật may, cô ta không nhìn thấy gã. Vội vàng leo lên xe, gã rồ ga phóng thẳng, lòng dạ rối bời. “Sao cô ta cứ ám lấy mình chứ? Vô lý thật! Nếu muốn hại nhau sao không làm ngay từ đầu đi? Để đến bây giờ, khi mình có một cơ hội đổi đời thì cô ả lại hiện ra phá đám! Hay là ả định tống tiền mình? Đàn bà nguy hiểm thật!”. Gã nghĩ đến vợ, đến ba người mẫu, đến cô gái ăn sương đã cuỗm chiếc lắc, và đến Liên Hoa...

Sau buổi tối tệ hại ấy, Liên Hoa không về thành phố cùng chuyến xe với gã. Ba người mẫu chân dài rủ cô ở lại. Ba cái miệng đỏ chót màu son Ý cùng xui cô viết đơn kiện gã. Cả ba đều tình nguyện đứng ra làm nhân chứng. Họ muốn gã phải trả giá vì đã xúc phạm đến nhân phẩm phụ nữ!

Có vụ việc của Liên Hoa mới biết gã đã qua đêm với cả ba người. “Thằng cha đàng điếm! Vô dụng!”. Ba siêu mẫu nghiêng răng kèn kẹt, thay phiên nhau rửa thắm. “Vừa mới ve vãn mình xong đã chạy ngay đến với con ranh khác. Mấy ả kia thì có gì hấp dẫn được hấn chứ!”. Ba cặp mắt gườm gườm nhìn nhau. “Định chơi trò ú tim đấy à? Dám qua mặt ta để lừa dối với hấn! Mà hấn thì nào có ra gì!”. Họ không hề biết mình chẳng qua như thầy bói sờ voi. Chỉ có cô gái ăn sương kia

mới rõ gã đáng mặt đàn ông ra sao!

... Đêm nặng nề trôi qua. Gã trần trọc mãi. Chiều mai phải lôi bằng được thằng bạn với cái thẻ nhà báo của hắn đi làm cho xong thủ tục. Từ nay đến lúc bước vào sảnh sân bay, không được lãng quăng ngoài phố nữa. Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Sáng hôm sau gã dùng dằng mãi mới đến cơ quan, cốt đi tìm thằng bạn. Khi gã vừa dắt xe qua cổng, ông thường trực cứ ngoắt tay rồi rít, hét lên rằng có một người đẹp mới vào, đang đợi gã. “Tên cô ấy là Liên Hoa. Đẹp mê hồn! Bò cậu đấy à?”. Gã không kịp trả lời, quay xe chạy ra luôn. “Thằng cha này bữa nay khùng rồi hả?” Ông già há hốc miệng, nhìn theo gã lẩm bẩm. Ông đã quá quen với việc gã lì xì tiền cà phê, mỗi khi nhận được tin một người đẹp đến tìm mình.

Việc Liên Hoa ráo riết săn lùng gã khiến cho những ngày chờ đợi chuyển đi Nhật trở nên căng thẳng. Gã thu xếp đồ đạc, dọn đến ở luôn với thằng bạn. Căn nhà chỉ còn lại người giúp việc với một câu cửa miệng ”Không biết - không nghe - không thấy”, mỗi khi có người hỏi thăm chủ nhân hay số điện thoại di động của anh ta. Cuối cùng thì mọi thủ tục cũng xong xuôi và ngày xuất hành đã tới. Gã và tay nhà báo lên xe, ngồi giữa những bó hoa tươi của các fan hâm mộ, nhưng cảm giác bất an vẫn không rời bỏ gã.

Đến cửa làm thủ tục, nhân viên an ninh cầm hộ chiếu của gã sẫm soi, đoạ hỏi: “Cái ảnh này anh mới thay vào đấy à?” Gã tự ái, nhưng cố tỏ ra nhũn nhặn: “Không, vẫn là ảnh cũ từ hồi làm thị thực lần đầu đấy ạ”. “Sao bìa thì nhàu, ảnh lại không nhìn rõ dấu chìm?” Gã bối rối nhớ lại sáng hôm qua, khi lôi chiếc áo khoác từ máy giặt ra, cái hộ chiếu còn bỏ quên trong túi. Gã tha thiết phân trần... Cuối cùng thì gã cũng đi qua được cửa khám người trót lọt.

Sau máy soi hành lý, một nhân viên an ninh chỉ vào cái cặp xách tay, bảo gã: “Trong này có một con dao!”. Gã bực mình cãi: “Làm gì có! Tôi đem dao đi làm gì?”. “Anh cứ để chúng tôi tìm!” Hai người bảo vệ lục tung cái cặp tài liệu của gã. “Cứ làm như mình là khùng bố không bằng! Đố tìm được đấy!” Gã cau có làm bằm. “Có đây! Nó nằm dưới đáy cặp da đây này!”. Một người bảo vệ giơ cao con dao lên. Gã tặc lưỡi, gượng cười. Hôm đi công tác miền Tây, các fan nữ đã dúi vào tay gã cái túi to đựng đựng bươm Năm Roi và con dao Thái Lan. Xơi bươi xong, gã cất dao vào cặp và quên lửng đi!

Gã cúi mặt, sắp xếp lại đăm giấy tờ. Xấp tài liệu tự dưng tuột nghiêng xuống. Nằm tênh hênh giữa hai trang giấy là một chùm bao cao su O.K- nhà vô địch màu đỏ chói. Gã liếc hàng người phía sau đang đồng loạt che miệng cười, cứng cả người vì bất ngờ và xấu hổ. “Anh có cần nhận lại con dao khi về nước không?”. “Không! Không!”. Gã vội vàng lấp bắp, vợ vội đăm giấy tờ cho vào cặp và chực bước vào phòng cách ly. “Mời anh dừng lại đã. Có người cần gặp!”. Gã nghe như sét đánh ngang tai, không dám quay đầu lại. Liên Hoa?!

Linh cảm của gã không lầm. Cô gái đang đứng ngay cuối hàng người, ríu rít gọi tên gã!

Đất dưới chân gã muốn sụt xuống. Cái cặp rời khỏi tay. Tài liệu cùng những nhà vô địch tung tóe ra sàn. Anh bạn cùng đi thương hại, cúi xuống nhặt nhanh giúp. Người bảo vệ nắm lấy vai gã, đẩy về phía Liên Hoa. Cô ta dường như chẳng mấy quan tâm đến sự việc bi hài mới diễn ra, vừa thờ hỏn hển vừa nói: “Tuần sau em đi... châu Âu biểu diễn rồi. Sợ không gặp lại... Sáng nay em gọi đến cơ quan anh ... mới biết lịch bay... Em tìm anh khắp nơi... Điện di động cũng

không được”... Chợt nhoáng lên trong óc gã số sim mới thay, ngay hôm trở về thành phố ...

Lời Liên Hoa kể văng vẳng bên tai gã, át cả tiếng hướng dẫn an toàn của cô tiếp viên hàng không trẻ đẹp: “Một tháng sau ngày ở biển... Đi diễn về, em nhận được thư của khách sạn, chỗ mình quay phim đó. Họ bảo em bỏ quên đồ đạc, mời quay lại nhận. Em đến và họ trả lại cho em cái này”. Gã hoa mắt, tưởng mình nhìn nhầm. Cái lắc vàng nặng chịch của gã nằm gọn trong tay cô gái. “Em nhận giùm anh vì không tiện giải thích với họ. Tối hôm đó... Anh làm rơi chiếc lắc trong phòng em...” Gã nhớ đến cú đập của cô làm gã văng khỏi giường. Cô cầm lấy tay gã, đặt chiếc lắc vào. “Anh đi mạnh giỏi nghe!”. Cô nhìn gã chăm chú, rồi bỗng quay người bước nhanh ra cửa, để lại gã đứng như trời trồng. Cân não gã chao động dữ dội trước những thông tin vừa thu nạp...

Máy bay từ từ tăng tốc, rời khỏi đường băng. Nước mắt gã tự nhiên trào ra, không sao nhịn được. Gã khóc như mưa, ướt đẫm cả chiếc khăn giấy thơm phức. Gã khóc cho sự làm lạc chết người của mình, khóc cho những ngày quay cuồng sợ hãi vừa qua. Thật vô ích! Gã tiếp tục nức nở. “Thằng cha này yêu dữ dội quá ha? Mau nước mắt đích danh là nghệ sĩ!” Anh bạn nhà báo liếc nhìn gã, mỉm cười.

Gã lần tay vào túi, chạm nhẹ vào chiếc lắc. Đôi mắt nâu trong veo của Liên Hoa hiện ra, xao động như nước hồ thu, đang đăm đăm nhìn gã. “Lẽ ra mình đã có cơ hội chiếm được... cảm tình của Liên Hoa!”. Trái tim gã nhói lên, ngừng đập một giây khi giải mã được nỗi xót xa trong đôi mắt ấy. Gã chợt hiểu: Liên Hoa có thể chuyển chiếc lắc cho gã bằng nhiều phương cách, tại sao cô cứ đích thân tìm kiếm gã? “Liên Hoa... muốn gặp mình!”. Gã nhớ đến vẻ mặt tươi tắn và

giọng nói ngọt ngào của Liên Hoa khi gã cầm cây ghi ta bước vào phòng cô. “Mình đã để vượt mắt... tình yêu đẹp nhất trong đời!” Gã nguyện rửa bản thân, nguyện rửa những gì xảy ra tối hôm ấy, nguyện rửa cả những tháng năm quay cuồng cứ như bị tẩu hỏa nhập ma! Nước mắt tuôn ra khiến gã thấy nhẹ lòng. Hồi lâu, gã nhắm mắt lại, ngả người trên ghế. Hình bóng yêu kiều, trắng đến mong manh, phần phật trong gió biển của Liên Hoa lần đầu tiên không còn ám ảnh gã, chỉ mang lại một nỗi buồn dịu dàng xen lẫn tiếc nuối khôn nguôi. “Bao lâu nữa thì Liên Hoa trở về? Ngày ấy, nhất định mình sẽ tìm đến cảm ơn em! Sẽ cầu mong Liên Hoa tha thứ ...” Bàn tay lại chạm vào chiếc lắc, trong lòng gã chợt lóe lên một tia hy vọng. Gã ngạc nhiên thấy mình chưa đặt chân lên nước Nhật, đã mong đến ngày về.

Ngoài cửa sổ máy bay, những đám mây màu trắng bạc bồng bênh, lặng lẽ trôi qua...

Phan Thị Thu Loan

Nốt ruồi son

Người đời thường nói “Của thiên trả địa!”. Nhưng đây là chuyện khác, chuyện “của địa trả thiên” cơ.

Mơ cũng như nhiều người đã giàu lên từ đất, nhưng loay hoay thế

nào cuối cùng lại về “mơ”. Nghĩ cái đoạn đời long đong ấy mà phát rùng mình!

“Mạng cô hợp thổ. Tướng mạo lại hơn người. Sau này sẽ giàu bạc tử. Nhưng phải siêng bổ thí, làm phúc thì mới bền!”. Lời lão thầy bói dạo xem ra rất đúng. Mơ đã từng là tử phú tiền Việt, suýt tí nữa còn là triệu phú Đô la. Thế mà bây giờ lại hoàn tay trắng. Tại cô vụng tính toán hay không chịu mở hầu bao bổ thí chẳng? Không! Mơ vẫn căn đúng lời lão ấy mà xử sự đấy chứ. Có lẽ tại cô không có số làm giàu. Cứ nhìn bàn tay bàn chân của cô thì biết. Các ngón cứ đua nhau xoè ra như nan quạt. Cửa vào được ít nào lại rủ nhau đi bằng hết. Thế mà lúc mới phát lên, cô xem lời lão ta cứ như thánh phán. Người đâu mà tài thế, chỉ đúng từng cái nốt ruồi trên người cô, bảo sao không tâm phục khẩu phục được!

Số là cách đây ba năm, sắp đến giờ Ngọ. Cơm nước xong Mơ đang quét hiên chuẩn bị nghỉ trưa thì một lão già mặc bộ bà ba nâu, đội nón lá, dắt chiếc xe đạp cà tàng dừng lại trước cổng. Lão ngó nghiêng mãi hai dãy trác bá diệp trông dọc lối đi. Mơ đơn đả chạy ra: “Bác tìm nhà ai đấy ạ?”. Lão nhìn cô, tươi cười: “Không, tôi chỉ là người đi đường. Nhưng thấy hướng nhà cô đẹp quá, lại trông hàng cây cảnh rất hợp nhãn nên tôi muốn xem hậu vận cho cô”.

Mơ ngạc nhiên. Trông lão không ra thầy bói sành điệu. Mắt lão sáng trưng, dáng dấp nhanh nhẹn, càng không ra vẻ người lang thang xin ăn. Mơ vốn không tin bói toán. Cô đang nghĩ cách từ chối sao cho tiện, lão lại lên tiếng: “Tôi không lấy tiền cô đâu. Chẳng qua là vì giờ hoàng đạo này tôi thường xem rất đúng, lại thấy số mạng cô tốt nên tôi đoán giúp thôi”. Mơ thấy tò mò. Chẳng mất gì của mình, cứ để lão nói xem sao. Mơ mời lão vào nhà. Dừng chiếc xe ngoài sân, lão vội

vàng bảo: "Cô đi lấy nén nhang thắp lên cho kịp giờ, để tôi xin phép sơn thần thổ địa!". Tìm mãi mới thấy bao hương cất trên nóc tủ, Mơ thắp vài nén trao cho lão. Van trời vái đất xong, lão cầm hương dọc hàng cây trác bá rồi từ tốn nói: "Cô có nốt ruồi son gần ngực trái, có số giàu sang. Mà nốt ruồi này mới mọc vài tháng nay thôi. Nếu cô để ý tìm, trên người cô còn nhiều nốt son khác nữa, dung mà nhỏ hơn!". Giật mình đánh thót, Mơ bỗng tái mặt. Lão phán đúng như thần! Nhìn lướt từ đầu xuống chân Mơ, lão bảo cô cứ theo đường đất đai mà làm giàu là chắc nhất. Mơ còn đang ngây người, lão đã đi một mạch ra sân, leo lên xe, đạp tuốt qua cổng. Mơ sực tỉnh, lục túi áo moi được năm chục nghìn. Vội vã chạy ra đường, cô nháo nhác nhìn quanh. Lão đã khuất dạng từ lúc nào.

Cả ngày ấy, Mơ cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Lời lão già bám lấy tai cô dai hơn đĩa. Mình có số làm giàu thật sao? Thế mà lâu nay cứ đeo theo đồng lương ba cọc ba đồng của nhân viên hành chính! Làm giàu từ đất ư? Nhưng... mình có hiểu biết tí gì về đất đai đâu? Lũ bạn vẫn hay cù rử bỏ vốn buôn chung nhưng còn lâu mình mới chịu chơi trò mạo hiểm với những đồng tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt!

Mơ vốn an phận thủ thường, tháng tháng lĩnh hơn triệu bạc lương, mỗi quý một lần ra bưu điện lĩnh tiền lao động xuất khẩu của chồng gửi về. Thế là đủ, còn mong gì hơn? Đúng ra chỉ mong nhanh hết hạn hợp đồng để anh ấy về sống với Mơ thôi. Mới hơn một năm xa chồng sao mà lâu thế? Còn những hai mươi tháng nữa cơ. Nghĩ thế Mơ lại thờ dài. Đêm nằm một mình buồn lắm. Nhất là những tối mùa đông. Chăn bông, mền len dày đến đâu cũng vẫn lạnh, khi không được dúi tấm thân hôi hổi vào lòng chồng. Cô tiếc mình chưa có con

để thủ thi với nó những lúc đơn cô. Vừa cưới xong, anh ấy đã buộc Mơ phải kế hoạch ngay. “Xây xong cái nhà mái bằng, sắm được con xe xịn để vợ chồng vi vu với nhau rồi có con cũng chả muộn!”. Cũng phải thôi. Miếng đất nhà Mơ đẹp thế này mà xây nhà mái bằng thì hết ý. Mặt tiền hơn bảy mét, chiều sâu gần hai mươi. Tầng đất làm văn phòng hay cửa hàng, mấy tầng trên tha hồ nằm duỗi ra cũng chẳng hết. “Anh sẽ là giám đốc công ty... Công ty gì thì từ từ hãy tính. Còn em là... phó giám đốc. Oai phải biết! Bằng vạn lần làm bảo vệ với nhân viên hành chính, ai cũng sai vật được mình!”. Cứ ào ào thế rồi chồng Mơ ra đi, theo ước mong đổi đời, đổi nghề của anh ấy. Còn lại Mơ một mình vò vố. Mới ngoài hai mươi đã đêm đêm hoá đá chờ chồng!

Chẳng biết có phải ý trời sắp đặt thật không mà ngay tuần ấy, con Quý lại đến rủ Mơ buôn đất. Mơ kể cho nó nghe chuyện lão thầy bói đạo, đến đoan cái nốt ruồi, nó cười hi hí. Tay nó bật nút áo Mơ nhanh như điện. Mơ chưa kịp ngăn thì đôi vú gái còn son chắc lẩn của cô đã lồ lộ hẳn ra. Quý trầm trồ khi nhìn thấy một nốt ruồi đỏ tươi cỡ hạt nếp tròn phía trên khe ngực Mơ, hơi chéch về bên trái. “Thấy chưa! Nhân bảo như thần bảo. Cứ đi buôn đất với tao. Vừa chữi vừa rao cũng đắt hàng!”. Nói xong lại cười hi hí. Mơ gài cúc áo, lờm nó: “Nhưng tao chỉ góp vốn thôi. Mọi giao dịch với khách, mày phải làm. Tao chả biết quái gì đâu!”. Quý liếc Mơ, mắt sáng như sao: “Tao chỉ thiếu vốn làm ăn lớn chứ cái khoản giao dịch thì mày yên tâm! Không trúng mảnh không ăn tiền!”.

Mơ biết Quý nói thật. Nó vừa đẹp gái vừa lả lơi. Cái khoản ngoại giao với đàn ông cứ gọi là tanh tách. Như cái dạo Mơ vừa nghỉ trắng mặt được ít ngày, Quý đến nhà thăm rồi vồn vã rủ vợ chồng Mơ đi hát

karaoke cho vui vẻ. Quý than thở rằng Mơ đi lấy chồng làm nó lẽ đời. Tối ấy, Quý ngồi trên chiếc xe Camry vận tay lái rất điệu dàng. Khi Quý bước xuống, Mơ giật thót người. Chiếc áo hai dây mỏng dính không che kín được khuôn ngực đồ sộ núng nính chỉ chực chồm ra ngoài. Chồng Mơ hơi mất tự nhiên khi Quý sấn đến bên cạnh cười hi hi. Từ lúc ấy, Mơ bắt giặc để mắt đến mọi cử chỉ của Quý như lính gác canh phạm nhân. Và cũng không hiểu sao cả tối hôm ấy, giọng hát của chồng Mơ vốn rất cao rất trong, lại cứ khàn khàn ngắt quãng như mắc nghẹn trong cổ họng.

Quý vẫn vô tâm cười nói, mỗi khi cúi xuống dò tên bài hát, hai trái dứa xiêm trắng nõn cứ phập phà phập phồng như đập vào mắt chồng Mơ. Hát được vài bài, Mơ lấy có viên họng chưa khỏi đòi về. Quý cứ níu kéo bắt ở lại bằng được. Mơ nể bạn, ngồi thêm một lúc, nhưng người bức bối như sắp lên cơn sốt. Rồi nghĩ ra một cách, Mơ đứng dậy đi toilet. Ở trong ấy, Mơ vốc nước lạnh vã đầy mặt, nghiêng rửa rủa thói lẳng lơ đáng ghét của đàn bà và lòng tham lam vô độ của đàn ông. Phen này nhất định bắt được tay day được trán cả hai cho bẽ mặt. Rón rén như một tên trộm, Mơ quay lại, bất ngờ giật tung cánh cửa. Chồng Mơ và Quý đang tay trong tay, dập dìu theo điệu Slow lơ lả. Tiếng nhạc uồn éo phát ra từ dàn karaoke như trêu người chọc tức. Mơ giận điên người, vợ vội cái túi xách nằm chổng trơ trên sa lông, chạy sầm sầm xuống gác.

Chồng Mơ sững lại, rồi vội vàng buông Quý ra, đuổi theo vợ. Dưới đường, Mơ đã vẫy tắc xi, phóng thẳng về nhà mẹ đẻ. Anh chồng chạy thi với cái xe một đoạn đã dừng lại, thờ hồng hộc. Từ trên gác, Quý nhìn qua cửa sổ xuống đường, thấy trọn màn hoạt cảnh. Mỉm cười tinh nghịch, Quý nghĩ thầm: “Đấy, cho cô bé biết đàn ông là thế

nào để khỏi ảo tưởng nhé! Chỉ cần lộ ra một chút da thịt đàn bà là nóng hết cả máy lên, quên sạch mọi lời thề nguyện ngay trong tuần trăng mật!”. Rồi Quý thản nhiên gọi tính tiền, lững thững đi xuống mở chiếc Camry, vi vu phóng về nhà, miệng chum chim huýt sáo bài “Trái tim không ngủ yên”.

Mơ giận Quý cả năm trời, không nhìn mặt. Nhưng Quý sẵn kiểu phớt tỉnh ăng lê, cứ mỗi lần gặp Mơ lại cười hi hí. Mãi đến khi chồng Mơ đi xuất khẩu lao động, Mơ mới dần nguôi. Cũng bởi ở nhà một mình buồn quá. Có đứa bạn thân lại từ mặt nhau thì còn biết tâm sự với ai? Thế rồi Quý lại lân la sang làm lành. Lúc ấy Mơ mới chửi cho một trận hết nước hết cái. Quý đưa mắt nhìn Mơ, không cười hi hí nữa mà nghiêm mặt: “Đấy là tao ra phép, thử xem chồng mày có đàng hoàng thật không? Chứ tao thiếu gì trai tơ sẵn đón mà lại thêm cưa cái ông tằm nhà mày?!” “Thế theo mày ông ấy có đàng hoàng không?” Mơ vặn lại, Quý hi hí cười: “Hỏi được đấy. Không cảm xúc trước cái đẹp không phải là đàn ông! Nhưng tao khẳng định là chồng mày đàng hoàng. Ôm tao nhảy rất đúng bài bản, không rà rầm lung tung. Người như thế bây giờ là của hiếm đấy!”. Mơ chỉ còn biết méo miệng than trời cho cái trò đùa tai quái của Quý. Báo hại Mơ làm hành làm tởi chồng gần một năm tròn. Đến nỗi cái vụ đi làm thuê ở nước ngoài tự dưng lại trở thành một cứu cánh cho cuộc sống gia đình đang cận kề bên bờ vực thẳm.

Từ ngày góp vốn với nhau, Quý và Mơ làm ăn nổi đình nổi đám. Mơ mạng mọc, Quý mạng thổ. Có lẽ hợp nhau trong kinh doanh thật chứ chả chơi. Giờ hành chính Mơ đi làm, còn Quý suốt ngày lăn tăn ở các trung tâm địa ốc, lùng bằng ra những căn nhà hay lô đất có vị trí đẹp, giá cả phải chăng. Hai người chung tiền mua, rồi Quý đích thân

tìm mối bán. Lờ lãi chia theo tỷ lệ góp vốn. Mơ thấy Quý quá thiệt thòi vì có chút lợi nhuận nào đều nhờ công Quý cả. Mơ bảo chia Quý sáu phần, còn Mơ nhận bốn. Quý cười hi hí nói rằng: “Chỉ chấp nhận năm trên năm. Chịu thì chơi, không chơi thì chịu!”. Thế là Mơ chịu, chịu ngay. Thầm nghĩ con bé này thế mà tốt dạ. Tí nữa thì mất toi đưa bạn thân chỉ vì thói ghen tuông vợ vẫn.

Nói cho công bằng, chẳng phải một mình Mơ ghen với Quý. Nhiều bà vợ các đối tác làm ăn đã nghiêng ngả đến chảy máu chân răng vì gai mắt trước lối tiếp cận cực kỳ tinh tứ của Quý. Có bà vừa nhìn thấy Quý dẫn xác đến đã lấy chổi quét sân, khua lầy khua để như thể người ta xua tà. Nhưng Quý vẫn tươi tỉnh, ngọt xớt như không. Mặc cho bà chủ vào bếp, tha hồ đá thúng đụng nia. Lúc ra về, Quý kính cẩn em chào chị rồi quay đi cười tủm tỉm. Ông chồng mặt mày tím rìm. Quai hàm bạnh hết cả ra. Thế nào bà vợ xấu nét cũng bị treo giò vài đêm vì trót làm đức ông chồng mặt mặt trước người đẹp! Cứ mỗi lần xong một hợp đồng làm ăn, gia đình người ta lại như vừa trải qua cơn bão cấp mười ba. Còn lâu mới sóng yên biển lặng được.

Quý cứ lặn lội ra làm, còn Mơ chỉ việc ngồi chơi đếm tiền. Những cuốn sổ tiết kiệm liên tục được rút ra nộp vào, ngày càng tăng thêm giá trị. Quý xoay vòng vốn cứ như chong chóng. Một năm chuyển đổi mấy căn nhà, hơn chục lô đất. Vận hội lên như điều gặp gió, Mơ nhẩm tính tài khoản của mình đã hơn chục tỷ. Chẳng mấy chốc mà thành triệu phú đô la! Làm giàu kiểu này sướng quá. Đất đai lên giá ầm ầm. Miếng đất mua năm trước một vốn, năm sau đã ba bốn lời. Sướng âm ỉ thế thôi chứ Mơ chưa hề tỉ tê chuyện ấy với chồng. Để anh ấy về, bất ngờ thế mới đã! Không chỉ xây nhà mái bằng, Mơ và chồng sẽ tậu luôn biệt thự, đào bể bơi, mua xe hơi đời mới. Mơ sẽ

không thèm đi làm với chỗ lương ba cọc ba đồng nữa mà sẽ là bà chủ, giám đốc công ty hay chủ tịch hội đồng quản trị hẳn hoi! Đến cơ quan, Mơ khinh khỉnh cười thầm đấm chị em bàn tiện, ngồi lê mách lẻo với nhau chỗ nào bán rau, bán thịt cá giá rẻ. Đào! Cửa rẻ là cửa ôi. Ăn làm gì cho sinh bệnh? Toàn thịt lợn bò lở mồm long móng, cá hồ ao ô nhiễm môi trường, rau xanh tưới nước sông Tô Lịch! Cứ ra siêu thị Metro hay Big C mua rau sạch, cá sạch ăn cho sướng. Gà ta chắc thịt bầy mấy nghìn một cân, thăn bò nhập khẩu hơn chục nghìn một lạng. Cần tráng miệng thì mua kem Mỹ, xấp xỉ trăm nghìn một hộp nửa cân. Có tiền thì phải biết tiêu xài cho đáng mặt đồng tiền. Chứ ky cóp cho cọc nó xơi à?

Trưa nào Mơ và Quý cũng ăn chung với nhau, ăn xong lại đấu hót vui như Tết. Giàu thế còn làm gì cho mệt? Nhiều đồng nghiệp buột mồm hỏi. Rõ ngốc! Mơ bĩu môi cười một mình. Có sống có chết bám lấy chỗ làm này không phải vì đồng lương thì đã hẳn. Nhưng bỏ việc thì Mơ hết có ngồi khơi khơi đếm bạc, mà sẽ phải lăn lộn thương trường như Quý kia. Thế thì Mơ chịu! Mơ chẳng có tài mở hầu bao của mấy anh đại gái. Từ ngày chồng đi vắng, chả phải Mơ vẫn đóng cửa phòng không giường trống đấy ư? Quý thì lại khác. Chiều nào Mơ vui chuyện ngồi dai một tí là Quý nháp nhồm như dấm phải than hồng. Các anh cả anh hai anh ba đang chờ chờ Quý đi vũ trường nhà hàng khách sạn. Quý phải tằm táp, trang điểm rồi thay xống áo thật bắt mắt để mở đường làm ăn. Quý nháy mắt với Mơ, lại cười hi hí. Mơ tiếc rẻ đứng dậy, rũ quần áo ra về. Nhiều lần Quý rủ Mơ đi cùng nhưng Mơ từ chối thẳng, sợ lòi ra cái cốt nhà quê. Hơn nữa, mong ước của Mơ chỉ là xây được ngôi biệt thự, sống sung túc với chồng, để vài đứa con và nuôi chúng lớn.

Đêm về, Quý cùng bạn trai dập dìu trong tiếng nhạc du dương thì Mơ ngồi lì trong buồng, mãi miết mân mê những cuốn sổ tiết kiệm đủ màu đủ cỡ. Mơ có tài khoản ở nhiều ngân hàng. Mỗi lần cần rút tiền thanh toán lại cầm theo một màu khác nhau. Giấy tờ đất đai, sổ hồng sổ đỏ cũng sang tên đổi chủ xoành xoạch. Chỉ còn sáu tháng nữa là chồng Mơ trở về. Anh ấy sẽ sượng điên lên khi Mơ khoe ra số tiền có nằm mơ cũng không thấy. Đây là cách Mơ bù đắp cho anh sau những tháng ngày dần hắt ngấm nguýt chồng vì cú chơi ngông của Quý. Nghĩ đến nó, Mơ chột bật cười. Cái con ngựa trời đáo để thế mà chơi đẹp phết. Cứ tếu táo vô tâm không chịu lấy chồng. Làm như trên đời này chẳng có việc gì đáng làm ngoài chuyện chơi bời và làm giàu cho Mơ cả. Thế này có khác nào tích xưa “ăn một quả, trả cục vàng”? Ôm được chồng Mơ một lần mà trả nợ ba năm chưa trót!

Hả lòng hả dạ thế nhưng mỗi khi lên giường nằm, Mơ lại thấy buồn như chấu cắn. Lăn qua lăn lại mãi vẫn không chợp được mắt. Người cứ nao nao, thiếu thiếu một cái gì! Rồi lại còn vô cớ nằm mơ rất kỳ quặc. Mơ thấy anh ấy về, nồng nàn ve vuốt, hôn hít khắp người. Đến khi nóng sực toàn thân lên thì bừng tỉnh, thấy mình nằm trơ khàng khấc. Rõ vô duyên hoài của! Chả mơ thêm lúc nữa rồi hãy tỉnh có hơn không? Tháng nào ít ra cũng nằm mơ một lần như thế. Cứ như thể cố tình trêu người. Mơ thế làm gì cho ấm ức? Mơ bực lây đến cái tên của mình. Cha mẹ đặt cho tên ấy là vì quê Mơ vốn gần chùa Hương Tích. Tháng Giêng hoa mơ nở trắng núi, tháng Ba lác đác có người mang giỏ hái mơ. Mơ đầu mùa không to quả nhưng thơm đậm. Ngâm với đường hoa mơ rồi chiết ra thứ nước cốt vàng sậm. Bỏ thêm chút đá uống giải khát thì tuyệt cú mèo.

Đã hơn hai mùa hoa mơ nở. Bình nước mơ trong tủ đã đặc quánh lại mà anh ấy vẫn chưa về. Mơ đứng lặng, tần ngần. Mình có khác nào cái thứ nước mơ kia, hoá rượu mất rồi mà chưa một lần được toả hơi men, cứ nằm im khe trong lọ mà âm ỉ tăng nồng độ. Mang ra nắng phơi, ga bốc mạnh quá, có phen vỡ cả lớp vỏ thuỷ tinh chứ đùa ư? “Cứ nín nhịn thế này thì có ngày hoá dại!”. Quý vẫn thường nói với Mơ như thế mỗi lần rủ rê cô chơi bời qua đêm. Nhưng Mơ bướng bỉnh lắc đầu. Thà nằm trơ một mình mà mơ mòng không đầu không cuối, ám ức bức bối mấy cũng xong, chứ sống như Quý thì cô chẳng có gan. Nó độc thân, kiểu gì cũng được. Còn Mơ mới lấy chồng một năm mà giận hờn mất hơn mười tháng! Cái sự khờ khạo ấy phải được đền bù thật thoả đáng. Mấy lại chồng Mơ sắp về rồi. Nhịn thêm tẹo nữa cũng nào chết ai?

Mọi việc xảy ra cũng bởi cái đận Mơ đi công tác xa nhà. Trước đấy Quý báo với Mơ đã tìm được năm lô đất ven hồ tuyệt đẹp. “Giá cả vừa phải. Nếu mua được hết thì khác nào chuột sa chĩnh gạo. Một vốn bốn lời ngay!”. Quý đã đặt cọc xong, đem giấy foto sổ đỏ về cho Mơ xem. Vị trí đất quả là rất tuyệt. Mơ xí ngay một lô, dặn Quý để lại giá vốn cho mình không được bán. Mơ bồi hồi tưởng tượng đến ngôi biệt thự lộng lẫy sẽ mọc lên trên ấy. Quý đồng ý ngay. “Nhưng phải giao tiền đúng hẹn, không thì mất toi tiền cọc! Lại còn khối kẻ đang dòm ngó. Chúng sẵn sàng chi gấp rưởi để hớt tay trên của mình...”. Mơ lo sốt vó, vội vàng ô kê luôn. Nhưng ngày giao tiền và thanh lý hợp đồng lại đúng cái lúc Mơ phải vào Nam chạy việc cho cơ quan. Còn người bán lúc ấy mới từ biên giới bay về. Không thể tiền trao cháo múc với cả Quý và Mơ như mọi bận. Quý cười to, bảo Mơ chẳng việc gì phải lo. Quý đã có cách!

Trước khi đi, Mơ vội chuyển toàn bộ số tiền hiện có vào tài khoản của Quý để thanh toán cho người bán. Giấy tờ Quý sẽ nhận thay. Quý cười hi hí, đưa cho Mơ trang giấy vay nợ ghi đủ số tiền chuyển khoản để làm tin. “Kỹ đến thế này còn lo gì nữa? Nếu sợ lật lọng thì mày vẫn có thể kiện tao ra toà với tờ vay nợ ấy kia mà”. Mơ gạt đầu sái cổ, hồn nhiên làm thủ tục, chẳng mảy may nghi ngờ gì.

Ngày Mơ trở về thì Quý đã cao chạy xa bay ra nước ngoài, đem theo toàn bộ tài sản của Mơ. Chỉ còn lại mỗi căn nhà cấp bốn xập xệ Mơ đang ở!

Ngôi biệt thự mặt tiền của Quý đã sang tên đổi chủ từ lúc nào. Tìm đến địa chỉ trên tập foto sổ đỏ mấy miếng đất vừa mua thì hoá ra chỉ là giấy giả. Đất một đảng, tên người sử dụng một nẻo. Chẳng biết đảng nào mà lẩn. “Giấy tờ foto nguy hiểm như thế đấy, nên cứ phải có dấu công chứng sao y bản chính mới đỡ rủi ro”. Chủ nhân bắt đắc dĩ của mấy lô đất ven hồ ái ngại khuyên Mơ thế.

Mơ chết điếng. Ốm quặt ốm queo mấy tháng ròng. Lâu nay, Mơ lấy sự thành công trong kinh doanh làm nguồn vui sống. Nào ngờ con Tào xoay vần. Chẳng những lời lãi mất sạch mà vốn liếng chồng gửi về cũng bỗng chốc đi đời nhà ma!

Đến trước ngày anh ấy về, Mơ cố gượng dậy, thuốc thang bồi bổ cho đỡ thân tàn ma dại vì cái nạn đất đai. Trong thâm tâm Mơ còn mừng thầm vì chưa báo cho chồng biết số tiền trời ơi đất hỡi ấy. Chỉ không biết giải thích thế nào về chỗ tiền anh ấy vẫn gửi về hàng quý đây? Trận ốm rụng cả tóc cứu Mơ một bàn thua trông thấy. “Em đã đổ hết tiền ra để chữa chạy bệnh cảm nhập tâm này”. Mơ sẽ nói với chồng như thế.

Đúng là trong cái rủi vẫn còn có cái may!

Cuối cùng thì chồng Mơ cũng về, nghe tin vợ báo chỉ còn tay trắng. Anh ấy cười an ủi. “Thôi thì của đi thay người. Em còn sống đây là phúc đức lắm rồi!”. Mơ ứa nước mắt, nghĩ đến cái đoạn nhẫn tâm hành hạ chồng ba năm trước mà ân hận. Nửa tháng sau anh đưa Mơ ra cảng, lĩnh về cả một công ten nơ hàng. “Anh chỉ gửi cho em tiền chi tiêu mỗi tháng. Còn lại anh đóng hàng cả. Cái nhà mái bằng của mình ở trong này em ạ”. Mơ sững run, tỉnh cả người sau cái vụ “của đi trả thiên” nợ.

Cái đêm mới về, chồng Mơ ngạc nhiên nhìn chiếc nốt ruồi son. Anh tò mò hỏi nó mọc lúc nào? Mơ bối rối cười trừ. Thì ra nốt ruồi ấy đâu có gì bí mật? Quý đã có lần nhìn thấy nó khi cùng Mơ đi tắm ở bể bơi Ngọc Khánh!

Mơ thẳng thốt nhớ lại khuôn mặt người chủ mới trong căn nhà của Quý. Trông ông ta rất giống với lão già ba năm trước đã từng đoán số mệnh cho Mơ.

Quý giàu quýệt thật! May mà Mơ còn có người chồng tốt. Nếu không thì biết sống thế nào?

Mãi ríu rít bên chồng trong ngôi nhà mới, Mơ dần nguôi nỗi đau mất của. Phần vì Mơ cố quên, phần vì không thể kể khổ với ai. Nói với chồng không dám đã đành, với người quen mà hở ra, không khéo lại mang tiếng “tham thì thâm”. Mơ đành nhẫn nhục ôm nỗi hận ấy suốt mấy năm ròng.

Một lần đi siêu thị, Mơ bỗng giật thót người. Thoáng thấy ai nhang nhác như Quý thấp thoáng trên cầu thang. Mơ bỏ chiếc xe hàng đầy ắp giữa lối đi, phóng theo người đàn bà mặc chiếc váy rất mát. Các cửa kính tiền đông nghẹt. Mơ không chen nổi. Mãi mới lách được ra, Mơ nháo nhác nhìn quanh: người đàn bà nợ đã mất tăm. Mơ thất

thểu quay lại chỗ xe hàng. Có lẽ trông gà hóa cuốc thật. Thúy đã định cư ở nước ngoài, còn về đây làm gì chứ?

Nghĩ thế nhưng từ đấy, Mơ bàn thần mãi. Đến nỗi anh chồng sinh thắc mắc: “Em có chuyện gì bất ổn ư”? Mơ lắc đầu quày quặt: “Có chuyện gì đâu!”. Lấp liếm cho qua chuyện nhưng bụng dạ cứ phấp phỏng không yên. Linh tính mách bảo Mơ đấy chính là Quý. Nếu tìm được nơi nó ở, Mơ sẽ bắt tận tay day tận trán, bắt trả lại số tiền ký nợ. Tờ giấy ấy Mơ vẫn cất kỹ dưới đáy hộp nữ trang trong két sắt. Nghĩ đến viễn cảnh đòi lại được số tiền kéch xù kia là Mơ hồi hộp, nóng lạnh cả người.

Thoát được Mơ lần ấy, Quý tự nhủ phải bỏ ngay thói quen shopping thường nhật. Thì ra Mơ cũng nghiện đi siêu thị kia đấy! Anh ả đã có cái nhà mái bằng to vật vã, có khác gì biệt thự mặt phố đâu? Con bé này ghê gớm thật! Vẫn còn giấu được chừng ấy vốn ư? Cứ tưởng hồi ấy nó trắng tay rồi chứ.

Quý thầm ghen tỵ. Thấy Mơ phờn phơ, vẫn thấy ám ức. Quên mất rằng đồng tiền liền khúc ruột. Mơ đã héo hắt xót của đến thế nào? Cũng từ dạo ấy, Mơ bí mật giấu chồng, đem ảnh Quý nhân ra nhiều bản, rồi thuê cả một đội quân xe ôm, quyết lòng ra tung tích người đàn bà quý quý.

Quý vẫn biệt tăm, cứ như đã chui xuống đất. Đến ngày Mơ đâm nản, nghĩ rằng mình đã nhầm người thì chồng Mơ đem về một tờ báo rồi gọi giật: “Này, đây có phải là cái Quý bạn em không?”. Mơ đang loay hoay trong bếp, giật thót cả người, xông xộc chạy lên: “Đâu? Đâu nào?”. Giật tờ báo từ tay chồng, Mơ chúm mũi, căng mắt lên nhìn. Đúng là ảnh Quý đang đi giữa hai người áp giải! “Nữ hoàng ma túy đã sập bẫy!”. Cái tit báo to ùng ùng đập ngay vào mắt Mơ. Thế là thế

nào? Mơ lập cập đọc, tim đập thình thình như trống trận. Mãi mới bình tĩnh được để hiểu ra ý nghĩa từng câu chữ.

Thì ra ở nước ngoài, Quý đã sắm được nhà riêng, có cửa hàng bán thức ăn Việt. Những tưởng thế là thỏa mãn. Nào ngờ thói quen phiêu lưu điên đảo cứ triền miên đeo đuổi Quý. Bắt bò với một tay anh chị là trùm bảo kê nhà hàng, Quý bị cuốn ngay vào vòng xoáy buôn ma túy. Lại còn liêu lĩnh trồng cả một vườn anh túc trong căn nhà ở ngoại ô. Quý thuê một cậu thanh niên to con giỏi võ nhưng đầu đất thất nghiệp nằm lì ở đấy để trông nom đám cây. Cuối tuần anh ả lái xe về giải phóng cho cậu choai choai kia một buổi. Cả hai chén chú chén anh, ngất ngưỡng ngời ngấm những bông hoa rực rỡ nở tung bưng sau nhà, trước ban công và cả trên sân thượng. Hoa anh túc đủ màu, mảnh mai thả sức đu đưa với gió. Còn Quý và chàng võ sĩ vâm vấp mặc sức trao tình giữa đám hoa độc kia.

Khi nhà chức trách phát hiện ra đường dây buôn ma túy của họ thì Quý, với bản năng tinh ranh của loài cáo, đã đánh hơi được nguy hiểm, lên máy bay phi thẳng về quê, bỏ mặc chàng võ sĩ bơ vơ nơi xứ lạ với án tù chung thân.

Thói quen mua sắm xài sang rốt cuộc làm hại Quý. Công an đã lùng ra dấu vết và chuẩn bị dẫn độ Quý ra nước ngoài để xét xử theo yêu cầu của Interpol quốc tế.

“Cuộc đời lên voi xuống chó chẳng biết thế nào!”. Chồng Mơ thả tờ báo xuống, bình luận một câu.

“Phải đòi tiền nó ngay trước khi quá muộn!”. Mơ xộc lên phòng ngủ, khép chặt cửa. Rồi mở ngay két sắt, lôi cái hộp nữ trang có tờ giấy tối ư quan trọng kia ra. Bỗng Mơ giật mình, hoa mắt. Tờ giấy đã ngả sang màu vàng loang lổ, nhưng tuyệt nhiên không có lấy một dòng

chữ nào.

Mơ ngã dúi ra sàn, không còn biết trời trăng gì nữa.

Cửa phòng chợt mở toang. Chồng Mơ gọi mãi không thấy vợ thưa, bèn mò lên tìm. Thấy Mơ nằm lăn dưới chân giường, anh choáng người. Vội vàng đỡ vợ dậy, kêu cứu líu cả lưỡi. Mơ mở mắt, ngăn chồng đừng làm rộn lên. Nhưng nước mắt Mơ trào ra không ngớt. Không giấu được nữa, Mơ đành thổ lộ hết với chồng. Anh chàng nghi hoặc mân mê tờ giấy trong tay, chẳng biết hư thực thế nào? Đây là chuyện thật hay chỉ là kết quả của trí tưởng tượng? Nếu đúng thế, chẳng hóa ra có thứ mực tự hủy sau một thời gian nhất định ư? Những đêm sau đó, Mơ thường nói mê khi ngủ. Hết kể về nốt ruồi son, rồi lại nhắc đến lão già kỳ dị nào đó. Câu được câu mất, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Chồng Mơ tặc lưỡi, xoay người ngủ tiếp. Trong thâm tâm, anh buồn nẫu ruột vì từ ngày đem tờ báo tai hại kia về, Mơ cứ ngơ ngơ耿耿, còn tâm trí đâu mà vui thú cùng chồng!

Đang vi vu trên đường với tâm trạng của một người choáng váng vì thành công, tôi đột ngột phanh xe lại ở một ngã tư sau tiếng còi giật giọng của cảnh sát. Tôi chợt nhận ra mình vừa vượt qua đèn đỏ. Khi nào thì chúng ta sôi sục muốn tiến về phía trước? Là khi phải dừng lại trước tín hiệu giao thông! Ai đã nói như thế nhỉ? Tôi xuống xe, toan móc tiền ra nộp phạt, nhưng lại bị giữ xe vì quên đem bằng lái. Vừa bước xuống đường thì điện thoại di động réo inh lên. Tôi nghe và tức muốn phát khùng. Được cử làm đại diện cho công ty, tôi tham gia đấu thầu một công trình xây dựng lớn. Mọi thủ tục “đầu tiên” đã xong xuôi. Chín mươi chín phần trăm công ty tôi trúng quả. Đang định chiều nay ríu rít ăn mừng với hội đồng quản trị thì cú điện thoại

của chủ tịch hội đồng làm tôi bật ngửa: “Cô tư vấn kiểu gì lạ thế? Bên A ra điều kiện phải chi tiếp ba tỷ nữa!”. “Các vị ấy vừa công bố với tôi là chúng ta trúng thầu kia mà. Chỉ còn đợi họp báo nữa thôi...”.

“Muốn trúng thì chi ra ba tỷ nữa! Cô về mà tư vấn xem đào đâu ra chừng ấy tiền?”. Cúp máy cái rột và tôi tưởng mình phát điên. Ờ hay!? Cứ làm như chính tôi đang nã tiền các vị ấy không bằng! Chỉ vì chưa thuộc lòng bài học “lại quả” mà tôi phải chịu trách nhiệm vì lòng tham không đáy của ông A ông B nào đó ư? Đừng hòng nhé. Tôi sẽ làm đơn xin nghỉ việc! Vừa lên gân tự ra quyết định xong, tôi buồn nẫu cả người. Thế là một lần nữa, tôi lại từ bàn giấy bắn vọt ra lề đường chỉ vì biết luật mà không chịu biết lệ!

Bỏ luôn cuộc họp mặt với hội đồng quản trị, tôi tắt di động, tạt vào một quán cà phê. Rốt cuộc thì tôi điên hay vị đại diện bên A kia điên nhỉ? Ông ta đã có ba tòa biệt thự giá đến hàng chục tỷ. Còn biết bao của nỏ, của chìm không thể nào liệt kê hết được. Đi đâu một bước đã có người o bế. Thậm chí tiền có vào tay cũng chẳng biết tiêu vào việc gì. Mọi sở thích của ông đều được vây cánh lo liệu chu toàn! Vậy cần nhiều tiền thế để làm gì chứ?

Tôi nhớ lại những người điên tôi đã biết từ khi còn nhỏ. Phần lớn họ đều mất trí, hay xé quần xé áo, chạy lung tung. Bây giờ rất nhiều kẻ khôn lanh, mặt mày trịnh trọng, quần áo bảnh bao cũng xử sự như những tên khùng. Họ hồn nhiên vơ vét, cứ làm như khi chết sẽ đem được hết xuống mồ!

“Tương lai của hắn là ngôi bóc lịch trong nhà đá!”. Tôi kết luận rồi vẫy người bán báo lại, mua một tờ An Ninh. Vừa khuấy cà phê tôi vừa lướt nhanh các tit in đậm trên trang bìa. Lại thêm một kiểu người điên. Điên vì quá sướng! Tôi đọc bài phóng sự về ông tỷ phú chân

đất, vừa bán sạch ruộng vườn được một núi tiền, đem phung phí trong các quán bia ôm, cà phê đèn mờ, boa em út mỗi đêm bằng một chiếc Dream! Và kết cục với vụ tạt sạt, lao người vào bánh xe tải khi đã tiêu hết đồng bạc cuối cùng, để lại bốn thằng con nghiện gái và ma túy! Đúng là sướng quá hóa rồ! Còn đây nữa, ba vũ trường và quán karaoke trá hình vừa bị triệt phá. Hàng trăm “thiếu gia” và “thiên kim tiểu thư” dư của thừa tiền đem nướng mỗi đêm hàng triệu đồng vào thuốc lắc và thú vui xác thịt! Đây là không kể đến những yêng hùng xa lộ, tạt quán khăn tang cho mình trước khi vào cuộc để hạ quyết tâm chiến thắng. Chao ôi! Những con thiêu thân thời hiện đại! Tôi gấp tờ báo lại, tự an ủi mình: Có nhiều tiền chắc gì đã sướng? Tôi thông thả bước ra đường. Trời đã gần tối. Một nhóm xe ôm đang xúm lại, vây quanh một người đàn ông áo quần tơi tả. Tôi tưởng đó là một vụ loạn đả, định vội vàng tránh xa. Nhưng một anh xe ôm chạy lại, xởi lời:

- Cô về đâu để tôi chở?

- Có chuyện gì mà đông thế anh? - Tôi tò mò hỏi.

- À, thằng điên ấy hả? - Anh ta bật cười - Cô cứ chờ tý nữa mà xem. Vui đáo để!

Tôi nhìn theo tay anh chỉ. Bên kia đường, một người đàn bà còn khá trẻ, gánh hàng đồng nát đi tới. Đám xe ôm tranh nhau rút tiền lẻ ra, giúi vào tay người điên nọ. Họ giục giã, thúc khuỷu tay vào lưng hắn, đẩy về phía người đàn bà. Nhìn thấy chị ta, người điên phóng vút tới, như một con hổ đói vồ mồi. Gánh đồng nát lảo đảo chông. Người đàn bà ngã nhào dưới sức mạnh hủy diệt của bản năng đàn ông đang lên cơn điên dại. Đám xe ôm ngoác miệng cười hô hố. Thái dương tôi giật liên hồi. Tôi hét to muốn vỡ cổ họng:

- Các người còn cười được hả? Nếu là vợ con các người thì sao? Đám xe ôm trở mắt nhìn tôi. Có lẽ lần đầu tiên, họ gặp sự phản kháng quyết liệt như thế. Bên kia đường, người điên giật mình vì tiếng thét. Hấn ngờ ngác nhìn quanh, rồi từ từ đứng dậy, chậm rãi bỏ đi.

Tôi chạy đến bên người đàn bà. Chị ta lồm cồm bò dậy, xốc lại áo quần và khóc. Nước mắt loang ra trên gương mặt hao hao giống mẹ tôi. Tôi giật mình nghĩ đến mẹ và vội vã chạy bộ về nhà. Theo sau tôi, anh xe ôm vừa nãy trờ tới, giọng sượng ngắt:

- Cô lên xe tôi chờ cho!

- Biến đi! - Tôi gắt, ngạc nhiên về sự táo tợn trong giọng nói của mình.

- Thôi mà cô! Tội tôi buồn chán quá nên mới khùng như vậy. Cô bỏ qua cho!

Tôi đang cáu, vậy mà nghe cái giọng năn nỉ nã nuột của anh ta cũng không cảm lòng được. Leo lên xe, tôi ngoái cổ lại nhìn. Đám xe ôm đang xúm lại nhặt nhạnh những gì còn vương vãi trên đường, bỏ vào gánh đồng nát. Người đàn bà đặt chiếc đòn gánh lên vai, tiếp tục bước đi.

Mở cửa vào nhà, tôi yên tâm thấy mẹ đang đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn. Quay về phía tôi, mẹ nói:

- Bố vừa đến thăm mẹ con mình! Ba tháng trước ông ấy bị tai nạn giao thông...

- Bố bị nặng không hả mẹ? - Tôi hỏi hộp hỏi.

- Ông ấy bị mất một chân, phải đi nạng. Bố con ... rất cần được giúp đỡ.

- Kìa mẹ!

Tôi thốt lên, nghĩ đến người đàn bà đẹp chắc đã bỏ rơi bố trong cơn hoạn nạn. Bố muốn trở về, và mẹ liền mở rộng vòng tay đón bố.

- Mẹ sẽ đan len để lấy tiền công phụ thêm cho hai bố con...

Mẹ đi về góc nhà, mở tủ lấy ra một cái bọc ny lon gói rất kỹ. Ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, mẹ mở cái bọc ra: Trên tay mẹ là chiếc áo len màu thiên thanh đang đan dở. Mới đó mà đã hơn chục năm trôi! Mẹ ướm thử thân áo lên người tôi, vẻ xót xa:

- Con vất vả quá, chả lớn thêm được bao nhiêu! - Rồi mẹ thoăn thoắt đan. Khuôn mặt mẹ giãn ra, không còn nỗi ưu phiền tù đọng tôi quen nhìn thấy từ ngày bố tôi ra đi.

Tôi nghĩ đến quyết định bỏ việc lúc chiều. Không! Tôi không thể lùi bước dễ dàng như thế được. Bố mẹ đang cần tôi biết bao! Tôi ngồi bên mẹ, tay cầm cuộn len gỡ ra cuốn vào giống những ngày bé bỏng xưa kia. Tim tôi đập rộn lên. Ơn trời! Có lẽ lần này mẹ tôi khỏi bệnh? Lặng lẽ nhìn qua cửa sổ, tôi nhận ra những vì sao đầu tiên đã mọc phía chân trời. Tuy không còn nhỏ để tiếp tục mộng mơ đến một thế giới không còn người điên, chỉ có những nàng tiên múa hát, nhưng tôi vẫn ước ao sớm được mặc chiếc áo màu thiên thanh mà mẹ tôi đang đan bằng đôi tay dịu dàng với cái nhìn bình thản.

P.T.T.L.

Phan Thị Thu Loan

Vẻ đẹp vĩnh hằng

Dường như Nàng đã chọn tôi chứ không phải thần Gió Vayu để kể chuyện đời Nàng. Tôi dần nhận ra điều này dẫu trong lòng đôi lúc còn thoáng chút hồ nghi.

Lần đầu tiên tôi gặp Nàng là lúc đứng ngắm nữ thần Sarasvati chạm trên chiếc lá bồ đề trong Cổ viện Chàm. Nàng đến với tôi trong dáng hình vũ nữ. Bộ ngực trần nổi hằn trên phiến đá, lồ lộ căng tròn như chưa hề trải qua sức công phá của thời gian. Những chuỗi ngọc thạch đều tăm tắp buông lơ trên ngực Nàng, trên đôi cổ tay tròn lẳn và cặp chân thon thả. Tất cả cơ bắp trên thân thể Nàng uốn cong, vặn xoắn trong thế múa Tribhanga huyền diệu.

Tôi mở tập giấy trắng, bắt đầu bức ký họa đầu tiên.

Chiều đã xuống qua cửa sổ để ngỏ, tôi thất vọng ngồi bên những trang giấy vô hồn, đầy những nét chì đậm nhạt.

Bất lực với việc khắc họa sức hấp dẫn mê hồn của Nàng vũ nữ, tôi đâm ra căm ghét chính mình. Nàng ám ảnh tôi suốt một đời cầm cọ. Dù tôi cố tìm quên bằng cách vẽ tất cả những gì chợt nhìn thấy,

Nàng vẫn chẳng hề buồn tha.

Trong những giấc mơ đứt đoạn, Nàng giấu cốt sự bất tài của tôi bằng vẻ kiêu diễm tuyệt trần. Mặc cho tôi toan chạy trốn vào việc bôi quệt những bức tranh mỹ nghệ suốt cả ngày, đêm đến Nàng vẫn hiện ra, dẫn dắt tôi về xứ sở đầy hoa sứ trắng và những câu chuyện thần thoại cổ xưa.

Trong giấc mơ tôi, Nàng tươi tắn, trắng ngần như bông sứ. Nàng múa Apsara cùng điệu kèn Saranai réo rắt, lả lơi. Âm nhạc chấp cho Nàng đôi cánh để Nàng nhẹ nhàng, thanh thoát bay lên. Bay trên những đèn đài thành quách nguy nga. Và tôi, một chàng trai si ngốc, hối hả lướt theo Nàng. Nhưng tôi bị chặn lại bởi những nóc cung điện nhọn hoắt, dày sin sít không biết chỗ nào thoát ra. Bên dưới, những tên lính mặc giáp phục, gươm giáo sáng loà tìm mọi cách túm lấy tôi. Kinh hãi nhất là chúng cũng biết bay! Tôi tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa, tim nhảy loi thoi trong lồng ngực, và nhẹ cả người khi biết rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Lúc ấy đang là mùa hạ. Thu sang tôi lại gặp Nàng.

Tôi mơ thấy mình thổi kèn cho Nàng múa. Ngồi lẫn trong dàn nhạc cung đình, tôi trộm ngắm Nàng - tuyệt tác vô song của hóa công. Qua tấm sa mỏng phủ ngoài trang phục vũ nữ, thân thể Nàng lộ ra quyến rũ, nõn nà. Sau buổi luyện múa, tôi nấp trong bụi đá, hồi hộp nhìn Nàng thay đổi y trang. Bỗng tôi giật thót mình. Từ trong đêm tối một bóng đen vụt xuất hiện, ôm chặt lấy Nàng. Tôi chợt nhận ra tên hề của Thái tử, một kẻ có bộ mặt của ác quỷ Rahu. Nàng khóc lóc van xin nhưng vô hiệu. Trước khi tên khốn kiếp kịp tước đi sự trinh bạch của Nàng, tôi cầm chiếc kèn Saranai nện mạnh vào đầu hắn. Máu tươi phun ra, bắn lên cả người Nàng. Đúng lúc ấy thì tôi tỉnh

dậy. Đầu óc quay cuồng. Mãi mới tin rằng đó chỉ là một cơn ác mộng.

Thấm thoát mùa đông đã đến. Tôi chưa kịp xếp vào ký ức những giấc mơ kia thì Trời lại cho tôi cơ hội nữa để gặp Nàng. Tôi mơ thấy mình ngồi trong nhà hát xem nhạc kịch. Sân khấu tối đen. Giai điệu Chàm thần bí ngân nga. Luồng ánh sáng từ trên cao vụt rọi xuống một sản phụ quần quai trong cơn đau sinh nở. Tôi nghe tiếng khóc của một sinh linh mới chào đời. Ánh sáng bừng lên soi rõ một bé gái linh lợi đang tập múa. Tiếng cười thơ trẻ của Nàng lạnh lạnh ngân vang. Khúc nhạc chuyển dần sang màu sắc tang lễ. Lòng tôi thất lại với nỗi lo lắng mơ hồ, không rõ nguyên do.

Đột nhiên tôi nhìn thấy Nàng bị trói chặt trên giàn hỏa. Lửa cháy rừng rực. Tiếng cầu siêu rộn lên từng hồi và kết thúc bằng tiếng thét ai oán vang động cả không trung. Không ngăn được nỗi xót thương, tôi lao vào đóng lửa để được chết chung với Nàng. Sức nóng ngọt ngào của dàn hoả làm tôi đau đớn vã mồ hôi. Tỉnh dậy với trái tim nhói buốt như bị xé làm đôi, từ lúc ấy tôi không sao ngủ lại được. Chỉ thấy bồn chồn, xáo động cả tâm can.

Tôi tự hỏi Nàng là ai trong số những kiệt tác tôi từng chiêm ngưỡng? Nữ thần Tình yêu trên chiếc lá bồ đề hay người vũ nữ trong bức phù điêu? Tại sao số mệnh của Nàng lại làm tôi quan tâm đến thế?

Nàng gọi cho tôi nhớ về bông hoa sứ, ẩn trong tán lá rợp trước Cổ viện Chàm. Hoa sứ rất đẹp, cánh hoa trắng ngà viền chỉ hồng. Dầu đã rơi xuống đất vẫn ngan ngát thơm. Tươi rói như vừa hé nở. Cầm bông sứ trong tay, tôi chợt nghĩ đến những loài hoa có sắc không hương. Tuy còn đậu nguyên trên cành, nhưng không hề toả mùi thơm. Cũng có cô gái tôi đã gặp, dầu xinh xắn đến mấy vẫn không có

được sức quyến rũ bí ẩn của Nàng, một bông hoa lìa cành đã ngót nghìn năm.

Cố gắng nắm bắt vẻ đẹp vĩnh hằng ấy, tôi dần bị chinh phục bởi sức cám dỗ mơ hồ nhưng mãnh liệt của người vũ nữ ẩn mình trong thớ đá sa thạch tưởng chừng như vô tri vô giác kia. Tôi tìm kiếm vô vọng những bức tranh, bản nhạc, điệu múa, bài thơ về vũ nữ Chăm, mong lý giải được ma lực có một không hai của Nàng.

Một sớm mùa xuân ngút ngát cỏ xanh. Tôi lần bước trên con đường hẹp ven sườn núi đến ê ẩm đôi chân. Tại Thánh địa Mỹ Sơn, tôi vui sướng gặp lại Nàng. Trên những phù điêu chạm nổi của tháp cổ rêu phong, Nàng múa Apsara trong tiếng gió thổi u u qua vách núi. Vượt lên thời gian, chiến tranh và bao nhiêu vương triều khắc kỷ, Nàng vẫn kiêu hãnh đứng đây, minh chứng cho sức sống bất tử của mình.

Tôi vẽ Nàng và thốt giạt mình. Dường như có ai đó dẫn dắt cây cọ trong những ngón tay tôi. Mê man cùng cảm hứng, tôi không hề nhận ra một ngày dài sắp trôi qua. Trong phút xuất thần, tôi lẩm nhẩm đọc bài thơ về người vũ nữ Apsara cao quý. Bài thơ được cắt từ một tờ báo và cất kỹ trong cuốn sổ lưu niệm, chẳng hiểu sao tự dưng biến mất. Nhưng những dòng thơ ca tụng vẻ đẹp vĩnh cửu của Nàng đã in sâu vào tiềm thức tôi.

Trời trở gió. Đầu tôi váng vất. Nhưng đôi tay vẫn loang loáng lướt trên bức vẽ. Dường như chúng được điều khiển bởi một lực dẫn vô hình.

Trên nền toan trắng, Nàng vũ nữ dần hiện ra, ám ảnh đến ma mị, vượt lên khả năng hội họa ngày thường khiêm tốn của tôi. Bức họa sống động rất có hồn, chắc chắn sẽ khiến giới họa sĩ tài danh và người yêu tranh sửng sốt. Tôi kinh ngạc ngấm nhìn: Ơn Trời! Nàng đã nhờ tay tôi để được tái sinh! Cuối cùng, Nàng cũng đến với tôi bằng con đường riêng của mình, con đường không dễ thấu hiểu và đoán định trước của tâm linh.

Mắt tôi hoa lên khi vũ nữ Chàm thoáng cử động và từ từ tách khỏi bức tranh. Đúng lúc ngón tay Nàng chạm vào má tôi, cũng là lúc tôi lặn ra bất tỉnh...

Trong điệu nhạc thần tiên, từ một đám mây vàng óng, tôi nhìn xuống đám tang của mình. Bạn bè thân hữu nâng bức tranh tôi vẽ Nàng đi sau linh cữu. Đó là vòng hoa đẹp nhất trong cả rừng hoa tang.

Lướt qua Thánh địa, tôi thầm tạ ơn Nàng - người thiếu nữ duy nhất trên đời đã giúp tôi vẽ được Giác mơ.

Tháng 10 năm 2006

P.T.T.L.

Nguồn: Evan
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 9 tháng 12 năm 2006